UĞUR MUMCU

Tüfek İcad Oldu...

um:ag

UĞUR MUMCU ARAŞTIRMACI GAZETECİLİK VAKFI

21. BASKI

um:ag TÜFEK İCAD OLDU UĞUR MUMCU

um:ag Vakfı Yayınları: 8
Bütün Yaprtlan Dizisi: 6

TÜFEK İCAD OLDU

UĞUR MUMCU

1'inci Baskı: Şubat 1980, İstanbul
21'inci Baskı: Ekim 1996, Ankara, 3 000 adet
("Tüfek İcad Oldu" 20. baskıya kadar "Tekin Yayınevi" tarafından toplam 75 500 adet yayınlanmıştır.)

ISBN 975-8084-21-6

Yayın Yönetmeni: Ali TARTANOĞLU

Kapak Tasarımı ve İllüstrasyon: SOLARİS

Dizgi: um:ag

Baskı: DUMAT

um:ag UĞUR MUMCU ARAŞTIRMACI GAZETECİLİK VAKFI
Atatürk Bulvarı, 125/6, Bakanlıklar. Ankara Tel:- 0 312- 417 77 20 417 47 62 Faks: 417 57 46

UĞUR
MUMCU

Sevgili Erol'a

Uğur Mumcu'nun
anısına saygıyla.

2.11.96

Mumcu
Gülsal Mumcu

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ
ÖNSÖZ: Sevr ile Lozan Arasında 1
Gözden Kaçmasın 7
Yol Ayrımı 8
1599 Sayılı Tabanca 10
Kan Damlası 12
Lockheed'in Yemeği 14
Ruzi Bey ve CIA 15
Türkeş ve Homriş 17
Türkeş ve İhbarcılık 18
Bir Günün Raporu 20
O zaman mı? 22
Sıkıyönetim ve Eşgüdüm 24
Suç ve Ceza 26
Gerilime Doğru 28
Sabıkalı Şirket: ITT 30
Ümraniye ve Yeniköy 32
İncirada 34
Şah ve Allende 35
Halkın Gücü 37
Söylemek ve Yapmak 39
Amaç ve Yöntem 41
Katliam 42
İnsanlık Kalmadı 44
31 Mart ve Kahramanmaraş 46
Kimlerdi? 48
Bu Kan Kurumaz 50
Abdi İpekçi 52
"Ölümsüz" 53
Ah Tanilli Ah! 55
Akın Özdemir 57
Necdet Bulut 58
Tören 60
Doğanay 61
Tütengil 63
İşgal 64
Sen Yapmazsan 66
Ecevit ve Ölü Toprağı 68
Kim Kaçırdı? 69
Sayın Üruğ'a 71
Görev Şehidi 73
Bir Dosya 75

Tarihçe 77
Arpalıklar 80
Sanayide Devlet 81
ÖSEK Örgütü 83
Etti 7 Milyon 85
Bir Şirket 86
Ne oldu Bu Şirket? 88
Milliyetçilik T.A.Ş. 90
Sağlık Olsun 91
Sayın Korutürk'e Arz 93
Neler Yazmışlar 96
Açık Çağrı 98
Bir Kanlı Zincir 100
Namus Borcumuz 102
Dr. Kırıkoğlu 105
Pembe Köşk 107
İsmet Paşa Varisleri 108
Çıkmaz 110
Ecevitçiler Çoğalıyor 111
Tarih Dersleri 113
Geniş Tabanlı 114
"Hümanist Fraksiyon" 115
Pazar Şakası 117
Sosyalizmin Gevşeği 119
Yurtdışı Bir-İki 120
Kimden Kurtul? 122
Pirüs Zaferi 123
Saygılar Bizden 125
Özlenen Diyalog 127
Görünen Köy 128
Kimin Hakkı? 130
Uyarı Mektubu 132
Terör ve Yasalar 134
Bu Çalkantıda 136
Sıra Beklemek 137
Vurun Abalıya 140
Sakharov ve Bizimkiler 141
Çılgınlık, Cinnet, Sadizm 143
"İhtikar"! 145

SUNUŞ

Atatürkçü, laik, cumhuriyetçi, demokrat bir Türkiye'nin yılmaz savunucusu; devrimci, hep emekten yana, araştıran ve sorgulayan gazeteci Uğur Mumcu, 24 Ocak 1993 günü otomobiline konan bir bomba ile, inandığı tüm bu değerler uğruna yaşamını yitirdi.

Eşi Güldal Mumcu ile çocukları Özgür ve Özge; Uğur Mumcu'nun, yukarıda ana çizgilerini vermeye çalıştığımız kişiliğini gelecek kuşaklara aktarmak; kütüphanesini, arşivini ve tüm yazılarını tasnif edip araştırmacıların kullanımına sunmak, gazeteciliğe hevesli gençleri, araştırmacılık alışkanlığıyla mesleğe kazandırmaya çalışmak vb. amaçlarla **Uğur Mumcu Araştırmacı Gazetecilik Vakfı**'nı Ekim 1994'te hukuken, Aralık 1995'te de fiilen yaşama geçirdiler.

Bu amaçlar dışında vakfın elbette görevleri de var. Bunlardan ilk akla geleni ve belki en önemlisi, aradan üç yıldan fazla bir süre geçmesine karşın hâlâ sonuçlanmamış, **hâlâ faili** meçhul durumdaki **Mumcu Cinayeti**'nin sonuna kadar takipçisi olmak. Bu görevin ilk ürünü sayılabilecek **SUİKAST RAPORU 93/96-Uğur Mumcu Cinayeti Soruşturması Sorgulanıyor** adlı çalışma, bir **um:ag** yayını olarak okuyuculara ve Uğur Mumcu dostlarına sunuldu.

Bir başka görev, bir başka borç, ama aynı zamanda hak ise, Onun daha önce yayınlanmış kitaplarının, bu kez adını taşıyan **um:ag** logosu altında yayınlanması idi. Böylesi bir cinayet söz konusu olmasaydı, bizim için de böyle bir görev doğmayacaktı. Ama cinayet, bu görevi kaçınılmaz kıldı. Elinizdeki kitap işte bu görevin bir ürünü.

Bu noktaya ulaşılmasında, Mumcu'nun bütün kitaplarını 1975'ten bu yana, 21 yıldır dostlukla, özenle yayınlamakta olan Tekin Yayınevi'ne ve Sayın Kemal Karatekin'e hem bu hizmet, hem de anlayış ve katkılarından dolayı teşekkür ederiz. **Tüfek İcad Oldu**"nun ilk 20 baskısı da Tekin Yayınevi tarafından yayınlanmıştı.

Türkiye koşullarında hele Uğur Mumcu Vakfı olarak, belli bir özel, toplumsal amaçla kitap yayınlamak güç bir iş. Türki-

ye'nin ekonomik ve toplumsal koşulları, bu koşulların özellikle yayıncılık sektörüne nasıl yansıdığı biliniyor. Öteki giderler göz ardı edilse bile, kitap fiyatının yarıya yakınının dağıtım, üçte birinin de kâğıt gideri olarak düşünülmesi, sorunu kavramak için yeterlidir sanırız.

um:ag da en büyük sıkıntıyı kitapların fiyatını belirlerken yaşadı. Hem olabildiğince nitelikli ürün yaratmaya, hem de burada **kitap** olan bu ürün ile, Uğur Mumcu okurları arasında bir uzaklık olmamasına uğraşırken çok zorlandık. Kitaplarımızın fiyatı bilinen tüm gerçeklere karşın yüksek bulunabilir. Ama kağıt ve baskı kalitesini dikkate alırsa, fiyatların sık sık değişmemesi için çaba harcanacağını bilirse, okuyucunun hoşgörü katsayısının da artacağını umuyoruz.

Tüfek İcad Oldu'nun şu anda elinizde bulunması, bu umudumuzun yersiz olmadığını gösteriyor Bu, ayrıca, ülkemizi siz dost okurlarla birlikte aydınlık yarınlara taşımak amacıyla kurulan Uğur Mumcu Vakfi'na yapılmış önemli bir katkı. Sağ olun.

Bir önemli görevin gereği olan bu kitapların yeniden yayınlanmasında bize değerli katkılarda bulunan, Abdullah Nefes, Fatih Alpertan, Mesut Seven, Savaş Sönmez, Özcan Çetin, Canan Duran, Çiler Keleş, Neriman Küpçü, Şebnem Kocabıyık, Serkan Salihoğlu, Zeynur Türkmen, İrfan Çiftçi ile Dumat Matbaası ve çalışanlarını, kapak düzenlemelerini özenle yeniden yapan Emrah Yücel ve Murat Kaya'yı da unutmadık. Onlara da içtenlikle teşekkür ediyoruz.

Çağlar boyunca daha iyi, daha güzel, daha aydınlık bir dünya dileyen insanlar, düşünceleri uğruna eziyet çektiler, öldürülmeyi göze aldılar, öldürüldüler. Yaşamını, bu yolda gözünü kırpmadan feda edebilecek insanlara gerek duyulmayan, ışıl ışıl ve güzel bir dünyanın, ancak sizin gibi aydınların emeği ve çabası ile oluşacağına inanıyoruz.

Bu çabanın başarıya ulaşabilmesinin ilk koşulu, unutmamak!

Düşünenlerin öldürülmemesi, öldürülenlerin unutulmaması dileğiyle...

um:ag

ÖNSÖZ:

SEVR İLE LOZAN ARASINDA

1980'li yıllar başlarken, biraz geriye dönüp, 1970'li yılları 1960'lı yıllarla karşılaştırmak yararlı olacak.

1960'LI YILLAR

1950'li yıllarda "sol" sözü işitilmezdi. 1960'lı yıllarda sol görüş Türk düşün yaşamına egemen oldu. Siyasal tartışmalar, sol düşüncenin ortaya attığı konular çevresinde yoğunlaştı. Sosyalizm, kalkınma, yabancı sermaye, petrol, madenler, plan, ağır sanayi, gelir bölüşümü, toprak devrimi, NATO, Amerikan üsleri, ikili anlaşmalar, emperyalizm, CIA, bağımsız dış politika, Üçüncü Dünya'ya açılış, Sovyetler ile yakınlaşma, devrimci sendikacılık v.b., sol düşüncenin gündeme getirdiği sorunlardı. Sol düşüncenin etkinliği karşısında, Johnson ile kol kola çekilmiş fotoğraflarla sahneye çıkan Demirel bile, Amerika ile ilişkilere bir çeki düzen vermeye, ikili anlaşmaları düzeltmeye zorlandı. CHP, solа açılma gereğini duydu. Ecevit, sol düşüncenin etkinliğinin yarattığı ortam sayesinde, CHP Genel Sekreterliğine gelebildi.

Sol, o zamanlar iktidar iddiası taşıyordu ve bu iddia, her çevrede ciddiye alındı. Muhtıracılardan birinin de açıkladığı üzere, 12 Mart Muhtırası, sol iktidar korkusuyla verildi.

Bu etkinlik, sol düşünceyi kısıtlayan, hatta yasaklayan yasalar yürürlükte kaldığı halde sağlandı. Yasalar giderek daha liberal bir anlayışla yorumlandı, tabular teker teker devrildi. "Cici demokrasi"nin savunulmasına baş öncelik tanınmış değildi, ama "cici demokrasi"nin dar sınırları kendiliğinden genişledi.

1970'Lİ YILLAR

1970'li yıllarda durum değişti. Sol düşünce, faşizm-demokrasi ekseni çevresinde dönmeye başladı. En soldaki siyasal partiler bile, demokrası sözü ede ede, sosyalizm ve sosyalist iktidar mücadelesini unuttular.

Demokrasi için mücadele, sosyalist mücadelenin bir gereği değil, kendisi oldu. Umutlar Ecevit'e bağlandı. Ecevit'in "cici demokrasi"yi cicilikten kurtaracağına, emekten yana fikir ve eyleme özgürlük getireceğine inanılmak istendi. MC iktidarlarının körüklediği bir faşizm korkusu, 12 Mart şokuna eklenince umut otobüsünün soldaki yolcuları çoğaldı...

1977 yılı ortalarına gelindiğinde, yalnız sol partiler, sendikalar ve yazar-çizerler değil, Sam Amcalar, Hans Amcalar, İstanbul sermayedarları ve hatta Türk Mafyası'nın etkin bir bölümü, Ecevit'in destekleyicileri arasındaydı. Ecevit'in tek başına oluşturduğu ve Kurultay'da -İnönü'yü aşan bir otoriteyle- eleştirilmesine bile izin vermediği "demokratik sol" program, herkese cennet vaadediyor, varlıklılardan bile herhangi bir özveri istemekten çekiniyordu. Antiemperyalist bir tutum takınmaktan, ABD ile olan anlaşmazlıkları ele almaktan özenle kaçınıyordu. Program, Karadeniz dağ köyleri için havai hat bile öngördüğü halde, ünlü 141 ve 142. maddelerin kaldırılacağını açık seçik ortaya koymak gereğini duymuyordu. Ecevit, soldan çok sağa göz kırpıyordu. Solundaki kuruluşlarla diyaloga bile yanaşmıyordu, ama umut otobüsünün yolcuları bunları görmek bile istemiyorlardı.

UMUT OTOBÜSÜ

CHP'nin tek adamı Ecevit, 1978 başında kamuoyunun çok geniş desteğiyle bir kurtarıcı olarak iktidara geldi. Daha ilk günlerde görüldü ki, Ecevit Hükümeti'nin ve CHP'nin özgürlükleri genişletme yolunda adımlar atmaya hevesi yoktur, hatta parti olarak bile bunu denemeye niyetli değildir.

İlerici kesim, bu ilk hayal kırıklığını çabucak içine sindirmeyi başardı. MC iktidarlarının hortlamasının önlenmesi ve faşist tırmanışının durdurulması ve geriletilmesi bile -başarılabildiği taktirde- yeterli sayıldı. 1960'ların antiemperyalist mücadelesi, gündemden kaldırıldı. MC hükümetlerinin bile kapatmak zorunda kaldıkları üslerin, Anayasa'ya uygunluğu çok tartışmalı bir kararla açılması, ilerici kesimde belirgin bir tepki yaratmadı. Hükümetin, parlamentonun izni olmadan üsleri açmaya yetkisinin bulunmadığının eleştirisi, Demirel'e bırakıldı. Ecevit Hükümeti'nin, NATO havadan erken ihbar ve kontrol sistemi çerçevesinde Konya'da üs kurulmasına kendiliğinden talip olduğunu ancak Metin Toker farketti. Batının, "neo-koloniyal" doğrultudaki ekonomik diktasına boyun eğilişi, görmezlikten gelindi

Baş sorun, demokrasinin cicisini olsun kurtarmak idi. Sosyalizm için uğraş, emperyalizme karşı direniş ikincil sorunlar idi. Ve demokrasinin korunması, Ecevit iktidarı ile, hatta Ecevit ile özdeşleştiriliyordu. Parti içi demokrasi mücadelesi verdiklerini iddia eden Baykallar'a, Topuzlar'a, Güneşler'e "Sırası mı şimdi?" diye kızılıyordu. Bizzat Ecevit, soldaki destekçileri için bir Fransız dergisine, "Hükümette olmazsak demokrasinin yaşamayacağını biliyorlar" diyor ve onları, nasıl davranırsa davransın, kendine "mahkum" sayıyordu...

Gelgelelim 1978 sonbaharı bitip kış aylarına girerken, Ecevit Hükümeti, sıkıyönetimsiz yaşanamayacağı sonucuna vardı. Ama bu, sivil bir sıkıyönetim olmalıydı. Devlet Güvenlik Mahkemesi, bir ihtisas mahkemesi biçiminde kurulabilirdi. Bir "Olağanüstü Haller Yasası" -Anayasa'ya uygun düşmese bile-, sivil sıkıyönetim olanaklarını getirebilirdi. Bu düşüncelerle bir zaman için değil, sürekli olarak değiştiren "önlem paketi" hazırlandı. 12 Mart döneminde kabul edilmiş, CHP'nin başvurusu ile Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmiş ve böylece Anayasa'ya aykırılığı kesinleşmiş hükümler, bakanlık arşivlerinden çıkartıldı. Ne var ki, şiddet önlemleri CHP Grubu'nun özel komisyonunda takıldı. Bu kez Ecevit Hükümeti, şiddet önlemlerini grubu atlayarak doğrudan parlamentoya sundu. Ecevit Hükümeti'nin temel hak ve özgürlüklerle ilgili sekiz yasayı değiştiren "önlem paketi", derneklere siyaset yasağı koyuyor, toplantı ve gösteri yürüyüşleri hakkını idarenin taktirine bırakıyor ve polise her türlü keyfi davranış özgürlüğünü tanıyordu. Özel hayatın gizliliği ve konut dokunulmazlığı, mülki amir ile polisin insafına kalıyordu. Artık polis, her yeri ve kişiyi arayabilecek, eşyaları ve belgeleri alabilecek, tüm evlerden kitapları toplayabilecek, kuşkulandığı kişileri tutuklayabilecekti. Üstelik polis, savcının denetiminden çıkarılıyor, suç işleyen polis hakkında kovuşturma yapılabilmesi vali ve bakanın taktirine bırakılıyordu. Bir polis, arama gerekçesiyle bir eve girebilir, evdekileri vurabilir ve eğer vali ve bakan izin vermezse, savcı o polisi sorguya bile çekemezdi! Böyle bir siyasal düzen, "cici demokrasi" bile değil, apaçık bir polis devleti idi. Nitekim otoriter sivil yönetim yanlısı Nazlı Ilıcak dahi, "Türkiye yavaş yavaş bir polis devleti olmaya sürükleniyor... Ve birgün demokrasi içinde alınacak tedbir kalmıyor" demekten kendini alamıyordu. Oysa Ecevit Hükümeti zamanında, polis devleti kurmaya yönelik bu önlemlere, birkaç dürüst hukukçunun dışında, pek az tepki geldi. Ecevit'e aşırı güvenden olacak, yazar-çizerler ve basın, hukuk devletinin sonu demek olan önlemler üzerinde pek az durdu. Ancak Ecevit'in önlemlerini Demirel benimse-

yince ve CHP Genel Başkanı hükümetteyken edindiği evladını tanımaya isteksiz gözükünce, tepkiler çoğalmaya başladı... Ama "Uyan Muhtırası" üzerine, CHP yönetiminin "demokratik katkı"sıyla, önlem paketi yasalaşma yoluna girdi...

BİR FAŞİST ARANIYOR

1978 sonbaharında Ecevit bir sivil sıkıyönetim kurmaya yönelirken, dikkatler daha çok muhalefetin sıkıyönetim isteklerine çevrilmişti. Türkeş, aylardır askeri sıkıyönetim istiyor, Demirel bu isteğe katılır görünüyordu. Ecevit ise, sıkıyönetimin askerisine karşıydı. Umut otobüsünün ak saçlı yolcularından Sayın Velidedeoğlu, bu tutumun gerekçesini açıklıyordu:

"Ülke sürekli olarak sıkıyönetim rejimi ile yönetilecekse, demokrasiye ne gerek var? Demek zaman zaman asayiş bozulunca askerlere 'gel düzelt şunu' denecek, durumun düzeldiği sanılınca da onların görevine son verilip sivil yönetim sürecek. Bu demektir ki, Türk halkı kendisini sivil yönetimle, demokratik özgürlükler ortamında yönetemiyor. Eğer böyleyse, demokrasi uygulamasına hepten son verelim, olsun bitsin."

Ne var ki, Kahramanmaraş olayları, Ecevit Hükümeti'ni istese de istemese de, sıkıyönetim ilanına sürükledi. Ecevit'in Gurup Başkanvekili Altan Öymen, sıkıyönetime karşı çıkan CHP'li parlamenterleri, belki kendine çok sağlam gözüken şu mantıkla susturuyordu.

"CHP yönetiminde sıkıyönetim uygulanacaktır. Buna karşı çıkarsak, sonunda CHP iktidarı olmadan sıkıyönetim uygulanır."

İlerici kesimler, bir parça zorlukla da olsa, sıkıyönetimi içlerine sindirmeyi başardılar. Hatta bazıları, Tüysüzler, Oduncular gibi yitik çocuklar teker teker yakalanınca umutlara kapıldılar. Ecevit'in bu kez ordu desteğiyle, "faşizm"in başını ezeceğini umdular. Ecevit Hükümeti'nin, ya da CHP'nin Anayasa Mahkemesi'ne başvurma hakkını kullanarak, "faşist parti"yi kapatma mekanizmasını işletmesini ısrarla istediler. Ne var ki Başbakan Ecevit, baş faşistin Demirel mi, yoksa Ecevit mi olduğu konusunda tam bir karar verebilmiş değildi. Daha çok Demirel'i baş faşist görme eğilimindeydi. Nitekim 22 Temmuz 1979 günü "MHP ve ÜGD kapatılsın" diye haykıran seçmenlerine şu karşılığı veriyordu:

"Mesele Türkeş meselesi değil. Mesele, ana muhalefet partisi lideridir. MHP kapanmış, ÜGD kapanmış ne olacak? O zihniyet ortada duruyor. MHP, ÜGD kapatılsın, mesele bu değil. Onları kışkırtan, kullanan kim, ona bakınız."

Ne var ki, seçimleri AP kazandı. Bu kez başta Ecevit olmak üzere, herkes Demirel'e "demokrasi adına azınlık hükümeti kurması için" adeta yalvar yakar oldu. Demirel, tadını çıkarta çıkarta ve işi çok ağırdan alarak hükümetini kurdu. Faşist partiden uzak durarak faşizmi engellemesi ve demokrasiyi kurtarması, artık Demirel'den bekleniyordu. Bu yüzsek-sen derece dönüşe akıl erdiremeyen Haluk Ülman feryadı basıyordu.

"Yahu bizim tanımımıza göre, faşizm iktidara geldi!..

İlhan Selçuk, "Galiba pusulayı şaşırdık" diyordu. Refik Erduran, -ehven-i şer'i seçmekle birlikte-, şerden kurtulmak için ehven-i şer'e razı olmanın sakıncalarını da tartıyordu:

"Cumhuriyeti kuran, ehven-i şerlerin en büyüğüdür, der. Beterin beteri var düşüncesi, insanı kıpırdayamaz, sorunların üstüne gidemez bir kaytancılığın bahanesi de olur."

Ama "beterin beteri var" korkusu egemen oldu. Daha dün AP-CHP işbirliğini bile "faşizme yöneliş" "ara rejim" sayan kalemler, MHP'den uzak dursun diye, Demirel'in MHP destekli azınlık hükümetini CHP'nin desteklemesi gerektiğini, demokrasi adına savunmaya koyuldular. Dıştan desteği yetersiz görenler, daha dün "Brezilya tipi bir maskeli faşizm" diye niteledikleri AP-CHP koalisyonu formülünü önerdiler, Bu koalsiyon hala özünden boşaltılmış "demokrasini son şansı" olarak gündemdedir.(*)

1980'li yıllar başlarken vardığımız nokta budur. Uğrunda her türlü özveriye katlanılan demokrasinin, "işbirlikçilik" ortamında yalnızca adı kalmak üzeredir.

SIRAT KÖPRÜSÜ

1980'ler için bir kehanette bulunmadan şunu söyleyebiliriz. "Cici demokrasi"nin enflasyona ve havardoca dış borçlanmalara dayalı kolaylık ekonomisi iflas etmiştir. Büyük çapta dış borçlanmalara artık olanak yoktur. Tam tersine, 1980-1983 yıllarında 10 milyar dolar borç ödemek gereklidir. Batılılar, sınırlı miktarda borç vermek için dahi, OECD kanalıyla, Güney Kore ve Brezilya tipi bir kapitalist yola girmeyi vazgeçilmez

(*) "Uyarı Muhtırası", AP-CHP işbirliğini gündemin ilk sıralarına getirmiştir. Yeni formül, Örsan Öymen'in deyişiyle "MHP-MSP değneğini bırak, CHP'nin bastonuna bak" biçimindedir.

koşul saymaktadırlar. Yerli ve yabancı büyük sermaye diktasına dayalı bu "ihracata yönelik açık pazar ekonomisi"nin siyasal sistemi, örtülü ya da açık faşizmdir. Dış politikada bedeli, Orta Doğu'da Batı'nın petrol bekçiliğidir.

Kaçınılmaz gibi gözüken bu gidişten kurtulmanın yolu, dış yardımlara hayır diyerek, 1919'lardan sonra olduğu gibi, kendi gücümüzle emekten yana gerçek bir sanayileşmeye yönelmektir. Bu, ekonomik planda Sevr'i yırtıp Lozan'ı kazanmak için savaşmak demektir. Ne var ki, ikinci yol ilkinden çok daha zordur, çok daha zahmetlidir. Halktan yana bir ekonomik sıkı düzenin uzun süre uygulanmasını gerektirir.

Bu zor koşullarda, sol düşünce, görüş açısını çok daraltan "faşizm-demokrasi" at gözlüğünü fırlatıp atmak ve daha büyük düşünmek durumundadır.

1970'li yıllarda "faşizm gelir" kaygısıyla Ecevitler'e umut bağlamak, Demireller'i ehven-i şer görmek ve siyasal liberalizmi boş sorun saymak, faşizmin tırmanışını önleyebilmiş değildir. Türkiye'nin sorunları, siyasal liberalizm sorununu çok aşmaktadır.

Sınıfsal açıdan, örtülü ya da örtüsüz MC'ler, faşizme teşne en gerici sınıflar ittifakının iktidarıdır ve ekonomik planda Sevr demektir. AP-CHP koalisyonu özlemcileri de ekonomik planda Sevr'i amaçlamaktadırlar. Adı açıkça söylenmemekle birlikte, toptan faşizmle özdeşleştirilen etkin güçler, Sevr ile Lozan arasındaki geçişi zor Sırat Köprüsü'nde bocalayan güçlerdir. Sırat'ı geçebilirler de, geçemeyebilirler de... Kanımca, 1980'li yıllarda tüm yurtseverlerin ve başta en bilinçli yurtseverlerin ilk ödevi, ülkemizin Sırat Köprüsü'nü aşmasına en büyük katkıyı getirmektir.

Anarşi, terör, siyasal liberalizm, otoritarizm sorunları, bu temel sorunun yanında çok küçük kalır. Ve anarşi ve terörün ülke dışındaki en etkin kaynaklarının her alanda Sevr'i amaçladıklarını unutmamak gerekir. Sevr'i aşmak, bir anlamda terör ve anarşiyi de aşmak anlamına gelir.

Çamlıca, 8.1.1980
D. A.

GÖZDEN KAÇMASIN..

1 Mayıs olayı ile ilgili şüpheler giderek yoğunlaşıyor. Şüphelerin düğümlendiği konu, Intercontinental Oteli ile Sular İdaresi duvarından halka ateş açanların yakalanıp, yakalanmadıklarıdır. Ceza yargılaması hukukunda "hazırlık soruşturması" gizli olduğu için, bu konuda herhangi bir yetkili açıklama yapmamaktadır

Görgü tanıkları Intercontinental Oteli ile Sular İdaresi duvarından kalabalığa yaylım ateşi açıldığını söylemektedirler İstanbul Belediye Başkanı Ahmet İsvan ile CHP İstanbul İl Başkanı Aytekin Kotil, bu yolda açıklamalar yapmışlardır

Intercontinental Oteli'nin güvenlik amiri, İstanbul eski Emniyet Müdür Vekili Mehmet Akzambak'tır. 1 Mayıs günü olay saatlerinde otele girip çıkanlar kimlerdir? Bunu en iyi bilecek olan sorumlu Akzambak'tır. Acaba İstanbul Savcılığı Mehmet Akzambak'ın ifadesine başvurmuş mudur?

Akzambak'a çeşitli sorular yöneltilebilir Sözün gelişi, olay günü, otelin beşinci katında kimler kalmıştır? Ne bileyim ben, örneğin 510 ve 511 numaralı odalarda kalanlar kimlerdi? Belki 1 Mayıs günü bu odalarda kimse kalmamıştır. Öyleyse, olay sırasında bu odalarda bulunanlar kimlerdi acaba? Bu odalara, olay günü kimsenin girmediği, beşinci kata kimsenin çıkmadığı kolaylıkla söylenebilir mi?

Peki, ya beşinci katın oda pencerelerinde kurşun izleri varsa?

Var demiyorum. Belki vardır diye düşünüyorum. Bu pencere camlarını Türkiye'den satın alma olanağı yoktur Belki kurşun izi bulunan camların yerine yenisinin alınması için Avrupa'ya siparişte bulunulmuştur. Sonra hem şunu da düşünüyorum. Olaydan bir gün sonra kimliği bilinmeyen kişiler otele bomba attılar, bazı camlar kırıldı. Hangi camlar kırılmıştı acaba?

Güvenlik kuvvetleri, bu tür olaylarda önlem almak için girişimlerde bulunur. Bu, güvenlik kuvvetlerinin görevidir. Acaba

bazı güvenlik elemanları, eski meslekdaşları Mehmet Akzambak'tan izin alıp otelin belli odalarına yerleşmiş olmasınlar?

Belki öyledir...

Olay anında herkes can derdine düşmüştür Fakat şimdi yavaş yavaş geriye doğru dönerek düşünelim: Olaydan yarım saat sonra, otelden kimler telefon görüşmeleri yaptılar? Kimler nerelere telefon ettiler? Şehirlerarası kaç görüşme yapıldı? Kimler uluslararası telefon görüşmeleri yaptılar?

Belki hiç önemi yok bunların, amma araştırılsa yararlı olur diye düşünüyorum.

Böyle büyük otellerde sık sık uluslararası toplantılar düzenlenir. Bu arada böyle toplantılar düzenlenmiş midir? Olay günü kaç yabancı uyruklu kişi otelde kalmaktaydı? Bunlar saptanmış mıdır?

Ve bir küçük soru daha...

Otelin önünde beyaz Renault arabadan ateş açanın adı Alaattin miydi?. Kimdi bu Alaattin?...

(15 Mayıs 1977)

YOL AYRIMI..

"İstikrar tedbirleri" başlığı altındaki zam kazıklarından sonra, IMF (Uluslararası Para Fonu) nun "emir ve talimatı" ile gerçekleştirilen "devalüasyon" yani, Türk parasının değerinin, yabancı paralara göre düşürülmesi, ülkemizde yeni bir bunalımı başlatacaktır.

Siyasal partilerin ideolojileri, siyasal tavırları, böyle bunalım dönemlerinde bir anlam kazanır. Bu ekonomik ve siyasal bunalıma karşı, partiler ne gibi köklü çözümler öneriyorlar? Halka bu çözümler nasıl ve ne yolla anlatılıyor? Kitlelerle, partinin ideolojisi arasında, nasıl bağ kuruluyor?

"İdeoloji" deyince, geri kalmış ülkemizin az gelişmiş sağcıları hemen:

Marksist ideolojiye karşıyız... diye homurdanmaya, bağırıp çağırmaya başlarlar Oysa, sağcı olsun, solcu olsun, her partinin, derme çatma, bölük pörçük de olsa bir amacı vardır, bir hedefi vardır

Sağcı partiler, evrensel, yani "enternasyonal" nitelikteki "burjuva ideolojileri"nden esinlenirler Bunun "kökü dışarıda" olup olmamakla bir ilgisi yoktur Çünkü düşünce, doğası gereği, evrenseldir. Sağcılığın türleri, değişik yolları, yöntemleri bulunur Sağcı partiler, burjuva ideolojilerini kendi yerel koşullarına göre yorumlarlar, biçimlendirirler

Milli görüş, dokuz ışık... gibi adlar taktıkları sağcı görüşler, temelde sermaye sınıfının çıkarlarını çeşitli yollarla korumanın, kalkanlarıdır, kılıflarıdır

Solcu partiler, tıpkı sağcı partiler gibi evrensel nitelikteki sosyalist ideolojiden kaynaklanırlar Sosyalist ideoloji, tarihsel gelişim içinde, çeşitli adlarla, çeşitli yöntemlerle birbiriyle çelişik sistemlere bölünmüştür Burjuva demokrasisi adı verilen Batı demokrasilerinde gelişen ve büyüyen sosyal demokrat ve demokratik sosyalist partiler, temelde, Marksist-Leninist sisteme karşıt düşünce ve olgularla oluşmuştur Son yıllarda Avrupa'da gelişmekte olan "Avrupa komünizmi" burjuva demokrasisinin siyasal kalıpları içinde yaşayan ve önerdiği amaç ve yöntemlerle, Marksist-Leninist sistemden oldukça uzaklaşan bir yeni oluşumu sergilemektedir

Türkiye, oldum olası katı düşünce yasaklarıyla çevrilmiş bir ülkedir Türkiye'de, burjuva hak ve özgürlükleri yeterince yerleşmemiş, kitlelerle ideolojiler arasında sıcak bağlar henüz kurulamamıştır Havada yem arayan kuşu komünistlikle suçlamaya hazır "sağcı partiler topluluğu" ile ülkemiz tam bir "antikomünizm koşullandırması" içindedir

Parlamentoda, işçi sınıfından güç alan ve Marksist ideoloji ile yoğrulmuş bir sosyalist partiden yoksunuz. Sağcı partilere karşı muhalefetin temel direği, ana muhalefet partisi CHP'dir Antikomünizm koşullanması, "demokratik sol" çizgiyi benimseyen CHP'yi de, zaman zaman çok derin boyutlarla etkilemektedir.

Türkiye, gerçekten, tarihinde rastlamadığı ekonomik ve siyasal bunalımlarla karşı karşıyadır CHP'den Marksist bir parti olması beklenmez. Fakat CHP, sosyal demokrat bir parti olmanın gereklerini, somut eylemler, önlemler ve çözüm yolları ile ortaya koymalıdır

Bunalımlar sadece hükümet partilerini yıpratmaz. Bunalımlara tutarlı gözlemlerle, sağlıklı çözümlerle eğilmeyen muhalefet partilerini de silip süpürür.

CHP, güçlü, etkin ve inandırıcı tavırlarla ortaya çıkmalı ve ideolojisini geniş halk kitlelerine benimsetmelidir. Yaşadığımız bunalım, sol partiler için bir yol ayrımıdır. Ya sol görüntüye rağmen düzenin bir parçası olursunuz ya da kitlelere, geniş halk yığınlarına düzene karşı olduğunuzu, düzeni değiştirme olanaklarına sahip bulunduğunuzu kanıtlarsınız.

Yoksa düzenin acımasız çarkları, partilerin çatılarını ezer geçer...

(23 Eylül 1977)

1599 SAYILI TABANCA...

Hasan Erenler, İstanbul Emniyet Müdürlüğü İkinci şubede 2333 yaka sayılı polis memurudur Erenler, 6/9/1977 günü, Üsküdar vapur iskelesinde, adlarına "ülkücü-komando" denilen bir grubun saldırısına uğramış ve saldırganlar, polis memurunun beylik tabancasını belinden çekip almışlardır. Tabancanın markası "Browning" sicil sayısı ise 1599'dur.

Polis memuru Hasan Erenler, belinden tabancasını ve cebinden parasını alan bu üç saldırganla boğuşur. Saldırganlar, tabanca çekerek olay yerinden uzaklaşırlar.

Hasan Erenler hemen yakındaki inzibat karakoluna başvurarak, olayı bağlı bulunduğu Emniyet İkinci Şube'ye bildirir.

Kadıköy Adli Tabipliği 7/9/1977 gün ve 3980 sayı ile, polis memurunun "çok önemli yerinde travmatik lezyon" bulgusu saptandığını bildirir Bu arada Beyoğlu Grup Amiri başkomiser İsmail Yeğenoğlu, olayı idari yönden soruşturur. Başkomiser Yeğenoğlu'nun hazırladığı 7/9/1977 günlü raporda şu sonuca ulaşılır:

"Üsküdar meydanındaki bir gazeteciden ve inzibat binbaşısından alınan bilgiye göre, tarife uygun bu şahısların daha evvelce Cumhuriyet ve Milliyet gazetesi okuyan ve elinde bulunduran bazı vatandaşları yine iskele meydanında dövdükleri, hatta göreve çıkan iki inzibat erine dahi saldırıp, zorla belinden silahını almak istedikleri, bu şahısların Üsküdar Kabataş vapur iskelesi Şemsipaşa semtine girişte bulunan Ülkücü Derneğine

kayıtlı oldukları, Şemsipaşa'ya girişte Kadıköy dolmuşlarının tarafına bakan kısımda caminin avlusunun köşesinde bulunan, eskiden şoförler kahvesi olarak bilinen bu yeri lokal olarak kullandıkları, geceleri bu yerde toplandıkları, gruplar halinde vapur iskelesinden çıkan bazı vatandaşları dövdükleri öğrenilmiştir

Olay bu kadarıyla her gün rastlanan düzensizliklerden biridir. Şimdi bundan sonrasını öğrenelim:

Bu olaydan bir süre sonra, İkinci Şube'de görevli polis memurlarından Kemal Demirarslan, Hasan Erenler'in belinden alınan tabancanın bulunduğunu söyleyerek, tabancayı Erenler'e vermek ister. Erenler, tabanca şarjöründeki yedi merminin yerinde olmadığını saptayarak, tabancayı ancak bir tutanakla alabileceğini söyler.

Hasan Erenler, kayıp tabancayı vermek isteyen polis memuru Kemal Demirarslan'a bu silahı kimden aldığını sorar. Demirarslan silahın kendisine Hakkı Yağız ve Hasan Papuççular adlarındaki başkomiserler tarafından verildiğini söyler Hasan Erenler başkomiser Hasan Papuççular'a da. tabancayı tutanak tutulmadan alamayacağını anlatır

Olay. kısım amiri Necdet Koçak'a yansıtılır Koçak. Hasan Papuççular ve Hakkı Yağız'a, bu silahın nereden geldiğini sorar Yanıt şöyledir:

- Bize bu silah, başkomiser Cihat Aldemir tarafından verildi...

Koçak, Cihat Aldemir'e, bu silahın kimden geldiğini sorarak olayı öğrenmek ister. Başkomiser Aldemir:

- Bana bu tabancayı Birinci Şube'den verdiler... der. sonra ekler:

- Uğur Bey verdi. Ben de silahı İkinci Şube'ye götürdüm. İkinci Şube Müdürü Macit Bey, silahı polis memuruna ver, dedi...

Birinci Şube Ekipler Amiri Uğur Gür, İkinci Şube Müdürü de Macit Esmer'dir...

Belinden tabancası alınan polis memuru Hasan Erenler, "Pol-Der" üyesidir. Olay, Pol-Der yöneticilerince, Cumhurbaşkanlığı Kontenjan Senatörlüğü'ne seçilen, Vali Namık Kemal Şentürk'e yansıtılır. Vali Şentürk, olayla ilgileneceğini söyler.

Polis memuruna saldıran ülkücü komandoların birinin adının Nusret olduğu, ötekinin de "Kıbrıslı" adıyla tanındığı saptanır.

İçişleri Bakanı Korkut Özal'a soruyorum. 1599 sayılı tabanca, ne yolla, İstanbul Emniyetine teslim edilmiştir? İstanbul Emniyet Müdürü Nazmi İyibil'e soruyorum. Bu tabanca şimdi kimin elindedir? Yeni Senatör Namık Kemal Şentürk'e soruyorum. Valiliğiniz döneminde Üsküdar semtini neden sorumsuz grupların eşkiyalığına teslim ettiniz? Neden?

Bir polis memurunun belinden zorla alınan tabanca, birtakım Emniyet görevlilerine teslim edilirse, burada, haklı olarak, Ülkücülerle bu Emniyet görevlileri arasında bir ilişki kurulduğu kuşkusu doğar Hele, bu saldırganlar da yakalanmazsa, kuşkular büsbütün yoğunlaşır

Bu olayın üstüne gitme cesareti gösterecek bir devlet sorumlusu arıyorum...

(24 Ekim 1977)

KAN DAMLASI...

Bütün bunlar herkesin gözü önünde oluyor Sizler ve bizler, sıradan yurttaşlarız. Olup bitenlere içimiz kan ağlıyor, acı duyuyoruz. Ya devleti yönetenler, en cafcaflı kartvizitlerin arkasından hüküm sürenler, bu cinayet salgını karşısında, nasıl vicdan huzuru içinde görev yapıyorlar!..

Kendi oğulları, kızları, okullarının önünde bir kahvede otururlarken, saatli bombalarla öldürülmek istenirse, ne yaparlar acaba? İçlerinden bir tanesi bir devlet görevlisi, bilemediniz bir Bakan çıkıp:

Hayır beyler, bu sorumluluğu paylaşamam, diyemiyor Gelsin kırmızı plakalı arabalar, parti grupları, parlamento kapısında selam duran polisler, yürüyünce önünde açılan kapılar ve iliklenen düğmeler Değer mi, değer mi bütün bunlara?

Yahu adam ölüyor adam!!.. Vicdanlarınızı, artık lütfen, seçim sandıklarından çıkarın!... Politikacı olarak değil, insan olarak, adam olarak bir yurttaş olarak düşünün. Sebil midir bu insanla-

rın kanı?.. Göğüslerinden, karınlarından, başlarından yaralanan bu çocuklar bir düşman ordusunun neferleri midir?.. Kaç kışı öldürüldü bugüne kadar?.. Yetmedi mi?.. Vicdanlarınızın pansumanını bu kanlı kefenlerle mi yapıyorsunuz?.. Yeter artık, yeter artık, yeter be!.. İnsan ölüyor, adam ölüyor, adam!!.. Kılınız kıpırdamıyor, kılınız!!..

Hani çok partili düzen, hani demokrasi, hukuk devleti? Neye yarıyor bunlar? Aman sımsıkı yapışın koltuğunuza çünkü, yarın, öbür gün ölürseniz, sizi bu koltukla gömecekler mezara... Aman sarılın sımsıkı. Birbirinize de sarılın. Ettiğiniz küfürleri de unutun. Yeter ki ayakta kalın. Sağcısıyla, solcusuyla gencecik çocukların kanları, hergün gelip geçtiğiniz sokaklardan oluk gibi aksın. Size ne!?..

Vicdanlarınızla, cüzdanlarınızla, arabalarınızla, benzin bayilerinizle, teşvik belgeleriniz, yatırım indiriminizle, vergi iadeleriyle, kredileriniz, şirketleriniz, hanlarınız ve hamamları-nızla çok yaşayın siz...

Çünkü sizin yaşamanız demek, "son bağımsız müslüman Türk devleti"nin de yaşaması demektir Aman yaşatın.. Bu çocukların gencecik bedenleri, arslan gibi delikanlılar, fidan gibi genç kızlar, "son bağımsız müslüman Türk devleti"ne armağan edilmiş adaklardır. Hiç acımadan, gözünüzü kırpmadan, akıtın bu kanları sel gibi.

Nasıl olsa bir soran olmuyor? Gününüzü gün ediyorsunuz, yıllardır. Sırtlarınızı sağlam yerlere dayadığınızı sanıyorsunuz. Ve önünüzden akıp gidiyor kanlar, oluk gibi, nehir gibi, sel gibi... Ve de bir sirkte heyecanlı numaralar izler gibi izliyorsunuz olup bitenleri rahat koltuklarınızda, içiniz kan ağlamıyor, yüreğiniz sıkışmıyor... Yetkileriniz, koltuklarınız, buyruklarınız ve cafcaflı kartvizitlerinizle oturuyorsunuz orada taş heykeller gibi...

Görüyorsunuz bütün bunları ve susuyorsunuz. Ne için? Ne için be?..

Bu kan selinden, vicdanlarınıza bir damlacık olsun kan sıçramıyor mu hiç?

(17 Aralık 1977)

LOCKHEED'İN YEMEĞİ...

ABD deyince, silah ambargosu, silah ambargosu deyince F-104 uçakları, F-104 uçakları deyince Lockheed, Lockheed deyince rüşvet, rüşvet deyince yolsuzluk, yolsuzluk deyince soruşturma, soruşturma deyince Altay şirketi, Altay şirketi deyince Nezih Dural, Nezih Dural deyince Genelkurmay Askeri Savcılığı'ndaki soruşturma akla gelir.

Sonra? Sonrasını kimse bilmez...

Lockheed uçak yapım şirketinin bütün dünyada rüşvet dağıttığı belli mi? Belli. Açıklanan belgelerden Türkiye'de de rüşvet dağıtıldığı anlaşılıyor mu? Anlaşılıyor.

Genelkurmay Askeri Savcılığı ile Ankara Cumhuriyet Savcılığı ayrı ayrı yürüttükleri soruşturmalardan sonuç almışlar mıydı?

Basına yansıyan haberlerden, Genelkurmay Askeri Savcılığı'nın yürüttüğü soruşturma sonunda, kovuşturmaya yer olmadığı kararı verdiğini, ancak bu kararın Milli Savunma eski Bakanlarından Ferit Melen tarafından geri çevrilerek, soruşturmanın sürdürülmesinin istendiği öğrenilmişti.

Melen soruşturmanın sürdürülmesini isterken, şu olaya da kısaca değiniyordu:

- Hava Kuvvetleri Komutanlığı tarafından Ankara Marmara Oteli'nde ve Eskişehir Orduevi'nde verilen ve hesabı Altay firmasına ödettirilen ziyafetlerin mana ve mahiyeti kesinlikle tesbit edilmemiştir...

Bu ne demektir?

Altay şirketi, Lockheed şirketinin Türkiye temsilcisi, yaygın adıyla, komisyoncusudur. Bir yabancı şirket komisyoncusunun, uçak alımı gibi milyonların döndüğü bir olayda büyük otellerde, orduevlerinde ziyafet paraları ödenmesi ne anlama gelmektedir?

Altay şirketi temsilcisi Nezih Dural, Hava Kuvvetleri Komutanlığı tarafından Marmara Oteli'nde ve Eskişehir Orduevi'nde verilen yemeklerin masrafını ne sıfatla ödeyebilir?

Bu olay kolay kolay geçiştirilecek basitlikte değildir

Hava Kuvvetleri Komutanlığı Eskişehir Orduevi'nde kime yemek vermiştir? Bu yemekte kimler, hazır bulunmuştur? Mar-

mara Oteli'nde Hava Kuvvetleri Komutanlığı tarafından verilen yemeğin amacı nedir? Bu yemeğe kimler çağrılmıştır? Ve neden bu yemek paraları Lockheed şirketinin kasasından ödenmiştir.

Evet, bu soruları açık seçik yanıtlamak gerekiyor.

Bu soruların yanıtlarını kimden alalım? O günlerin Hava Kuvvetleri Komutanı Emin Alpkaya'dan, sonra bu ödemeleri kabul eden sorumlulardan, sonra da Genelkurmay Askeri Savcısı Yargıç Albay İlhan Şenel'den.

Yukarıda değindiğimiz bu olay, Genelkurmay Askeri Savcılığı dosyaları arasında bulunan bir rapordan alınmıştır İlgililer, Milli Savunma Bakanlığı'nın 15.3.1977 gün ve ad: 1977/1340-3 sayılı emrini incelerlerse, olayın gelişimini de izlemiş olurlar

Lockheed olayında, şu oldu, bu oldu, o suçsuzdur. bu suçsuzdur gibi haklı-haksız yargıları bir yana atarak soralım:

Hava Kuvvetleri Komutanlığı tarafından Eskişehir Orduevi'nde ve Marmara Oteli'nde verilen yemeklerin parasını Nezih Dural ne amaçla, niçin ödemiştir?

Kendi uçağımızı kendimiz yapamıyoruz, hiç olmazsa, kendi yediğimiz yemeklerin parasını kendimiz ödeyelim...

(16 Mart 1978)

RUZİ BEY VE CIA...

Şu gerçeği herkes bilir: CIA her ülkede antikomünist eylemleri ve antikomünist kuruluşları destekler CIA bununla da yetinmez, devrimci eylemlere sızar Bu eylemleri saptırmak ve yozlaştırmak ister

CIA'nın bütün dünyada bu gibi eylemlere karışması artık oldukça doğal karşılanıyor. Fakat nedense biz Türkler, aynı CIA'nın Türkiye'de hangi eylemlerde, hangi kuruluşlarda ne ölçüde varolduğunu bilmekte pek istekli görünmüyoruz.

Niçin böyledir?

Çünkü, şimdi çekip bir ülkücüyle konuşsanız, heyecandan tirtir titreyerek, dokuz ışıktan, milliyetçilikten, manevi değerlerden söz edecektir. Bireysel terörü tek devrimci yol olarak

seçmiş bir keskin devrimciyle konuşsanız, o da hiç şüphesiz aynı coşkuyla eylemlerinin dayandığı toplumsal amacı savunacaktır.

"Eylemlerinize CIA karışmış mıdır?" sorusu, gerek ülkücü gerekse bireysel terörü benimseyen gençler için çok küçültücü ve aşağılayıcı bir soru gibi gelir

Bunları anlatırken, bir noktanın altını da kalın çizgilerle çizmek gerekir: CIA her düşüncenin, her eylemin varlık nedeni ve tek yönetici gücü değildir elbette ki...

Çünkü sağcılık, solculuk da birer "zabıta vakası" değildir Bunlar toplumsal çelişkilerden güç alan ve biri ötekinin karşıtı olan düşünce ürünleridir

Bu düşüncelerin yaşama uygulanmasında, günlük siyasal gelişmeye karışmasında bir emir vardır: Silah... Siyasal düşüncelerin silahla gerçekleştirilmek istendiği yerde yasal siyasal parti ve yan örgütleri, yerlerini silahlı gizli örgütlere bırakır. CIA bu noktadan başlayarak egemenliğini kurar ve artırır.

Çünkü silahlı eylem ortamı CIA'nın at koşturacağı bir eylem alanıdır Böyle bir ortamda şiddet şiddeti besler ve eninde sonunda son söz, en çok ve en güçlü silahlara sahip olanlarca söylenir

Uzun süre CIA görevlisi olarak çalıştıktan sonra anılarını yazan Philip Agee, Türkçe'ye de çevrilen "CIA Günlüğü" adlı yapıtının 485. sayfasında Uruguay'daki CIA eylemlerini anlatırken şunları söylüyor:

Son zamanlarda öğrenci faaliyetlerinin üniversiteden çok orta öğretim düzeyinde yürütülmesi için merkezin (CIA'nın) yaptığı öneri genel merkezce kabul edilmiştir. Alt düzeyde komünist aleyhtarlığının aşılanmasıyla, öğrenciler üniversiteye geldiklerinde daha iyi sonuçların elde edilebileceği görüşü savunulmuştur...

CIA'nın sağcı öğrenciler için öngördüğü bu eylem alanının Türkiye'de işlemediğini söylemek, her halde olanaksızdır. Ülkemizde antikomünist öğrenci eylemleri, üniversitelerden orta öğretime kaydırılmış ve özellikle son zamanlarda güneydoğu illerimizde oluşan, antikomünizm maskesi altındaki gerici, yağmacı ve saldırgan eylemler, orta öğretim gören gençler tarafından başlatılmış ve yürütülmüştür

CIA her zaman açık kimlik kartıyla ortaya çıkmaz. Çoğu kez soldaki kışkırtıcı ajanlar, sağdaki antikomünist eylemcilerle birlikte aynı CIA halkasının parçalarını oluştururlar

Haydi sözü burada keselim ve 12 Mart öncesinde Ankara'da etkin görevler yürüten CIA yetkilisi Türkistan kökenli ABD yurttaşı Ruzi Nazar'ın Bahçelievler Üçüncü Cadde'de, karakol yanındaki evine kimlerin girip çıktığını sorup, bugünkü yazımızı noktalayalım.

(28 Nisan 1978)

TÜRKEŞ VE HOMRİŞ

Yıl 1960, aylardan kasım. Milli Birlik Komitesi Başkanı Orgeneral Cemal Gürsel, bir açıklama yaparak, 14 Milli Birlik Komitesi üyesinin görevlerinden affedildiklerini, yurt dışına gönderileceklerini açıklıyor

Sonradan "13 Kasım olayı" olarak adlandırılan bu "tasfiye hareketi" başta ihtilalin "kudretli albayı" Türkeş olmak üzere 14 Komite üyesini yönetimden uzaklaştırmıştı.

Bu olaydan sonra, Albay Türkeş'e yakınlıklarıyla tanınan birçok kişi de görevlerinden alındılar. O günlerin gazetelerini karıştıranlar, 13 Kasım'dan tam üç gün sonra, ihtilal hükümetinin "Türk Kültür Dernekleri"ni de kapattığını okurlar.

Bu derneğin, Türkeş'e yakınlığı ile tanındığını bilmeyen yoktu. Fakat herhalde, aradan geçen şu onsekiz yıl içinde bu derneğin başkanının kim olduğu unutulmuştur.

Anımsatalım: Derneğin Başkanı Şahap Homris'ti! Bunu anımsattıktan sonra, Homris'in bugünkü görevini açıklayalım: MİT Hukuk Müşavirliği!.. Bundan sonra bir küçük açıklama daha yapalım: Şahap Homris, Alpaslan Türkeş'in "dünürü"dür. Homris'in oğlu, Türkeş'in kızlarından biriyle evlidir.

Siyasal liderlerin kimlikleri ve ilişkileri, bilindiği gibi çok dikkat çeker Ben de merak ettim ve Türkeş'le yakınlarının nerelerde çalıştıklarını araştırdım; Homris adına bu arada rastladım.

Geçen yıl bir kaç kez bu köşeden Şahap Homris ile ilgili yazılar yazdım. Türkeş'in bir yakınının Milli İstihbarat Teşkilatında çalışmış olması ilginç bir olaydı. Bu nedenle birkaç yazıyla olayın üzerine eğildim.

Bu yazılar yayınlandıktan bir süre sonra, adıma noterden bir "ihtarname" geldi. İhtarnameyi çeken, MİT Hukuk Müşaviri Şahap Homris'ti... Homris ihtarnamede, kendisi hakkında bilgi veriyor ve MİT Hukuk Müşavirliği'ne, 1966 yılında atandığını, o tarihte AP'nin iktidarda olduğunu, bu nedenle atama işleminde Türkeş'in bir etkisini olamayacağını söylüyordu. Ve diyordu ki:

"Sayın Türkeş'le o tarihlerde aramızda henüz bir sıhriyet teessüs etmemişti...

Belki o tarihte Türkeş'le hısımlık ilişkisi kurulmamıştı amma, herhalde Türkeş-Homris yakınlığı bu evlilik ilişkisine dayanmıyordu: öteden beri dostlukları ve arkadaşlıkları vardı..

Homris, ihtarnamesinin son bölümünde kendisi hakkında bir daha yazı yazarsam, beni mahkemeye vereceğini söylüyordu!... Bu ihtarnameden sonra, bir yazı yazarak, Homris'in dava dilekçesini bekledim; bu dilekçe bu güne kadar gelmedi. Bundan sonra gelir mi bilmem...

Homris ihtarnamesinde, benim yazılarımın etkisinde kalacak idareciler onu görevinden almazlarsa, 28 Şubat 1980 tarihine kadar görevinde kalacağını açıklıyordu.

Homris Bey, sanırım gazetecilerin gücünü, etkisini fazlaca abartıyor Eğer yöneticiler, örneğin benim yazılarımın etkisinde kalsalardı, Ülkü Ocakları Başkanlarına silah veren yüzbaşılar hakkında kovuşturma açılırdı. Doğu hizmetini yapmayan askeri savcılar, işgal ettikleri lojmanlardan alınıp, başka yörelere atanırdı. Eğer yazıların böyle etkileri olsa, 12 Mart işkencelerine karışan güvenlik görevlileri yerlerinden alınırdı ve MİT'e yenibaştan çekidüzen verilirdi...

Türkeş'in dünürü Şahap Homris'e MİT Hukuk Müşavirliği'ndeki görevinde başarılar diler, tanışmak umuduyla saygılar sunarım...

(10 Kasım 1978)

TÜRKEŞ VE İHBARCILIK

MHP Başbuğu Alpaslan Türkeş, 21 Mayıs 1963 tarihinde Kurmay Albay Talat Aydemir liderliğinde girişilen ve başarısız-

lıkla sonuçlanan ihtilalden sonra kurulan sıkıyönetim mahkemesinde yargılanmış ve beraat etmiştir.

Türkeş, eski arkadaşı Talat Aydemir'i ihbar etmiş ve Türkeş'in ihbarcılığı mahkeme kararına yansımıştır. Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesi'nin 5 Eylül 1963 gün ve 963/11 esas ve 963/1 karar sayılı gerekçesi hükmünün 28'inci sayfasında bu ihbarcılık şöyle anlatılmak-tadır:

- Alpaslan Türkeş, ahiren bir ihtilal olacağını ve gerekli tedbirin alınmasını teminen hükümetin ve ilgililerin dikkatinin çekilmesi için C.K.M.P 'si organlarına durumu bildirmek yoluna tevessül etmişse de, bu malumatı bir şahıstan aldığını ifade etmiş ve fakat bu şahsın kim olduğunu hiç bir zaman açıklamamıştır...

Aynı konu, Talat Aydemir'in anılarında şöyle anlatılıyor:

Mahkeme safhasında sıra Alpaslan Türkeş'e gelince işin içyüzü anlaşıldı. Meğer ihbarı yapan Türkeş'miş. Saat 20'de CKMP'den Fuat Uluç'a telefon ederek, "Gene o namussuz Aydemir bu gece ihtilal yapıyor" demiş ve durumu CKMP Milletvekili Yılanlıoğlu'na bildirmiş, o da hemen CKMP lideri ve Başbakan Yardımcısı Hasan Dinçer'e bildirmiş. O da Başbakan İnönü'ye bildirmiş. Yani hükümet bu suretle haberdar edilmiş...

Türkeş, 21 Mayıs olayları ile ilgili davadan beraat etmiştir. Beraat hükmü, Türkeş'in 21 Mayıs ihtilal girişimine katılmadığı gerekçesine dayanmaktadır ki, bunun doğru olduğu, 21 Mayıs sanıklarınca da ifade edilmiştir.

Gerekçeli kararın 170'inci sayfasında, Türkeş'in Talat Aydemir'in liderliğindeki ihtilal girişimine katılmadığı, ancak Türkeş'in kendi liderliğinde bir "ihtilal çekirdeği" kurduğu şu şekilde anlatılmaktadır:

- Bu sanıkların gerek kendi aralarında ve gerekse diğer ihtilalci grupla temas temin ederek muhtelif faaliyette bulundukları bir gerçek ise de...

Mahkeme bu gerçeği kabul ettikten sonra, bu konuda yeterli kanıt elde edilemeyeceği gerekçesiyle Türkeş'in beraatına karar vermiştir.

Bu mahkeme kararını anımsamamızın nedeni; Türkeş'in gerektiğinde en yakın arkadaşlarını ihbar etmekten çekinme-

yen bir yapıda olduğunu sergilemek ve ayrıca bu karar nedeniyle bir başka noktaya daha değinmektir

Ceza yasamızın birçok maddesinde, suç ihbarında bulunan kimselerin ceza indiriminden yararlanacaklarını belirten hükümler bulunmaktadır Yine bazı maddelerde, kurulu düzeni ihtilal yoluyla değiştirmek isteyip de, eylem aşamasına gelmeden bu örgütlerden çekilenlere ceza verilmeyeceği hükme bağlanmıştır

MHP Başbuğu Türkeş, hükümetçe getirilen ve suçlarını ihbar ve itiraf eden sanıkların ceza indirimlerinden yararlanacaklarını öngören yasa tasarısı hükümlerini, "adliyeye suikast" olarak nitelemiştir.

Buraya bir nokta koyarak düşünelim. Türkeş bir zamanlar en yakın arkadaşı olan Kurmay Albay Talat Aydemir'in ihtilal girişimini neden hükümete haber vermek yani, ihbar etmek zorunluluğunu duymuştur acaba? "Adliyeye suikast yapmak" için mi?

Bunun yanıtını, iri iri sözlerde aramayın! Ceza Yasası'nın 151'inci maddesi ihtilal girişimlerini bilip de haber vermeyen kişileri de cezalandırıyor Türkeş'in, Aydemir'i ihbar etmesinin nedeni, cezadan kurtulma içgüdüsüdür

Büyüklü küçüklü ülkücüler, bu yazıyı okuyup, hiç öfkeye kapılmasınlar! İşte karar! Size tarih ve sayısını bildiriyoruz. Bu karar, Türkeş'in güç günlerde en yakın arkadaşlarını ihbar etmekten çekinmeyecek bir kişilik yapısına sahip olduğunu gösteriyor.

Bu olaydan ne gibi dersler çıkarılması gerektiğinin yorumunu da ülkücülere bırakıyoruz.

(6 Aralık 1978)

BİR GÜNÜN RAPORU...

Doçent Yalçın Sanalan, kapısının önünde kurşun yağmuruna tutuluyor. Sağcı militan çok soğukkanlı... Önce kapının zilini çalıyor, soruyor, "Cengiz bey evde mi" Doçent Yalçın Sanalan kapıya gelince, basıyor tetiğe... Doçent Sanalan karnından,

boynundan ve dizkapağından yaralanıyor. Ve hunhar saldırgan, elini kolunu sallayarak kaçıyor.

Aynı gün DP İzmir Milletvekili Talat Asal, Millet Meclisi kürsüsünde Başbakan Süleyman Demirel'i savunmaya çalışıyor Amacı belli: Gün kazanmak, zaman kazanmak. Zaman kazansalar, belki bağımsızlar arasında çatlak yaratacaklar.

Doçent Sanalan'ı hemen Hacettepe Tıp Fakültesine götürüyorlar. Doktorlar başına toplanıyor, hemen ameliyat salonuna alınıyor. Ameliyat masasında bir genç daha var. Kadir Kandemir... O da "kimliği bilinmeyen kişilerce" vurulmuş. Doçent Sanalan karnındaki iki kurşun yarasına rağmen, bilincini yitirmemiş, orada ameliyat sırasını bekliyor

Talat Asal mutlu görünüyor. Arasıra Babakan Demirel ile gözgöze geliyor. AP grubu Asal'ı çılgınca alkışlıyor. Anayasa'yı, İçtüzüğü unutuyor. Hukuk muhakemeleri, ceza muhakemeleri usulü, teamül hukuku, amme intizamı derken, tebligat kanunlarıyla, Anayasa'yı, Anayasa'da açık hükümleri unutturmak istiyor

AP gurubu kendisini çılgınca alkışlarken, Asal, kendi sözlerini, davranışlarını da unutuyor. Örneğin, 17.12.1973 günü Demokratik Parti grubunda, "AP bir menfaat güruhudur. Bu menfaat güruhunu idareden uzaklaştırmak zamanı gelmiştir" dediğini de unutuyor.

Ve AP grubu kendisini alkışlıyor. Ve o, "münazara yarışmasında" birincilik almış yetenekli bir lise öğrencisi gibi, kelime oyunları yapıyor Sesini inceltiyor, kalınlaştırıyor.

Alkışlandıkça coşuyor. Coştukça alkışlanıyor. Tebligat kanunlarıyla Anayasal hükümleri silip atamıyor, bu kez kelime oyunları yapıyor olmuyor, mantık zinciri kırılıp dökülüyor. Mantığı çürüdükçe parlak sözcüklere başvuruyor. Yine olmuyor

Doçent Sanalan, Hacettepe Üniversitesi'nde Mühendislik Fakültesi Fizik Bölümü Başkanı. İlerici tutumuyla tanınıyor. Yetenekli, dürüst, namuslu bir bilim adamı. Kaç kez "öldüreceğiz" diye tehditler alıyor. Birara evinin önünde polis bekliyor. Sonra bu önlem kaldırılıyor. Ve sağcı militan, Bahçelievler Birinci Cadde 76 numaralı apartmanın birinci katına çıkıp, Doçent Sanalan'ı kurşun yağmuruna tutuyor

Saat 21.30 daha. Sokaklardan sık sık arabalar geçiyor, komşular altı el silah sesiyle irkiliyorlar. Sağcı saldırgan, onbeş yirmi dakika koştuktan sonra karanlığa karışıveriyor

Talat Asal zaman kazanmak için bir ceza muhakemeleri usulü kanununa sığınıyor, bir hukuk muhakemeleri usulü kanuna. Ve artık adliye mahzenine kalkması gereken bir hukuk mantığı ile, anayasal ilkeleri aşmak istiyor. Başaramıyor bir türlü. Kürsüye süslü sözcükler serpiştiriyor

Talat Asal en cesur gününde. Geçmişini hiç anımsamıyor. Yoksul bir gençken, Tapu Kadastro Genel Müdürlüğü'nde çalışıp, Hukuk Fakültesi'ne devam ettiği günleri anımsamıyor bile..

Başka neyi anımsamıyor örneğin? Adalet Partisi'nden daha önce niçin "ihraç" edildiğini, niçin Demirel hükümetine 1970 yılında kırmızı oy verdiğini. "Hiçbir baskı metodu ve Bizans usulü entrikalar bizi yıldırmayacak" yollu açıklamalar yapan "41'ler" içinde olduğunu da anımsamıyor. Demirel'e, "Partiyi ikbal ve menfaat kapısı haline getirdin" diyen gurubun içinde yeraldığını da anımsamıyor.

Şimdi savunduğu Demirel'i bir zamanlar Yüce Divan'a göndermek için neler yaptığını da unutuyor. Ama çok mutlu Talat bey. Gözüne giriyor Demirel'in... Bağlılığını kanıtlıyor kürsüde.

Ve bir bilim adamı ameliyat masasında eceliyle pençeleşiyor. Ve Talat Asal ertesi gün, Millet Meclisi'nde Demirel'i nasıl savunacağını düşünüyor...

(29 Aralık 1977)

O ZAMAN MI?..

Hükümet binbir türlü sorunla çepeçevre kuşatılmıştır Tırmanan terörizm, ekonomik bunalım, Kıbrıs sorunu, motor sanayii, IMF ipotekleri, yasal önlemler, bunların üstüne tüy diken partici gensorular, CHP grubundaki dalgalanmalar, bütün sıkıntıları çığ gibi büyütmektedir

Hükümetin görüntüsü böyle, peki ya ilerici akımlar, örgütler ne durumda? Alın size bir gazete haberi:

- DİSK, dört sendikayı onur kuruluna veriyor...

Neden, derseniz, aralarında "slogan" yüzünden tartışma çıkmış!.. "Slogan" deyip geçmeyin; slogan, belli ideolojik yaklaşımları yansıtıyor. Demek ki, DİSK içinde "uzlaşmaz çelişkiler" su yüzüne vurmuş.

Aynı günlerde DİSK, demokratik kuruluşları "faşizme karşı eylem birliğine" çağırıyor. Başbakan Ecevit ise bu konuda verdiği demeçte, bu "demokratik örgütleri" açıkça suçluyor.

DİSK, öteden beri, faşizme ve silahlı eylemlere karşı tutarlı tutum takındı. Fakat şimdi ortada gözardı edilmeyecek bir gerçek var: DİSK bir yandan, faşizme karşı eylem birliği çağrıları yaparken, kendi içindeki dayanışmayı sağlayamıyor; bunu sağlayamadığı gibi, tutuyor, içindeki güçlü sendikalarının üyeliklerini askıya alıyor O zaman sormazlar mı:

- Nasıl eylem birliği o?

Kendi içindeki dayanışmayı kuramayan DİSK kendi dışındaki örgütlerle nasıl bir eylem birliği yaratacak?

Soldaki tartışmaları hep birlikte izliyoruz. Sol kesimdeki "fraksiyon" sayısını saptamak bile güçleşti artık. Hangi fraksiyonun hangi sol görüşü benimsediğini saptamak ayrı ayrı inceleme konularıdır, bilesiniz. Hadi, bunu da geçtik, ya birbir-lerine yönelttikleri akıl almaz eleştiriler ve ihbar kokan satırlar?

Bu bölünme, bu parçalanma ve kargaşa içinde hamamda türkü söyler gibi bağıranlarımız da var:

- Faşizme karşı omuz omuza...

Peki, nasıl omuz omuza olunacak böyle? Önce kimseyi suçlamadan, kimseyi kınamadan, bunun "pratik" çözüm yollarını birlikte araştıralım.

Bu "fraksiyon bağnazlığı" bu "slagon sosyalizmi" ve "kavram fetişizmi" solu güçlendirir mi, yoksa, hergün yeni yeni parçala-ra, yeni yeni fraksiyonlara mı ayırır?

Tabii, tabii, anlıyorum! Öyle soyut "sol birleşsin" gibi özlemlerin hiçbir "pratik çözüm" getirmediği belli. Belli amma, önce bu olguyu saptamamız gerekmiyor mu? "Hayır, yalan, sol bölünmemiştir" deniyorsa, neyi, niçin tartışacağız?

Hükümet, binbir türlü sorunla başbaşa. CHP içi gruplar dağınık, CHP dışı sol, parça parça, dilim dilim...

Peki buna karşı "sağ" ne yapıyor?

Derleniyor, toparlanıyor! Çeşitli sağ partiler ve kuruluşlar, aralarındaki görüş ayrılıklarını unutarak, biraraya gelip "cephe" kuruyorlar; siyasal birlik oluşturuyorlar!

CHP dışı solun, hükümeti gereği gibi denetleyebilmesi için, önce kitle tabanlarına sahip, siyasal örgütler olarak derlenip toparlanması gerekmez mi?

Evet, evet, ne yapalım! Bu gidişle faşizm gelirse o zaman, çelişkiler keskinleşir, belki faşizmin balyozu altında derlenip toparlanmanın gereğine biraz daha inanırız.

Öyleyse, birleşmek için faşizmin gelip, başımıza oturmasını bekleyelim!

(1 Aralık 1978)

SIKIYÖNETİM VE EŞGÜDÜM

Cumhuriyet tarihimizin onbirinci sıkıyönetiminde yaşıyoruz. Bundan önce, tam on sıkıyönetim yaşamış genç Cumhuriyetimiz!

İlk sıkıyönetim, "Şeyh Sait İsyanı" nedeniyle 23 Şubat 1925 tarihinde ilan edilmiş. Bu sıkıyönetimi, Teğmen Kubilay'ın gericiler tarafından şehit edilmesinden sonra, 1930 yılında ilan edilen sıkıyönetim izliyor Üçüncü sıkıyönetim, İkinci Dünya Savaşı yıllarını kapsıyor 1940 yılında başlayan sıkıyönetim, çeşitli aralıklarla 1947 yılına kadar sürmüş...

Çok partili yaşamın başlangıcı sayılan 1950 yılından bu yana ilan edilen sıkıyönetim sayısı, şimdiki ile birlikte sekizi buluyor! Demokrat Parti dönemindeki ilk sıkıyönetim, 6-7 Eylül olayları nedeniyle 1955 tarihinde ilan edilmiş. Bayar'lı, Menderes'li Demokrat Parti'nin ilan ettiği ikinci sıkıyönetimin gerekçesi Demokrat Parti'ye karşı gösterilerin başladığı 1960 yılındaki 28-29 nisan olaylarıdır.

27 Mayıs 1960 İhtilali, sıkıyönetimi de beraberinde getirmiştir. 1961 Anayasası'nın tanık olduğu ilk sıkıyönetim, 21 Mayıs 1963 tarihli ihtilal girişimi nedeniyle ilan olun-muştur. Süleyman Demirel'li Adalet Partisi'nin ilan ettiği 1970 tarihli sıkıyönetim, 15-16 haziran işçi gösterilerini gerekçe olarak kabul etmiştir.

12 Mart döneminin sıkıyönetimleri, bundan öncekilerden farklı yapıya sahiptir. Çünkü bu dönem, "hükümet darbesi" niteliğindeki "muhtıra" ile siyasal yaşamımıza adım atmıştır Genelkurmay Başkanı ve dört kuvvet komutanının seçtikleri bir politikacının başkanlığındaki hükümet, Anayasa'nın öngör-düğü ve belirlediği demokratik yapıya sahip değildi. Böyle bir siyasal kökenden kaynaklanan, bu nitelikteki bir hükümetin ilan ettiği sıkıyönetimin, öteki sıkıyönetimlerden ayrı yanı, siyasal gücün kaynağı ile ilgilidir Bu dönemde siyasal güç, muhtırayı imzalayan genelkurmay başkanı ve kuvvet komutanlarının elinde olduğu için, sıkıyönetim komutanları başbakana değil, başbakan sıkıyönetim komutanlarına bağlıydı! Evet, gerçek buydu!..

12 Mart sıkıyönetimlerinden sonra, yaşadığımız son sıkıyönetim, 1974 Kıbrıs Barış Harekatı nedeniyle Ecevit Hükümeti'nce ilan edilen sıkıyönetimdir.

İçinde yaşadığımız sıkıyönetim ile cumhuriyet tarihimizdeki sıkıyönetimler on biri buluyor.

Bu kısa tarihçeyi özetlememizin amacı, bu konuda "kronolojik bilgiler" vermek değildir. Bunları anlatmaktaki amacımız, bunca sıkıyönetimden sonra, sıkıyönetim ile "askeri yönetim"in başka başka yönetim biçimleri olduğunu anlama-yan ya da anlamak istemeyen parti liderleri, sözcüleri ve kontenjan senatörü yazarlar içindir.

Sıkıyönetim ilan edilince, 1402 sayılı Sıkıyönetim Yasası yürürlüğe girer. Bu yasa, yetkileri ve sorumlulukları belirle-miştir. "Askeri yönetim"de de bütün "yetki ve sorumluluk" Silahlı Kuv-vetler'in elindedir. Sıkıyönetimde ise "yetki ve sorumluluk" hü-kümet adına kullanırlar. Bu nedenledir ki, sıkıyönetim komutanları, "görev ve yetkiler"inden dolayı "başbakana karşı" sorumludurlar.

Rejimin niteliği değiştirilmeden, bu yetki ve sorumluluk anlayışını değiştirmek olası değildir.

Sıkıyönetim Yasası'nın 5. maddesi şu hükmü getirmektedir:

- Çeşitli bölgelerde veya bütün yurtta sıkıyönetim ilan edilmesi halinde, sıkıyönetim komutanları arasındaki işbirliği ve koordinasyon başbakanlıkça sağlanır

"Eşgüdüm" bu "koordinasyon"un karşılığı olarak kullanılmıştır Ceza Yasa'dan doğan bir yetkinin kullanılmasına karşı çıkanlar, bu tutumlarıyla, biraz da "bizim isteğimiz sıkıyönetim değil, askeri yönetim" demek istemiyorlar mı?

Genelkurmay Başkanlığı, önceki günkü açıklamayla, böyle düşünenlere gerekli yanıtı vermiş bulunuyor

Sıkıyönetim kararı oylanırken tek "çekimser oy" sahibi Metin Toker, bilmediği ve anlamadığı alanlarda kalem oynata-rak, sıkıyönetim mahkemelerinin, bazı suçlar üzerine gideme-yeceklerini, bu yüzden de "tasarruflarının geçersiz sayılacağını" söyleyerek, bulanık suda balık avlamaya çalışmaktadır

Sıkıyönetim Yasası'nın 15. maddesi, bu mahkemelerin hangi suçlara bakacağını tek tek yazmıştır. Mahkemeler, yaygın şiddet eylemlerinin kaynaklarına inerken, bu maddede sıralanmış olan bütün suçlara bakacaklardır Bu yaygın şiddet eylemlerinin arkasında hangi "iç" ve "dış" odak varsa, bunların sanıklarını da birer birer mahkeme önüne getirecektir

Öyleyse bu endişe, bu korku, bu ürkeklik niye? Belki nıyesı şu: Bu kez Metin Toker'e, 12 Mart günlerinde olduğu gibi, elikolu bağlı insanlara tokat vurma olanağı veren ve bir çok ilerici aydını jurnalleyen televizyon programlarının ayrılmamış olması!

12 Mart döneminin şu "muhbir-yazarı", bugün hükümetın yasal yetkilerini kullanmasından neden tedirgindir neden acaba?

Sıkıyönetim mahkemeleri, yaygın şiddet eylemlerıyle ilgili gördükleri bütün suçlara bakacaktır Sıkıyönetim bölgesi içindeki suçlara da, dışarıdaki suçlara da bakacaktır! Bunun için, Tarsus Savcısı Süreyya Eminsoy'u öldürenler de, Bursa'da patlayıcı maddelerle yakalananlar da sıkıyönetim mahkemelerinde yargılanacaklardır

Demirel'den Türkeş'e, Türkeş'ten Metin Toker'e, Metin Toker'den, sıkıyönetim dışında suç işleyenlere kadar herkes, sayıyla ve sırayla kendine gelmelidir!..

(2 Ocak 1979)

SUÇ VE CEZA...

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin görev yapmasına hükümet engel olmaktadır.

Bu sözü, sıradan bir yurttaş söylese, hemen hakkında "askeri kanunlara karşı itaatsizliğe teşvik" suçundan kovuşturma açılır. Fakat Demirel bu gibi konularda olağanüstü dokunul-

mazlıklara sahiptir. Beyefendi, böylesine suçlar için şerbetlidir! Kimse kılına dokunamaz.

Silahlı Kuvvetler tarafından "cumhuriyetin geleceğini tehlike içine düşürmek" gibi en ağır gerekçelerle iktidardan düşürülür, ancak hakkında hiçbir kovuşturma açılmaz. Şimdi de Silahlı Kuvvetler'i hükümete karşı kışkırtmak için elinden geleni yapıyor. Sıkıyönetim komutanlarına "Dinlemeyin bu hükümeti" di-yor.

Ben maddesini yazayım, gerisini siz araştırın. Bu gibi sözler, Türk Ceza Yasası'nın 153. maddesine girer. 153. madde, Silahlı Kuvvetler'in kışkırtılmasını yasalara karşı çıkmasını öğütleyenleri cezalandırır. Sıkıyönetim, bir yasal yönetim biçimidir: askeri yönetim demek değildir! Sıkıyönetim, hükümet tarafından ilan edilir ve sıkıyönetim komutanları, doğrudan doğruya başbakana bağlıdır. "Türk Silahlı Kuvvetleri'nın görev yapmasına hükümet engel oluyor" demek, açıkça Ceza Yasası'ndaki tanımla, "askerleri kanunlara karşı itaatsizliğe veya yeminlerini bozmaya... teşvik etmek" anlamına gelir.

Demirel, "Cumhuriyeti"n geleceğini tehlike içine düşürür kimse kendisine ilişmez, kardeşlerine ve yeğenlerine haksız kazanç sağladığı savıyla parlamentoda soruşturma açılır, ancak komisyonlar bir türlü toplanmaz, "askeri isyana teşvik" eder, fakat bir tek askeri savcı, bir tek cumhuriyet savcısı dava açmaz; açamaz.

Ya Tuzluçayır muhtarı?

O'nun dokunulmazlığı yoktur. Adı Süleyman'dır ama soyadı Demirel değildir. Evet, Ankara'nın Tuzluçayır muhtarı Süleyman Ayten, geçenlerde evinde "yasak sol yayın bulundurduğu" gerekçesiyle gözaltına alındı, bir süre sonra serbest bırakıldı. Süleyman Ayten, yiğit bir halk lideriydi. Sözünü sakınmazdı. Gözaltından çıktıktan sonra, bazı yayın organlarına demeç vererek, yapılan uygulamaları eleştirdi. Bunun üzerine Süleyman Ayten yeniden gözaltına alındı. Hastaydı, kronik bronşiti vardı, kalp hastasıydı, tansiyonu düşüyor; ayakta duramıyordu.

Ama suçu büyüktü! Evinde yasaklanmış sol yayın bulundurmuştu. Tuzluçayır'ın CHP'li muhtarı, cezaevinde fenalık geçirdi. Bir süre sonra hastaneye kaldırıldı. Ve fakat CHP'li muh-

tar Süleyman Ayten'in yüreği, kendi hükümetinin işbaşın-da bulunduğu günlerde, "yasak sol yayın bulundurmak" suçundan gözaltına alınmaya dayanamadı. Ve Süleyman Ayten, sıkıyönetimin gözaltında hayata gözlerini yumdu.

Yasalarımızda, "yasaklanmış sol yayın bulundurmak" diye bir suç yoktur. Dileyen dilediği kitabı okur. Kaldı ki, hangi kitabın yasaklandığı, hangisinden toplatma kararının kaldırıldığına ilişkin, hiçbir bakanlıkta herhangi bir kayıt da yoktur Hangi kitabın yasak olduğunu nereden bilsin bir mahalle muhtarı? Senin Adalet Bakanlığın, senin İçişleri Bakanlığın bilmiyor ki, sokaktaki yurttaş bilsin bu yasakları!

Hükümetin emrindeki siyasi polis, sıkıyönetime şimdi böylesi sanıklar getiriyor Böylece, yaygın şiddet eylemleri ile ilgili davalarla ilgilenmesi gereken sıkıyönetim, boş yere, gereksiz dosyalara boğuluyor; ve CHP'li muhtar Süleyman Ayten olayında olduğu gibi, insan yüreğini sızlatan acı öykülerle karşılaşılıyor.

Süleyman Demirel, suç işleyip, demokrasi kahramanı gibi ortalıklarda dolaşıyor; CHP'li muhtar Süleyman Ayten de, işlediği bir suçtan ötürü cezaevlerinde can çekişip, ölüyor.

"Ak günler" geldi, hesap da soruluyor! Ama kime?

(24 Şubat 1979)

GERİLİME DOĞRU...

"Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği"nin gazetelerde duyuru yayınlatarak siyasal görüşlerini açıklamasına ilk kez rastlanmıyor. 2 Ağustos 1971 günü, tam 12 Mart Rejimi içinde, TÜSİAD, "Amaç ve Görüşlerimiz" başlığı ile, tıpkı bugünkü gibi, gazetelerde yayınladıkları duyurularla siyasal gelişmelere yön vermek istediğini açıklıyordu.

İşadamlarını, 12 Mart'ın ilk hükümetinde tedirgin eden bazı gelişmeler vardı. Neydi bunlar?

Erim hükümetinde, "Dış Ekonomik İlişkiler" adıyla bir bakanlık kurulmuş; bu bakanlığın başına getirilen Özer Derbil, kota düzenleme yetkisini Odalar Birliği'nden alıp, bakanlık emrine vermişti.

Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı İhsan Topaloğlu, bugün Deniz Baykal'ın yaptığı gibi, "stratejik" önemde madenlerin devlet eliyle işletilmesi için girişimlerde bulunmuştu.

Başbakan, Ekonomik İşler Yardımcısı Atilla Karaosmanoğlu'nun Üçüncü Beş Yıllık Plan ile ilgili düşünceleri işadamlarını ürkütmeye yetmişti.

Sonrasını biliyoruz. Erim hükümetinden, önce madenle-rin devlet eliyle işletilmesini isteyen Topaloğlu ayrıldı, sonra bunu 11'lerin istifası izledi. Anayasa değişiklikleri bu dönemde gerçekleşti; işadamlarının 12 Mart hükümetleri üzerindeki etkinliği 2 Ağustos tarihinden sonra giderek arttı.

Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği'nin 2 Ağustos 1971 tarihli "muhtırası" ilginç siyasal gelişmelerin öncesine rastlar. Bu muhtıra, olaylara yön verecek güçte miydi, onu kestiremiyoruz. Ancak gelişmeler içinde çok önemli bir katkısı olduğu kuşkusuzdu. 11'lerin istifası, İkinci Erim Hükümeti'nin kurulması, anayasa değişikliklerinin gerçekleşmesi, ardından Melen hükümeti, sonra da Naim Talu hükümetinin kuruluşu basit rastlantılar olarak görülemez.

Aynı derneğin bugünlerde gazetelerde yayınlanan duyuruları böyle bir siyasal gelişmenin başlangıcı sayılabilir mi? Ya da böyle beklentiler içinde olan çevrelere güç katar mı?

Dernek, son zamanlara kadar Ecevit hükümetini destekler bir tutum içindeydi. Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği'nin hükümet ile en azından olumlu bır "diyalog" içinde olduğu bilinirdi. Derneğin son duyurusu, bu diyalogun hepten kesildiğini ve Sanayici ve İşadamları Derneği'nin yeni siyasal beklentiler içinde olduğunu vurgulamaktadır

Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği, "Zorlayıcı önlemlerle üretim artmaz. Olsa olsa ekonomik yapı çarpılır. Giderek rejim değişir" demektedir. Bu açıklamanın altında, bir yılda beş milyar liralık kazancı bölüşen bir avuç maden işletmeci-sinin ve altın kaçakçılığını önlemek için alınan önlemlerle kazançları kısıtlanan kuyumcuların ve bir yılda atmış milyon dolarlık ticaret yapan lastik dışalımcılarının gölgelerini görme-mek olanaksızdır

TÜSİAD, bu hükümetten umudunu kesmiştir ve yeni bir hükümet "modeli" aramaktadır Öyle sanıyoruz ki bu hükü-

met "modeli" birçoklarının sandığı gibi, "Üçüncü MC" değildir Daha çok, "geniş tabanlı" bir hükümet "modeli" üzerinde durulmaktadır Böyle bir "model" ancak dış zorlamalarla, yanı 12 Mart türü yöntemlerle kurulabilir. Bu da açıkça, "rejim değişikliğine" yol açar.

Birtakım çevrelerin böyle hazırlıklar içinde olup olmadığını araştırmak hükümetin görevidir.

Bunun dışında TÜSİAD bildirisinde yer alan düşüncelerin savcılıkları ilgilendiren bir yönü olduğunu sanmıyoruz. Sol derneklerin, ilerici kuruluşların, sendikaların yurt sorunları üzerinde açıklama yapmaları nasıl suç değilse, işadamlarının açıklamaları da suç sayılmaz. Ancak, ilerici derneklerin "siyasetle uğraşıyorlar" diye kapatılmalarını isteyen ilkel kafaların, TÜSİAD gibi derneklerin bu gibi bildirileri karşısında ne gibi yorumlar yapacaklarını, doğrusu merak ediyoruz.

Türkiye, birtakım güçlerce içinden çıkılmaz bir gerilim içine sokulmak isteniyor. Bu gerilimden kazançlı çıkacağını sananlar aldanırlar

İlerici sendikalar ve kuruluşlar CHP ile bütünleşerek, bu ekonomik bunalım içinde, işadamlarının muhtırası üzerinde hükümet kurmak isteyenlerin tozunu çok kısa zamanda attırır.

Denemek isteyene meydanlar açıktır!

(16 Mayıs 1979)

SABIKALI ŞİRKET: ITT..

Adı ve soyadı: ITT, sabıkası: Şili'de Sosyalist Devlet Başkanı Allende'yi devirmek amacıyla, Amerikan Merkezi Haber Alma Örgütü CIA ile işbirliği yapmak, şimdiki suçu: rüşvet vermek... CIA'nın "suç ortağı" şu ünlü sabıkalı, uluslararası telgraf ve telefon şirketi ITT'nin, içlerinde Türkiye'nin de bulunduğu birçok ülkede rüşvet dağıttığı, şirket yetkililerince de doğrulanmıştır

Önceki yıl, bütün dünya Lockheed Uçak Yapım Şirketi'nin dağıttığı rüşvet haberleri ile sarsılmıştı. Japonya'da, İtalya'da, Hollanda'da bu işin üstüne gidilerek, Lockheed Şirketi'nden

rüşvet alan siyaset adamları bir bir ortaya çıkarıldı. Bir tek Türkiye, evet bir tek Türkiye, bu soruşturmaları sürdürmedi ve olay kapatılıverdi.

Lockheed Uçak Yapım Şirketi'nin Türkiye temsilcisi, Altay Şirketi'dir Altay Şirketi'nin, Hava Kuvvetleri Komutanlığı'nca Ankara'da Marmara Oteli ve Eskişehir Orduevi'nde verilen yemeklerin paralarını ödemiş olması, başlıbaşına bir kuşku kaynağı olması gerekirken, dosya kapatılmış, ancak Milli Savunma Bakanlığı'nın başvurusu üzerine kapatılan soruşturma dosyası yeniden açılmıştır.

O günden bu yana, Genelkurmay Askeri Savcılığı'nın, bu olayla ilgili her hangi bir suç kanıtı bulduğuna ilişkin haber alınmış değildir Genelkurmay Savcılığı'nın bu konuda aydınlatıcı bir açıklama yapmasında herhalde yarar vardır

Lockheed rüşvet olayı ile ABD Adalet Bakanlığı ile imzalanan antlaşmanın işlerliği açıkça engellenmiştir Antlaşmaya göre. ABD Adalet Bakanlığı'nın rüşvet olayı ile ilgili belgeleri ve rüşvet alanların adlarını Adalet Bakanlığı'na bildirmesi gerekiyordu. Belge alışverişi niçin birdenbire durduruldu?

Bunun yanıtını Demokratik Parti eski Genel Başkanı Ferruh Bozbeyli'den öğrenmiştik. Bozbeyli. önceki yıl düzenlediği bir basın toplantısında Lockheed rüşvet olayı ile ilgili belgelerin, doğrudan doğruya mahkemelere verilmesi koşuluyla yollandığını, bu koşullara uyulmadığı için belge akımının ABD Adalet Bakanlığı'nca durdurulduğunu açıklamıştı.

Demirel hükümetinin Adalet Bakanı İsmail Müftüoğlu, Bozbeyli'nin bu açıklamasını, Millet Meclisi kürsüsünde yaptığı bir konuşmayla doğrulamış, "Başbakan Demirel, belgelerin, Millet Meclisi Soruşturma Komisyonu'na gönderilmesinde ısrar etti. Biz de gönderdik. Bundan sonra belge alışverişi durdu" demişti.

Demek oluyor ki, Lockheed rüşvet olayının kapanmasında birinci derecede sorumluluklardan biri, Demirel hükümetlerinin omuzlarındadır

Başbakan Yardımcısı Dr. Faruk Sükan'ın geçen aylarda Lockheed olayını araştırmak üzere Amerika'ya gittiğini, burada birçok yetkiliyle görüşmeler yaptığını biliyoruz.

Lockheed olayı ile ilgili gelişmeleri kısaca özetlememizin amacı, ITT Şirketi'nin Türkiye'de dağıttığı rüşvet ile ilgili soruşturmaların da aynı yol ve yöntemlerle kapatılması olasılığıdır

TÜFEK İCAD OLDU

İlk aşamada şu gerçekleri saptamak gerekir: ITT Şirketi'nin Türkiye temsilcisi kimdir? Bu şirket Türkiye'de hangi alanlarda yatırımlar yapmıştır? ITT şirketler topluluğuna bağlı şirketlerle Türkiye'de ortak yatırıma girişmeye hazırlanan yerli şirketlerin adları sanları nedir?

ITT rüşvet olayı bir araştırmaya başlansın, bakın bakalım, hangi çevreler ve yayın organları nasırlarına basılmış gibi bağıracaklar?

Adı ve soyadı: ITT, sabıkası: Şili'de Sosyalist Devlet Başkanı Allende'yi devirmek amacıyla, Amerikan Merkezi Haber Alma Örgütü CIA ile işbirliği yapmak; yeni suçu: rüşvet vermek...

(12 Ağustos 1979)

ÜMRANİYE VE YENİKÖY..

Ümraniye ve Yeniköy, İstanbul'da iki semtin adıdır. Ümraniye geçen hafta kana bulandı. Hazine arazisi üzerine gecekondu yapan yoksul halk ile bu gecekonduları "kutsal mülkiyet hakkıdır" diye yıkmak isteyen toplum polisi arasında kanlı çatışma çıktı... Bu çatışmada altı yurttaşımız, polis kurşunuyla vurularak öldü.

Yeniköy'de, Kalender köşkü çevresindeki Hazine arazisi de bir takım yurttaşlarımız tarafından işgal edilmiştir. Yeniköy'de Kalender köşkü çevresindeki Hazine arazisi üzerinde gecekondular değil, lüks yapılar yükselmektedir. Ve bu lüks yapılarda varlıklı yurttaşlarımız oturmaktadır.

Bu söylediklerimizi belgelerle kanıtlayalım:

Sarıyer Asliye Hukuk Mahkemesi, 4.4.1960 gün ve 1955/-43 esas, 1960/97 karar sayılı gerekçeli hükmünde, Ziraat Bankası eski genel müdürlerinden Hüseyinoğlu Mithat Dülge'nin, 446 ada 39 parsel üzerinde "işgalci" niteliğinde bulunduğu belirtilmektedir.

Mıthat Dülge, işgal ettiği Hazine arazisini birtakım yurttaşlara satmıştır Dülge'den Hazine arazisi alanlardan biri opera sanatçılarından Ayhan Aydan'dır. Aydan'ın Hazine arazisinin kendi üzerine kayıtlanması için açtığı dava reddedilmiştir. 1963

yılında açılan dava 1977 yılında sonuçlanmıştır. Yargıtay 14'-üncü Hukuk Dairesinin 10.5.1977 gün ve 1977/1921-2957 sayılı kararında, Hazine işgalciliği şu tümcelerle açıklanmaktadır:

"Dava konusu taşınmazın kadastrodan önce de Hazine adına tapulu olduğu, Mithat Dülge adındaki şahsın kendisine ait tapu kapsamını usulsüz genişleterek, bu Hazine yerine de sahip çıkmak istediği, Hazine tarafından Mithat Dülge aleyhine açılan müdahalenin önlenmesi davasının Hazine lehine sonuçlandığı ve taşınmazın kadastro, ada ve parsel numarasıyla Hazine adına tescil edildiği.."

Sarıyer tepelerinde Hazine arazisi üzerinde evleri olan yurttaşlarımız Ümraniye halkı gibi yoksul ve çaresiz değillerdir Her biri 1960 ihtilaliyle yıkılan Demokrat Parti'nin önde gelen adları ya da bunların dostlarıdır. Dava dosyasına bakarak, bunların adlarını öğrenelim:

Ayhan Aydan... Aysel Sadıkoğlu... Behçet Özdoğancı... Benal Arıman... Bülent Serbest... Emin İplikçi... Ercüment Berker... Fahrettin Arel... Feridun Boysan... Galip Serter... Hakkı Muratlı... Meşrure Pekün... Mevhiş Işıl... Mithat Dülge... Muammer Çavuşoğlu... Nadide Konak... Nazan Kapanı... Refik Koraltan... Sinan Bosna... Sırrı Öktem... Şaban Gazioğlu... Zeki Tektaş...

Milli Savunma eski Bakanı Ferit Melen, 18 Mart 1977 gününde "ivedi" kaydı ile Maliye Bakanlığı'na yazdığı 6110-(3414-21)-77 sayılı yazıda, şu istekte bulunmaktadır:

İstanbul Boğazı'nın en mutena yerinde, değeri çok yüksek askeri hizmet ve ihtiyaçlar için Milli Savunma Bakanlığı'nın elinde bulunması gerekli, söz konusu taşınmazlara ait davaların daha fazla (15 yıldan beri) sürüncemede kalmasından doğacak sakıncaların gözönünde bulundurulması hususunun ilgililere tebliğ buyurulmasını arzederim...

Evet, haydi buyurun bakalım, İstanbul emniyet yetkilileri, haydi... Arabalarınıza atlayın, silahlarınızı kuşanın, panzerlerinizi, yıkım araçlarınızı sürün, siren düdüklerinizi de çalın. İşte size işgal edilmiş bir Hazine arazisi daha. İşte kararlar, işte emirler...

Yoksa, Yeniköy'de işgal edilmiş Hazine arazisi biraz yokuş mu dersiniz?

(11 Eylül 1977)

İNCİRADA

Bu konuyu Sayın Cumhurbaşkanına, Devlet Bakanı Ahmet Şenel'e, Milli Savunma Bakanı Hasan Işık ve Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Bülent Ulusu'ya saygıyla sunuyorum.

Deniz Harp Okulu'nun Tuzla Tuzburnu'na taşınması için, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nca gerekli girişimler yapılmış ve İstanbul Valiliği İl İdare Kurulu'nun 27.8.1975 gün ve 975/31 sayılı kararı ile bu yörenin kamulaştırılmasına karar verilmiştir Kararda kamulaştırılan alanın, "Kartal ilçesi Tuzla Belediyesi sınırları içinde bulunan Tuzburnu Yarımadası ile (İncirada) ve (Hayırsızada) haritada gösterilen taşınmazlar" olduğu belirtilmektedir

Milli Savunma Bakanlığı, bu karardan sonra anılan bölgenin "askeri saha" olarak belirlenmesini istemiş, bu başvuru üzerine imar planında değişiklik yapılmış ve bu değişiklik de İmar ve İskan Bakanlığı'nın 22 Ekim 1975 gün ve h-06-02-341437203-7304 sayılı emri ile onaylanmıştır

Bundan sonra ne olmuştur?

Kamulaştırılan alanın kamulaştırma kararından sonra başkasına satılmaması için, durum Kartal İkinci Bölge Tapu Sicil Muhafızlığı'na bildirilmiştir. İstanbul Deniz İnşaat, Emlak ve İstihkam Komutanlığı'nın 10 Mart 1976 gün ve ema: 6112-76/532 sayılı yazısı ile ayrıca kamulaştırma haritası ve listesi de Kartal Tapu Sicil Muhafızlığı'na gönderilmiştir

İstanbul Deniz İnşaat ve İstihkam Komutanlığı, kamulaştırma alanı içinde bulunan İncirada'nın sahibine noter tebligatı yapmış, ancak ada sahibi, bilinen adresinde bir türlü bulunamamıştır. Bunun üzerine satış işlemi, yasa gereğince, gazetelere ilan verilerek duyurulmuştur.

Buraya kadar iyi, güzel... Sonra?

Sonra, yasal gerekler yerine getirilerek kamulaştırılan alanın "hükmen tescili" için girişimlerde bulunulmuş ve kamulaştırma bedeli Ziraat Bankası'na yatırılmıştır.

Deniz Kuvvetleri Komutanlığı bütün bu işlemleri tamamladıktan sonra, bir de ne görsün?!.. Kamulaştırma alanı içinde bulunan İncirada bir başkasına satılmaz mı?.. Yasal gerekleri yerine getririlmiş mi? Getirilmiş. Durum Tapu Sicil Muhafızlığı'na

bildirilmiş mi? Bildirilmiş. Öyle ama, kimsenin yasa masa dinlediği yok. Parayı Bastıran almış İncirada'yı. Satış Tarihi 25 Mayıs 1977

Ve işte bu yüzden, koskoca Deniz Kuvvetleri Komutanlığı, eli kolu bağlı şaşırıp kalmış. Deniz Harp Okulu'nun Tuzla'ya taşınması projesi de böylece suya düşmüş mü?!.. Düşmüş.

Geçen yıl bu aylarda, İstanbul polisi Ümraniye'de hazine arazisini işgal eden yoksul yurttaşlarımızın üstüne panzerler sürmüş; bunun üzerine bu köşeden İstinye tepelerinde işgal edilmiş hazine arazileri üzerindeki lüks villaları göstererek; "Ha-di buralara da çıksanıza... demiştik. İstinye'de işgal edilen arazi de garip bir rastlantı, Milli Savunma Bakanlığı mülkiyetinde idi.

O villalar bugün de yerli yerinde duruyor Ümraniye gecekondularını yerle bir eden kamu kudreti, İstinye'de süt dökmüş kediye dönüyor. İnsan bu örnekleri gördükçe, "Yasalar hep fakir fukara için mi" diye düşünmez mi?

Sayın cumhurbaşkanımız, herhalde bu dosyaya el koyacak ve kendisinin de yetiştiği Deniz Harp Okulu'nun karşılaştığı "kamulaştırma yolsuzluğu"nu ortaya çıkatmaya yardımcı olacaktır

(30 Haziran 1978)

ŞAH VE ALLENDE...

Ülkesinden apar-topar kaçan Şah ile faşist generallere karşı dövüşe dövüşe ölen Şili'nin sosyalist Devlet Başkanı Allende'yi anımsayın. İşte size iki örnek. Biri faşist, biri sosyalist! Biri, tahtını İran halkının kan ve gözyaşları üzerine oturtmuş, öteki halkın oylarıyla devlet başkanı olmuş iki devlet başkanı...

Biri, İsviçre bankalarına kaçırdığı on beş milyar doları, muslukları altın kaplama ile süslü özel uçağı ile Şah! Öteki, sarayını çeviren tanklar üzerindeki generallerin "Teslim ol" çağrılarına "Sizin gibi alçaklarla pazarlık etmem" diye haykıran sosyalist Allende!

Bu iki devlet başkanının yaşam öykülerinde "yiğitlik ve alçaklık" renkli fotoğraflar gibi gözler önündedir

Bizde de böyle olmadı mı? Osmanlı İmparatorluğu'nun son padişahı Sultan Vahdettin, İngiliz zırhlısına sığınıp kaçmamış mıydı? Bir eski atasözüdür bilirsiniz; "Hain, korkak olur" En kanlı diktatörler, son hesaplaşmada, döktükleri kanlardan, kıydıkları canlardan korkup, uysal kediler gibi sığınırlar bir yerlere.

Şah da böyle yapıyor!

Yönetimlerini halk sevgisiyle yoğuran Allende gibi yiğit liderler, faşist namlular karşısında, başlarına geçirdikleri miğfer, ellerine aldıkları makinalı tüfeklerle dövüşürler sonuna dek. Çünkü, İsviçre bankalarında milyonlarca dolarları yoktur, muslukları altın kaplamalı özel uçakları da yoktur. Halklarına bırakacakları tek miras, onurlu yaşamları, dimdik tuttukları başları ve bu başlarında sakladıkları sosyalist inançlarıdır

Şahlar yenilir, Allende'ler yenilmez! Faşist kurşunlarla delik deşik edilseler de yenilmezler. Öyküleri, "ıslak bir mendil gibi" elden ele, gönülden gönüle dolaşır. Gün gelir, evet gün gelir, Pinochet'leri kanlı apoletlerinden tutup, halkının önüne çıkarıp, hesap sorarlar.

Yenilmez, Allende'ler yenilmez!..

Şehinşah hazretleri kaçıyor. On beş milyar doları, dünyanın dört bucağındaki villaları, altın kaplamalı tuvaletleri, muslukları, kendi göğsüne kendi taktığı madalyaları, çokuluslu şirketlerdeki ortaklıkları, hainlikleri, korkaklıkları, alçaklıklarıyla kaçıyor.

Suç ortaklarını aslan önüne atarcasına, generallerini, SAVAK ajanlarını Humeyni'nin önüne bırakarak kaçıyor...

Şah kaçtıkça Allende'nin onurlu, inançlı kavgası daha da büyüyor. Şah'ın iğrenç serüvenini tiksintiyle izlerken, Şili'nin sosyalist Devlet Başkanı Allende'yi ülkemdeki bütün sosyalistlerle ve ilerici aydınlarla birlikte saygıyla bir kez daha anmak istiyorum.

Çünkü Allende, sosyalist inançların yiğitlik türküsüdür Şah ise, faşizmin kanlı saltanatının iğrenç adıdır.

Şah, İsviçre bankalarındaki milyonlarca dolarıyla yaşarken hergün ölüyor. Allende, faşizme karşı direniş çağrıları gibi, emekçilerin yüreklerinde ve inançlarında her gün dipdiri yaşıyor.

Şah uluslararası sermayenin fırlatıp attığı bir kirli mendil; Allende ise, sosyalist insanların burçlarında gün geçtikçe yükselen bir bayraktır şimdi!..

(25 Şubat 1979)

HALKIN GÜCÜ

Örgütlü halk gücü yenilmez! İran olaylarının kanıtladığı gerçek budur Şah'ın sırmaları, apoletleri, madalyaları, tankları tüfekleri, otomatik silahları, halkın örgütlü gücü karşısında yerle bir oldu.

İran, yenilmez bir halkın kahramanlık türküsüdür. Yiğit bir halkın direniş çağrısıdır. Kanla gözyaşıyla yazılan bir öyküdür İran.

Gelin dostlar; İran halkını saygıyla selamlayalım...

Evet, gerçek bu... Örgütlü halk gücü yenilmez! İşte Vietnam; işte İran ve işte yarım yüzyıl önce direnen Türk halkı...

Kanlı çizmeler altında ezilir, ama ölmez; faşist namlular karşısında vurulur ama yere düşmez; bu; Şili'li Ozan Neru-da'nın "Biz halkız yeniden doğarız ölümlerde" dediği halktır; bu Nazım Hikmet'in "Onlar ki, toprakta karınca / Suda balık / Havada kuş kadar çokturlar / Korkak / Cesur / Cahil / Hakim / Ve çocukturlar / Ve kahreden / Yaratan / Ki onlardır" dediği halktır.

Zindanlarda, darağaçlarında yenilmeyen halk gücüdür bu; örgütlü halkın; bilinçli birikimidir bu...

Humeyni on beş yıl sürgünde yaşamaya zorlanmış bir dinsel liderdir. Devlet katında hiçbir yetkisi yoktu. Daha düne kadar hiçbir hiyerarşi zincirinde adı bile yoktu. Ama halkın gücünü örgütleyerek yıkılmaz sanılan Şah'ı devirdi ve acem faşizmine diş söktürmesini bildi.

Tarihe bakınız: Halkın gücünü örgütlemesini bilen bütün liderler yıkılmaz sanılan tahtları, taçları yıkıp, halka iktidar yolunu göstermişlerdir. Bizim Kurtuluş Savaşı'mız da böyledir. Mustafa Kemal, bir "ferd-i millet" olarak çıktığı Samsun'dan hal-kı örgütleyerek, halkın gücünü sıkılı bir yumruk gibi kullana

kul-lana, "muzaffer ordular başkomutanı" olmuş ve bugünkü cum-huriyetin temellerini atmıştır.

Yenilmeyen güç "o"dur, halkın gücüdür; halkın örgütlü gücüdür Asya'da ve Afrika'da dirilen ve direnen halklar, bu örgütlü gücün "yediveren bağımsızlık gülleri"dir. İş, bu gücü örgütlemektedir; hüner, bu gücü, her gün bilenen bilinçle ayakta tutabilmektedir

Humeyni, hiçbir resmi yetkisi olmadan, elini hiçbir hiyerarşik zincire dolamadan halkın gücünü örgütlemesini bildi ve bu güçle İran tahtını Tahran caddelerine vura vura parçaladı. İran'ın "Nihat Erim"i olan Başbakan Bahtiyar gibi, Şah'ın apoletleri ve sırmaları, bu görkemli direniş karşısında suspus oldular kaçacak delik aradılar. Gelen "o"ydu: Gelen halkın gücüydü, halkın örgütlü gücüydü. Ve bir "rejim"e, kanla besle-nen bir rejime diz çöktüren halk, bir "destan" yazdı, bir yiğitlik, bir kahramanlık destanı yazdı...

Gelin dostlar: bu yiğit halkı saygıyla selamlayalım!

İran gerçeğinden bizim de çıkaracağımız sonuçlar var Sonuçlardan en güncel olanı şu:

Ecevit, seçim alanlarında görkemli kalabalıkların coşkun selleriyle taşınıp, bugüne geldi. Ben, bir gazeteci olarak, birçok seçim konuşmasında Ecevit'in hemen yanıbaşındaydım. O coşkun insan selini, o akıl almaz sevgiyi gözlerimle gördüm.

Üçbuçuk teröriste karşı Ecevit'in sarılacağı büyük güç, kendisini seçim alanlarında bağrına basan Türk halkıdır Edirne'den Ardahan'a kadar, Türk halkıdır Üstelik Ecevit, Humeyni gibi, devlet katında hiç bir hiyerarşik yetkisi olmayan bir sürgün değil, Cumhuriyetimizin Başbakanı, en çok oy almış siyasal partinin genel başkanıdır. Terörizme karşı devleti örgütlemek, onun buyruklarına ve becerisine bağlıdır

Türkiye bugünkü açmazından ancak ve ancak örgütlü halkın gücüyle kurtulacaktır.

Sayın Ecevit, Adana'da seçim otobüsünün yanında kilometrelerce koşan şalvarlı köylüleri anımsa: Ecevit, İstanbul'da seni selamlamaya gelen Taksim alanındaki işçileri, aydınları anımsa; Ecevit, Gaziantep'de Bursa'da, Aydın'da senin gözlerini yaşartan o coşkun kalabalıkları anımsa, bunlar halktır. Sana oy veren, sana inanan, seni "umudumuz" diye bağrına basan,

Ankara'da sıcım gibi yağan yağmura karşı, caddelerden sokaklardan taşan halktır.

Bu halk gücünü örgütlemek, bu güçten destek almak senin görevindir. İşte taşkın sular gibi bir halk önünden akıp geçti, işte demokrasiye bağlı bir Genelkurmay Başkanı, işte sabahlara kadar parlamentoda yasa çıkarmaya çalışan milletvekili ve senatörlerin, işte seni halk yararına girişimlerinde desteklemeye hazır namuslu basın... Daha ne istiyor, daha ne bekliyorsun?

Başbakanlığınızdaki bir yönetimde, üç buçuk teröriste "saygılar" deyip, boyun mu eğelim? İşte halk, işte halkın gücü, işte yasalar, işte emrindeki devlet güçleri, seni bekliyor.

Sen neyi bekliyorsun?

(14 Şubat 1979)

SÖYLEMEK VE YAPMAK...

CHP'nin "Küçük Kurultay"ı, geçen yıl 4 kasım günü yapılmış, Genel Başkan ve Başbakan Ecevit, Kurultay'ı açış konuşmasında Emniyet Genel Müdürlüğü'nce MHP hakkında hazırlanan raporu açıklamış; bu rapor hakkında işlem yapmayan zamanın Başbakanı Demirel'i şiddetle suçlamıştı.

Ecevit o gün şöyle diyordu:

1970'de yetkili devlet organlarınca kanıtlı belgeli olarak kendisine verilen bu rapor hakkında, ne işlem yaptırdığını veya yaptırmadıysa -ki yaptırmamıştır- niçin yaptırmadığını kamuoyuna açıklamalıdır.

Bu konuşmanın üzerinden kasım ayı geçti, aralık, ocak ayları da geçti. Şimdi şubat ayındayız. O zaman biz soralım:

- Sayın Ecevit, siz bu rapor hakkında bugüne kadar ne gibi işlem yaptırdınız?

Emniyet Genel Müdürlüğü, MHP hakkında, Ecevit'in deyişi ile "kanıtlı-belgeli" bir rapor verdiyse, bu raporun işleme konması gerekir. Bu raporu Demirel işleme koymadı; koydurmadı, çünkü MHP Demirel'in iktidar ortağıydı. Peki, Ecevit bu raporun gereklerini niçin yerine getirmiyor?

Bu soru bugün sorulmazsa, yarın bu soruyu Ecevit'e Demirel sorar, Türkeş sorar.

Demirel der ki: "Siz bu konuda beni suçladınız. İktidarsınız, haydi raporun gereklerini yerine getirin." Demez mi? Siz olsanız bu soruyu sormaz mısınız? Türkeş der ki, "Kurultaylarda konuşma yapmak kolaydır, madem MHP suçludur, buyurun kapatın partimizi." Eğri oturup, doğru konuşalım, demez mi?

Ecevit Küçük Kurultay'ın açılış konuşmasında Emniyet Genel Müdürlüğü'nce hazırlanan raporun şu bölümünü okumuştu. Aktaralım:

MHP'nin birçok il ve ilçelerde gençlik kollarına, partiye bağlı dernek ve kuruluşlara komando kampları açtırarak bu kamplarda yetişen gençleri MHP'nin vurucu gücü haline getirmesinden sonra, bilhassa İstanbul, Ankara, İzmir illeri başta olmak üzere yurdumuzda öğrenci hareketleri yeni bir safhaya girmiş, sağ-sol mücadelesi halini almıştır.

Partisinin Kurultayı'nda, binlerce parti üyesi karşısında bu raporu okuyan başbakanın, ertesi gün MHP'nin kapatılması için eyleme geçmesi gerekmez miydi?

Bu konuda o günden bugüne ne yapılmıştır? Evet o günden bugüne ne yapılmıştır? Hangi adım atılmıştır? Hangi başvuruda bulunulmuştur?

Örneğin, MİT yetkilileri çağırılıp, aynı konularda, MİT'in yetkili dairelerince hazırlanmış bir raporun bulunup bulunmadığı sorulmuş mudur? "Komando kampları" hakkında bilgi toplama işlemi yapan MİT bölge başkanlarının ne zaman ve niçin görevlerinden alındıkları araştırılmış mıdır? Sonra, bu bölge başkanları görevlerinden alındıktan sonra, yerlerine kimlerin getirildikleri incelenmiş midir? Ve MİT içinde, başta 12 Mart'ın ünlü kışkırtıcı ajanı Mahir Kaynak olmak üzere, MİT yetkilileri, Ecevit hükümeti tarafından birer birer terfi ettirilirken, bir an için olsun, "ne yapıyoruz" diye düşünülmüş müdür?

MHP hakkında, son onüç aylık soruşturma dosyaları, Ecevit'in "Küçük Kurultay"da okuduğu Emniyet Genel Müdürlüğü raporu ile birlikte, Bakanlar Kurulu'nda görüşüldükten sonra Cumhuriyet Başsavcılığına gönderilmiş midir?

Bunlar yapılmıyorsa, yapılmayacaksa, kurultaylarda parlak söylevler vermenin de bir anlamı kalır mı?

CHP'nin Büyük Kurultay'ı mayıs ayı içinde toplanıyor. Sayın Ecevit, bu Kurultay'da, "Küçük Kurultay"da olduğu gibi, MHP

konusunda, Emniyet Genel Müdürlüğü raporlarına ve de özellikle görevlerini yapmayan başbakanlara gönül rahatlığı ile değinebilecek midir acaba?

(11 Subat 1979)

AMAÇ VE YÖNTEM...

Eloğlu bu işin kitabını yazmış: "Ayaklanmaları Bastırma Hareketleri." Kitabın adı bu! Kitap, Davit Galula adındaki bir Ame-rikalı tarafından yazılmış, Genelkurmay Basımevi'nde 1965 yı-lında basılan kitabı Türkçe'ye çevirenin adı, Hasan Lanbet.

Kitabın 51 sayfasında kurulu düzene karşı başkaldırma yöntemleri incelenirken, "Burjuva-milliyetçi örneği: Kestirme yol" başlıklı bölüme rastlıyoruz. Bu bölümde terörist eylemler, "şuursuz terorizm" ve "seçilmiş terorizm" olmak üzere ikiye ayrılıyor. Bu bölümden birkaç satır aktaralım:

" Şuursuz terorizmden maksat, ayaklanma hareketleri ve sebepleri için alaka toplamak ve halkın dikkati bir defa çekildikten sonra gizli olarak bulunan taraftarları cezbetmektir. Bu da gelişigüzel yapılan terör hareketleriyle, bombaların patlamasıyla, yangın çıkartmakla, suikastlar yapılmakla ve mümkün olduğu kadar fazla seyirci cezbedecek bir şekilde toplu olarak koordine edilerek ve ayarlı bir şekilde yapılır

Galula, bunları anlattıktan sonra terörist eylemlerde ikinci aşamaya geliyor ve "seçilmiş terörizm"e değiniyor:

Seçilmiş terörizm, çarçabuk şuursuz terörizmi takip eder. Bundan maksat, isyan bastırmakla görevli tarafı halktan uzak tutmak, halkı mücadeleye sokmak ve asgari olarak halkın pasif suç ortaklığını temin etmektir.

Bu da memleketin muhtelif yerlerinde bazı kimseleri, halkla en yakın teması olan küçük rütbeli hükümet memurlarını, polis, postacı, belediye reisi, belediye meclis azası ve öğretmen gibi insanları öldürerek yapılır..."

Evet, bu satırları okuduktan sonra, ülkemizde kol gezen terörizmin, uluslararası yöntemlere uygun olarak örgütlenip, uy-

gulandığı açık-seçik ortaya çıkıyor.. Bunlar basit birer "zabıta vakası" değildir. Bir belediye otobüsüne ateş açılması, insanların yollarının kesilerek öldürülmeleri, sağa, sola atılan bombalar, tam kitapta yazıldığı gibi, "şuursuz terorizmin" örnekleridir "şuursuz terorizm" ve "seçilmiş terorizm" ülkemizin çeşitli yörelerinde aynı günlerde uygulanıyor. Adam yazmış:

- Belediye başkanları, öğretmenler öldürülür...

Bakıyorsunuz, Türkiye'de de belediye başkanları ve öğretmenler, öğretim üyeleri öldürülüyor. Ve biz bu olaylara, karakol polisi mantığı ile karşı koymaya çalışıyoruz.

Hayır, iş o kadar basit değil!

Terorizmi önleyebilmek için, önce devlet çapında hatta ondan da öte, uluslararası "istihbarat" gerekir. Yani Türkçe'si, önce MİT'in terorizmi önlemek için yeni baştan örgütlenmesi gerekir. Yoksa, bir saygıdeğer orgenerali MİT karargahına paraşütle indirmekle hiçbir sorun çözümlenmez.

Önce "istihbarat", sonra bu istihbarata dayalı "operasyon" Terörist örgütlerin merkezleri, kadroları, yöntemleri belirlenmezse, kimi, nasıl yakalayacaksınız?

Canım, bırakın MİT'i, ben size daha ilginç bir haber vereyim:

Geçen temmuz ayının ikinci haftasında bir "ülkücü", İstanbul'da Fatih semtinde bir kuyumcuyu soydu. İçişleri Bakanlığı 14 temmuz günü TRT Haber Merkezi'ne bir açıklama göndererek, silahlı soygun yapan bu ülkücünün kimliğini açıkladı.

Ne oldu biliyor musunuz?.. TRT, İçişleri Bakanının bu "resmi" açıklamasını yayınlamadı. Evet, düşünelim: İçşileri Bakanının açıklaması bile TRT haberlerinde yer almıyorsa, işe nereden başlamak gerekir?

Adamlar, devlet çapında örgütlenmeye çalışıyorlar, bizler de içi boş demeçlerle zaman yitiriyoruz.

(11 Ağustos 1978)

KATLİAM...

En acımasız savaşlarda bile silahsız insanlara kurşun sıkılmaz. Kahramanmaraş'a önceki gün bir düşman alayı saldırsay-

dı, kent baştan başa düşman askerleriyle işgal edilseydi, bu kadar hunharca, bu kadar namussuzca ve alçakça cinayetler işlenmezdi!..

Bunun adı "iç savaş" değildir Çünkü iç savaşın silahlı iki tarafı olur. Kahramanmaraş'ta iç savaş değil, bir "katliam" yaratılmıştır Tıpkı, 1572 yılı 23 Ağustos'unda Fransa'da binlerce protestanın boğazlandığı o ünlü "Saint-Barthelemy" katliamı gibi, tıpkı Endonezya'da solcuların bir gecede birer birer vuruldukları faşist ayaklanmada olduğu gibi.

23 Aralık günü, Menemen'de kanlı gericiler tarafından boğazlanarak şehit edilen Teğmen Kubilay'ın kırksekizinci ölüm yıldönümünü yaşıyorduk. Kubilay'ın başını kesen Derviş Mehmet, inanın Kahramanmaraş katillerinin yanında zemzemle yıkanmış kadar temiz kalır Olay öylesine korkunç, öylesine alçakça ve öylesine namussuzca planlanmış ve sahneye konmuştur.

Bunun adına "anarşi" de denmez, "sağ-sol çatışması" da... Bu, "Alevi-Sunni" düşmanlığı ile de açıklanmaz.

Bu, planlı ve örgütlü bir saldırıdır. Çevre illerden Kahramanmaraş'a getirtilen katil çetelerine belli adresler gösterilmiş, noktası ve virgülüne kadar hesaplanan bir plan yürürlüğe konmuştur.

Kin tohumları ekip, kan çiçekleri büyütenlerin yarattıkları olaydır Kahramanmaraş katliamı... Direnme hakkından söz edip; "milli direnme hakkı doğmuştur" diye bildiriler yayınlayanların eseridir Kahramanmaraş'ta akıtılan kanlar

Güneydoğu illerimizde bir ayaklanma hazırlığı içinde oldukları çoktandır görülüyor ve seziliyordu. Elazığ, Malatya, Gaziantep, Kahramanmaraş gibi illerde zaman zaman "provalar" yaptılar. İşe, önce bireysel terör ile başladılar Sonra da işte böyle adım adım ilerleyerek, kitle kıyımlarına kadar uzanabildiler.

Belliydi; böyle olayların çıkacağı anlaşılıyordu. Devrimci iki öğretmen öldürülmüş, bu öğretmenlerin cenaze namazlarının kılınmasına sağcı teröristler izin vermemişlerdi. Ve bu olayın hemen ardından yeni cinayetler işlendi ve cumartesi günü de çevre illerden gelen teröristlerce katliam başlatıldı.

O zaman soracağız: MİT Bölge Başkanları nerede? İl Jandarma Komutanı ne yapmış? Vali ve Emniyet Müdürü ne gibi önlemler almış?

Sayın Ecevit, sizden bu olayların üstüne gitmenizi istiyoruz. Unutulmasın. Bu olay da, tıpkı öteki cinayetler gibi, örneğin 9 Mayıs olayı gibi unutulmasın. Üstüne gidin bu olayların. Bu katliamın altında hangi siyasal güçler, hangi faşist odaklar ve hangi milletvekilleri var? Genişletin soruşturmaları. Siz ki, Kıbrıs'ta soydaşlarımız faşist saldırılara uğrayınca savaş ilan etmiş bir Başbakansınız.

Kahramanmaraş'taki katiller, Kıbrıslı Türk'leri boğazlayan katil Sampson çetelerinden daha da alçak, daha da hunhar ve namussuzdurlar.

Sayın Ecevit, faşist odakların üzerine "barış" değil, "savaş hareketi" ile gidin.

Böyle yapmazsınız gün gelecek bu kan seli, sizi de, evet sizi de sürükleyip götürecektir Geç kalmayın ve zaman yitirmeyin artık!..

(25 Aralık 1978)

İNSANLIK KALMADI

Televizyon ekranlarından izliyoruz. Bir yaşındaki çocuklara bile saldırmışlar, parmak kadar çocukları bile vurmuşlar! İnsan isyan ediyor. Kadın demiyorlar, çoluk çocuk demiyorlar, vuruyorlar. "Müslüman Türkiye" diye, "Milliyetçi Türkiye" diye vuru-yorlar. Genç demiyorlar, yaşlı demiyorlar, kadın demiyorlar, çocuk demiyorlar, ellerindeki otomatik tüfeklerle vuruyorlar. Ve Demirel, evlerinde çoluklarıyla çocuklarıyla boğazlanan Kahramanmaraş halkının kanlı cesetlerine bakarak konuşuyor

- Bana sağcılar ve milliyetçiler cinayet işliyor dedirtemezsiniz..

Demirel'in insanlığını, anlamak için bu sözler yeter. Böylesi bir politikacıya, bugüne dek ne dünya tarihinde rastlanmıştır, ne de Türkiye'de!.. Demek, iktidar hırsı insanların gözlerini ve vicdanlarını böyle karartabiliyor!..

Sevgili okurlar, bağışlayın beni, bu gibi davranışlarını nitelemek için sözcük bulamıyorum...

1 mayıs 1977 katliamının kanlı tabutlarını vicdanının gasilhanelerinde saklayan bay Demirel, bugün de bunları söyleye-

biliyor... Senin iktidarında başlatılmadı mı bunlar?.. Sen seyirci kalmadın mı dökülen bunca kana?.. Nasıl konuşabiliyorsun ve seni nasıl konuşturuyor şu AP grupları?..

Ey Kahramanmaraşlı AP milletvekilleri!.. Gittiniz, gördünüz; kimlerin kan döktüğüne tanıksınız artık. Gelin şu adama anlatın bunları... Öldürülen çocuklardan, boğazlanan kadınlardan, gencecik insanlardan ve yerlerde sürüklenen yaşlı ninelerden, dedelerden utanın... Gelin, olayları saptırmadan anlatın olup bitenleri... Vicdanınızla başbaşa kalarak anlatın...

Bana sağcılar ve milliyetçiler cinayet işliyor dedirtemezsiniz...

Sana, "Yahya Demirel devleti dolandırmıştır" da dedirtmek mümkün değildir, biliriz! Tabii, şu kanlı katilleri, şu alçak sürüsünü, şu namussuz alayını suçlamak için ağzından bir tek söz çıkmayacak...

Ve bütün yurttaşlar izledi. Demirel'in "Bana sağcılar ve milliyetçiler cinayet işliyor dedirtemezsiniz" sözünü aktaran TRT, birkaç dakika önce de baygın yatan anasının yanında çığlık çığlığa ağlayan bir yaşındaki yaralı yavruyu gösterdi. Bu söze ve bu görüntüye bütün ulus tanık oldu...

Demirel böyle. Ya başbuğ Türkeş?.. O da Konya'dan sesleniyor ve "barış çağrıları"ndan söz ediyor.

Barış istermiş başbuğ!..

Direnme hakkından söz eden sen değil misin?. Seninki nasıl bir barış ki, direnme hakkıyla eş anlamlıdır? Kimi aldatıyorsun? Kimi kandırıyorsun? Kimi?.. Hem "barış" hem "direniş..."

Sen "direnme" çağrıları yaparsan, katil çetesi de "Milliyetçi Türkiye" diye, ellerinde silahlar, satırlar ve bıçaklarla insan avına çıkar... Sen, direnme çağrılarından sonra bir de, "İktidar düşecektir, belki yarın, belki yarından da yakın" dersen, işte böyle kanlı ayaklanmalar olur... Sonra da barış çağrıları öyle mi?..

Ve ey hükümet, ey "karınca ezmez nezaketli hükümet" silkin, uyan, ayağa kalk, sor bunların hesabını!.. Yoksa, bu olayların her biri, birer siyasal kan davasına dönüşecek!..

Ve ey Cumhuriyet Başsavcısı Kazım Akdoğan! "Komando kampları" için açılan soruşturma dosyasının tozlu kapağını, lütfen, şöyle bir aralayın artık!..

Ve ey Milli İstihbarat Teşkilatının Müsteşarı, Daire ve Bölge Başkanları! Bu olayları görmüyor musunuz?.. Gezmiyor musu-

nuz?.. Anlamıyor musunuz?.. Siz, kim için ve ne için istihbarat yaparsınız?..

Ve ey Başbakan Ecevit! Sen ki, Kıbrıs'ta soydaşlarına kanlı Rum çetelerince boğazlandığında savaş kararı alan hükümetin başbakanısın... İçimizdeki bu katil çetelerinin yakalarına yapış!.. İşte parti grupları, işte Silahlı Kuvvetler, işte namuslu Türk yargıçları ve içinde insan yüreği taşıyan milyonlar, senin arkanda!..

Akan yurttaş kanını yerde bırakma!..

(26 Aralık 1978)

31 MART VE KAHRAMANMARAŞ...

31 Mart gerici ayaklanması siyasal tarihimizin önemli olaylarından biridir. Yerli ve yabancı araştırmacılar, bu olay üzerinde derinlemesine incelemeler yapmışlar, olayı yaşayanlar da anılar yazmışlardır. Bu olay, ikinci meşrutiyetin getirdiği özgürlük ortamında palazlanan gerici güçlerin, çeşitli kışkırtmalar sonucu Taşkışla'daki avcı taburlarını isyana sürüklemeleriyle başlamış ve koskoca İstanbul birkaç gün gerici terörün pençesine terkedilmişti.

Bu isyan, Hareket Ordusu'nun İstanbul üzerine yürümesiyle bastırılmış, ayaklanmanın belli başlı liderleri ağır cezalara çarptırılmış ve bugün "Ulu Hakan" diye selamlanan Abdülhamid tahtından indirilmişti.

Gerici isyan, "şeriat isteriz" diye bağıran gericilerin "mektepli subaylar"ı boğazlamalarıyla genişlemiş, Adaliye Nazırı Nazım Paşa ve "Lazkiye mebusu" Arslan Bey, Şerif Sadık Paşa ve otuz beş subay ağzı salyalı isyancılarca birer birer öldürülmüşlerdi.

31 Mart olayının perde arkasında örgüt olarak, "İttihad-ı Muhammedi Cemiyeti" yayın organı olarak "Volkan" gazetesi ve isyancı elebaşları olarak Kıbrıs doğumlu ve İngiliz yetiştirmesi Derviş Vahdeti ile Vahdeti'nin yakın arkadaşı, nurculuk akımının kurucusu Said-i Nursi de vardı.

31 Mart olayının nasıl başladığını, nasıl geliştiğini ve Hareket Ordusu tarafından nasıl bastırıldığını çoğumuz tarih kitaplarından okumuş, öğrenmişizdir

31 Mart olayı, bugünkü tarihle, 13 nisan 1909 günü patlak vermiştir. 1909 yılından bu yana tam yetmiş yıl geçmesine rağmen, Türk toplumu Kahramanmaraş soykırımında, 31 Mart'ın kanlı kaldırımlarından da gerilere gitmiş ve sadece Türk tarihi için değil, insanlık tarihi için de acıyla, gözyaşıyla ve de tiksintiyle anılacak bir korkunç olay yaşanmıştır

31 Mart olayı üzerindeki araştırmalar, bu gerici isyanında dış kışkırtmaların payını yeterince ortaya koymuştur. Bu konuda bugüne dek kitaplıklar dolusu kitaplar yazılmış, anılar yayınlanmıştır.

Kahramanmaraş olayı da böyle, en ince ayrıntısına inilerek incelenmeli, genelde ve özelde, bütün açık ya da kapalı kışkırtmalar ve bunların kenetlendiği iç ve dış odaklar birer birer ortaya çıkarılmalıdır.

31 Mart olayındaki "İttihad-ı Muhammedi Cemiyeti", bugün ad değiştirmiş olarak yine siyasal sahnelerdedir. "Volkan" gazetelerine benzeyen kan içici, kıyım kışkırtıcısı yayın organları da gözler önündedir. Ve hatta, Kıbrıs'lı Derviş Vahdetiler bile kirli kefenleriyle hortlayıp, Kahramanmaraş soykırımında yerlerini almışlardır.

Kahramanmaraş sokaklarında yurttaş kanı dökmek için otomatik silah sokanlar kimlerdir? Kimlerdir çevrede iş tutan yabancı şirketlerden silah sağlayanlar? Ve bu şirketler üzerinde denetim kuramayanlar kimlerdir? Kimlerdir bu silah ticaretini yapanlar? Kimlerdir, Kahramanmaraş'taki Belediye hoparlöründen halkı kıyıma çağıranlar? Kimlerdir emekli bir komisere bayrak verip, sokaklarda halkı kıyıma kışkırtanlar? Gözleri önündeki cinayetleri kapalı tribün seyircisi gibi izleyen kamu görevlileri kimlerdir?

Ve bütün bu olayların arkasındaki siyasal güçler, iç ve dış odaklar kimlerdir, nerelerdedir?

Ülke çapında, "direnme hakkı" isteyenlerin "gazaları mübarek olsun"! Cihat açtılar, kan döktüler Ama artık söz, adaletin!

Kahramanmaraş olayının üzerine, tıpkı Hareket Ordusu'nun 31 Mart gericileri üzerine gittiği gibi gidilmezse, laik cumhuriyeti, Atatürk ilkelerini, çağdaş Türk Devleti'ni, ne hakla ve ne yüzle koruyacağız bundan sonra?

31 Mart'ın gericileri hortladı; başlarında kirli kefeni ile Kıbrıs'lı Derviş Vahdeti, oluk oluk kan içiyorlar!

(6 Ocak 1979)

KİMLERDİ?

AP Genel Başkanı Demirel, Genelkurmay Başkanı Sayın Kenan Evren'i yanıtlarken şunları söylüyor:

1971-73 dönemindeki sıkıyönetim idaresinde görev almış hakimlere, savcılara, sırf o dönemde görev yaptıkları için yeniden görev verilmemesini kınıyoruz.

Bu sözler uluorta söylenirse, bazı gerçekleri anımsatmak bizim için kaçınılmaz bir görev oluyor.

12 Mart döneminde görev yapan bazı askeri yargıç ve savcılar, bugünkü sıkıyönetimde de görev yapmaktadırlar. Ankara Sıkıyönetim Mahkemesi Duruşma Yargıcı Hamdi Sevinç, 12 Mart döneminde, Diyarbakır Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi duruşma yargıcıydı. Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Adli Müşaviri Albay Remzi Şirin, İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesi'nde duruşma yargıcıydı. Yine Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Adli Müşavir Yardımcısı Hakim Yüzbaşı Önder Ayhan, Diyarbakır Sıkıyönetim Mahkemesi'nde üye olarak görev yapmıştı. İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcısı Refik Karaağ 12 Mart döneminde, Albay Remzi Şirin ile birlikte İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesi'ndeydi.

Devam edelim;

İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Adli Müşaviri Albay Nevzat Beygo, 12 Mart döneminde Eskişehir Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcısı'ydı. Adana ve Kahramanmaraş Sıkıyönetim Komutanlığı adli müşaviri, 12 Mart sıkıyönetiminde de görev yapmıştı. Erzincan ve Sivas illeri Adli Müşaviri Albay Hayrettin Uğrasız, 12 Mart sıkıyönetiminde Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcısı'ydı. 12 Mart döneminde çeşitli sıkıyönetim mahkemelerinde görev yapmış bulunan Yargıç Binbaşılar Demir Akarsu, Gün Soysal bugünkü sıkıyönetim mahkemelerinde de görev almışlardır

12 Mart döneminde görev yapmış bulunan bazı askeri savcı ve yargıçlar da bugün Askeri Yargıtay ya da Askeri Yüksek İdare Mahkemesi'ndedirler Askeri Yargıtay, sıkıyönetim mahkemesi kararlarını onaylayan ve bozan üst yargı kuruluşudur Yargıç Albay Süha Umurhan, Yargıç Albay Akdemir Akmut ve Yargıç Albay Kerametin Çelebi Askeri Yargıtay'da, 12 Mart

döneminde İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Adli Müşaviri Albay Turgut Akan ile aynı dönemin Ankara Sıkıyönetim Mahkemesi duruşma yargıçlarından Albay Ahmet Tetik, Askeri Yüksek İdare Mahkemesi'ndedirler.

12 Mart döneminin Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcısı Albay İlhan Şenel, Genelkurmay Mahkemesi Askeri Savcısı'dır. 12 Mart döneminde Deniz Gezmiş ve arkadaşlarına ölüm cezaları veren mahkemenin yargıçlarından Albay Mehmet Turan, Genelkurmay Mahkemesi'nde askeri savcı olarak görev yapmaktadır 12 Mart'ın Ankara Sıkıyönetim Mahkemesi askeri savcılarından Albay Mustafa Akın da bugün Genelkurmay Askeri Mahkemesi'nde görevlidir

Diyeceksiniz ki, "Peki, 12 Mart'ın Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Adli Müşaviri Muzaffer Gücüroğlu nerededir?"

O da bugünkü sıkıyönetimde görevli askeri savcı, adli müşavir ve yargıçları seçen üç kişilik kurulda görevlidir; yani, Demirel ve Türkeş'in beğenmedikleri askeri savcı ve yargıçları seçen üç kişiden biri 12 Mart'ın adli müşavirlerinden Gücüroğu'dur. Evet öyledir!

Şunu da kaydedelim: 12 Mart'ı sıkıyönetim mahkemelerinde görev yapan Yargıç Albay Sadettin Üçüncüoğlu, Yargıç Albay Ali Rıza Hafızoğlu ve Yargıç Albay Coşkun Dündar, emekliye ayrılmışlardır.

Öyleyse, "1971-73 döneminde sıkıyönetim idaresinde görev almış hakimlere, savcılara, sırf o dönemde görev yaptıkları için yeniden görev verilmemesi" yolundaki eleştiriler tümden yanlıştır!

Evet, 12 Mart döneminde görev yapmış "bazı savcılara ve yargıçlara" görev verilmemiştir. Bu savcılar ve yargıçlar içinde, düzenledikleri iddianameler ve yazdıkları kararlarda "ülkücülük" yapan ve yargı görevlerine "milliyetçi-toplumcu" ideolojilerini yansıtanlar vardır. Demirel ve Türkeş işte bu gibilerin neden sıkıyönetim mahkemelerinde görevlendirilmediklerini soruyor.

Faik Türün gibi sıkıyönetim komutanı, Ali Elverdi gibi mahkeme başkanı, Baki Tuğ gibi askeri savcı istiyorlardı beylerimiz.

Kural eski kuraldır: "Arslanın sırtında hüküm sürmeye kalkanlar, gün gelir o arslana yem olurlar."

(3 Mart 1979)

TÜFEK İCAD OLDU

BU KAN KURUMAZ...

Doğan Öz, Ankara Savcı Yardımcılığına yedi sekiz ay önce başlamıştı. Daha önceleri, MC dönemlerinde ilden ile, sınırdan sınıra sürülen Öz, Ankara'da göreve başlar başlamaz, önemli olaylara el atmış ve birçok olayın üzerine korkusuzca yürümüştür

Denizli'de savcı yardımcısıyken, Necmettin Erbakan'ın kardeşi Akgün Erbakan ile ilgili yolsuzluk dosyasını ortaya çıkartan Öz, Ankara'ya geldikten sonra Denizcilik Bankası Kızılay Şubesi'nce Süleyman Demirel'in kardeşi Hacı Ali Demirel'e verilen usulsüz kredi olayına da el koymuştu.

Doğan Öz'ün, incelediği bir başka dosya Ticaret ve Turizm Yüksek Okulu öğrencilerinden Levent Özyürek'in sağcı militanlar tarafından öldürülmesi olayıdır Öz, geçen ocak ayında devrimci öğrenci Levent Özyürek'in, Naci Üner adlı bir "ül-kücü" tarafından öldürüldüğünü saptayarak, Üner'in, "gıyabi" olarak tutuklanmasını istemişti.

Doğan Öz, Levent Özyürek'in katilini ararken ülkücü öğrencilerin karargah olarak kullandıkları Site Yurdu'nu aratmak istemiş, bu arama emri MHP Millet Meclisi grubunca parlamentoya kadar getirilmiştir

MHP Konya Milletvekili İhsan Kabadayı, 25.1.1978 günü bu aramayla ilgili olarak gündem dışı konuşurken, şunları söylüyordu:

Site Talebe Yurdu'nun aranması kararı, 19 ocak 1978 günü Ankara Savcı Yardımcısı Doğan Öz tarafından Emniyet Müdürü Muharrem Bartın Bey'e tebliğ edilmiştir Savcı Yardımcısı, Emniyet Müdürü'ne ve Emniyet 1'inci ve 2'nci Şube Müdürü'ne aramanın bizzat kendisi tarafından yapılacağını, polisin öğrencileri dışarı çıkarmasını emretmiştir...

Görüyorsunuz, bir savcı yardımcısının bir cinayet olayını kovuşturması, MHP tarafından nasıl tepkiyle karşılanıyor Millet Meclisi Tutanak Dergisi'nin 25.1.1978 gün 97'nci birleşim, sayfa 411'inden aynen aktarıyorum:

İhsan Kabadayı (devamla): "Savcı Yardımcısı Doğan Öz'ün gecikmesi üzerine, Emniyet yetkilileri aramayı bizzat kendileri yapmıştır Savcı Yardımcısı, arama saati olarak bildir-

diği saatten tam iki saat sonra gelmiş, aramanın yapıldığını görünce Emniyet yetkililerine bağırmış, çağırmış, celallenmiş, bizzat aramayı kendisinin yapacağını söylemiş, öğrencileri tekrar odalarına çıkarmalarını emretmiştir. Savcı Yardımcısı'nın gece saat üçten sonra bizzat yaptığı aramadan sonra da hiçbir şey bulunmamıştır. Bu durum karşısında Emniyet yetkililerini haşlayan Savcı Yardımcısı Doğan Öz, orada bulunan Emniyet mensuplarına çatarak "Sizler hakkında, adliyenin vazifesini yapamaz hale getirmekten takibat açabilirim, vazifenizi iyi yapmıyorsunuz, taraflı yapıyorsunuz, burada silah mutlaka vardır, bulacaksınız" diye emretmiştir Böylece sabaha yakın tekrar yapılan üçüncü aramada her nasılsa bir tabanca, bir bıçak zuhur etmiştir.

Sayın Savcının, kahinler mi çağırdı, falcılar mı çağırdı, eren evliyalarından mı istimdat etti bu tabancayı, bıçağı nasıl bulduğu endişesini, şüphesini taşıdığımızı Yüce Meclis'e ve mesul hükümete bildiriyorum" (MHP sıralarından "Bravo" sesleri, alkışlar)...

Kabadayı'nın bu sözlerinden de anlaşılıyor ki, Savcı Yardımcısı Doğan Öz arama yaparak, daha önce polisin bulamadığı silah ve tabancayı buluyor. İşte MHP bundan ötürü yakınıyor!

Tutanağı aktarmaya devam ediyorum:

- Polisinin bizzat şahidi olup ifade ettiği durum, Savcı Yardımcısı Doğan Öz'ün maksatlı, kasıtlı bir tertibin içine girmiş olduğunun üzüntüsünü, şüphesini yaşıyoruz... Birçok polis, sabaha kadar yapılışı gayriciddi ve gayri insani muamele karşısında sokakta tirim tirim titreyen bu gençlerin halini görerek, "Bu muamele Moskof evladına dahi reva görülmez" diye ağlamışlardır.

İşte bir cinayet: Bir devrimci öğrenci, bir ülkücü tarafından öldürülüyor: İşte bir savcı hemen olayı soruşturup, sanığı belirliyor, olayla ilgili olarak, şimdiye dek devletin giremediği bir öğrenci yurdunda arama yaptırıyor. İşte bir siyasal parti: görev yapan savcıyı parlamento kürsüsünden suçluyor. İşte bir cinayet: aynı savcı otomatik silahla yaylım ateşine tutularak öldürülüyor...

Yiğit Savcı Doğan Öz! Bugün tabutunun başında sana karşı son görevimizi yerine getirmeye çalışacağız. Sen, evinin önünde hunharca öldürülürken bile bazı gerçekleri kanıtlayıp, gittin. Erdemli, onurlu ve inançlı anın, hepimize örnek olsun...

(26 Mart 1978)

ABDİ İPEKÇİ...

Kanlı katil çeteleri şimdi de Türk basınının seçkin bir yazarını, bir gazete yöneticisini hedef aldılar. Yaşamı boyunca, anayasal düzenin, düşünce özgürlüğünün ve demokrasinin savunuculuğunu yapmış olan Abdi İpekçi, kahpece kurulan bir tuzağa düşürülerek öldürülmüştür. Hepimizin ve hepinizin başı sağolsun!

Abdi İpekçi, uygar bir gazeteci, aydın bir yazardı. Milliyet; İpekçi'nin yönetiminde Türkiye'nin en etkin ve en önemli gazetelerinden biri olmuş, "Durum" köşesi, düşünce özgürlüğünün yılmaz kalelerinden biri olarak saygıyla selamlanmıştır

İpekçi, her türlü şiddet eylemine karşı bitmez tükenmez bir kavga vermiş, sonunda ne acı ki. evine dönerken vücuduna saplanan beş kurşunla can vermiştir

Bunlar biliniyordu! Bugünlerde tanınmış bazı gazetecilerin öldürüleceği, kulaktan kulağa yayılmaktaydı. Bir kaç ay önce, Milliyet Gazetesi'nin karikatüristi güler yüzlü dost, Bedri Koraman, bir silahlı saldırıdan rastlantı sonucu kurtulmuştu. Kanlı katil çetelerinin bir başka gazeteciye saldıracakları biliniyordu, seziliyordu ve duyuluyordu.

Ve olan oldu! İpekçi öldürüldü!..

Bir hükümet, iktidar koltuğunda "iktidar" olmasını bilmezse, sonuç bu olur! Bir hükümet, güvenlik örgütlerine sözünü geçiremezse, sonuç bu olur! Bir hükümet, olup bitenleri, kapalı tri-bün seyircisi gibi izlerse sonuç bu olur!

Bu hükümet, Trabzon'da can güvenlikleri kalmayan POL-DER üyesi polisleri açığa almakla uğraşsın. Çünkü başka işi yok, çünkü iktidara gelmesinin amaçlarından biri, ilerici polislere gözdağı vermektir!..

Ve MİT içinde bir tek taşı, şuradan şuraya oynatamayan bu hükümet, elbette İstanbul'daki bir kaç katil çetesinin üstesin-

den gelemeyecektir. Ve de sonuç bu olacaktır. Önce bilim adamları, cumhuriyet savcıları, sonra da Türk basınının yetiştirdiği en seçkin, en yetenekli ve en uygar yazarları, düşünce özgürlüğünün ve çok partili yaşamın diyetleri gibi, kanlı katil çetelerinin önüne sürülecektir.

Abdi İpekçi'nin ölüm haberini alınca, içim kan ağladı. Daha geçen cumartesi günü, İstanbul'da düzenlenen bir açık oturumda iş çevreleri önünde, beraberce düşünce özgürlüğünden söz ediyor; vergi adaletsizliğinden örnekler veriyorduk.

O uygar gazeteci, o en yetkin gazete yöneticisi, kanlı kefenler içinde ilerici Türk basınının namusunu simgeliyor şimdi...

Ey hükümet, "karınca ezmez" hükümet, uyan artık! Bu aymazlıktan uyan artık. İstanbul'da kan kusan çetelerin hakkından gelemiyorsan onurunla çekil git. Senin iktidarında insanlar kurbanlık koyunlar gibi, birer birer öldürülüyor ve istihbarat örgütlerin tek satır rapor bile veremiyorsa, bu olaylardan sorumlu olan sensin! Ya çekil git, ya da görevini yap!

Ve ey CHP'li milletvekili ve senatörler! Size verilen oylar haram olsun! Çoğunuz, parlamentoya girdiğiniz günden beri, ön seçim hesaplarından başka ne yaptınız? Hiç... Ülkeyi bir kan denizine çeviren terörizme karşı çıkmanız gerekirken, küçük siyasal oyunların içinde büsbütün küçüldünüz. Hiç inkar etmeyin! Milletvekili ve senatör olmanızda Abdi İpekçi gibi yazarların payı vardır. Ve bu insanlar, sizin iktidarınızda vurulup vurulup, öldürülüyorlar. Haram olsun! Verilen oylar ve aldığınız aylık ve ödenekler de haram olsun sizlere!..

Ve ey okuyucular! Abdi İpekçi'yi her gün okuyan sevgili okuyucular! O'nu, Türk basınının uygar yazarını, Türk basınının bu en yetkin yöneticisini son yolculuğunda yalnız bırakmayın.

Göz yaşlarınızı, gözyaşlarımızla birleştirin...

(3 Şubat 1979)

"ÖLÜMSÜZ"

"Abdi İpekçi niçin öldürüldü?"

Çoğumuz, bu soruya yanıt arıyoruz. Kim öldürdü? Niçin öldürdü? İpekçi'nin cenaze törenine giderken uçaktda bunları düşünüyordum. Belki garip bir çağrışım, Yunanistan'da gizli ör-

gütler tarafından öldürülen solcu milletvekili Lambrakis'i anımsıyorum.

Ve bu cinayetin peşi sıra gelişen olayları... Lambrakis'in yaşam öyküsü, sonradan Vasili Vassilikos tarafından kaleme alındı. "Ölümsüz" adlı yapıt, kısa sürede bütün dünya dillerine çev-rildi; filme alındı.

Bu film, bütün dünyada gösterildi. Bir tek Türkiye'de Türk yetkililerince yasaklandı!

Yunanistan'da, adlarına "Milliyetçi Güvenlik Gücü" (TEA) adı verilen bir terörist örgüt, ülkenin dört bir bucağında, "antikomünizm" ve "milliyetçilik" adına terörist eylemlere girişiyor, Yunan halkı üzerinde korku ve yılgınlık yaratmaya çalışıyordu.

Belki, ilginç bir rastlantı. Öldürülen solcu milletvekili ile aynı adı taşıyan bir gazete sahibi, Christos Lambrakis, sahibi bulunduğu yayın organlarıyla, "Milliyetçi Güvenlik Kuvvetleri" koşutunda yazılar yayınlıyor ve Yunan politikasında etkin roller yürütüyordu.

Lambrakis cinayeti, Selanik kentinde, Yunan Güvenlik Güçleri içinde yer alan bir cunta tarafından kiralık katil tutularak işlenmişti. Lambrakis cinayeti ile hızlanan olaylar, 1967 Albaylar İhtilali ile noktalandı. Bu ihtilalin, CIA tarafından düzenlendiği, sonradan resmi kanıtlarla ortaya kondu.

Lambrakis ve Abdi İpekçi cinayetleri arasında bir benzerlik kurmak, belki yersiz bir abartma, gereksiz bir zorlama olur. Doğru, öyle olur! Fakat aklıma gelenleri, duygu ve düşünce dünyamda oluşan çağrışımları sizlere iletmeden yapamadım. Bağışlayın!

Vasili Vassilikos'un "Ölümsüz" adlı yapıtını okumadıysanız, alın, bugünlerde okuyun..

İşte iki Lambrakis "Biri, büyük bir işadamı. CIA ile, cuntalar ile gizli pazarlıklar yapıp, ülkede egemen olmaya ve sahibi bulunduğu şirketleri genişletmeye çalışıyor. Öteki Lambrakis, Yunan halkının sevdiği, alkışladığı bir eski "milli atlet" sporcu, Lambrakis, siyasal yaşama EDA partisinden atılmış. EDA partisi, ılımlı sol, demokratik sol. Lambrakis, Yunan halkının faşizme karşı savaşına omuz vermiş, adaşı Lambrakisler'in düzenine kafa tutmuş...

Ve öldürülmüş...

İşadamı Lambrakis ne için savaşıyordu, solcu milletvekili Lambrakis ne için can vermişti?

Bu soru, dünyanın her yerinde, başka başka adlar, başka başka koşullar için hep ama hep sorulacaktır...

- Niçin? Niçin o?

"Ölümsüz."

Abdi İpekçi bir basın şehidi olarak ölümsüzlüğe doğru uğurlanıyor. Çağımızda kahramanlar, kılıçlarıyla değil, kalemleriyle yüceleşiyor

Abdi İpekçi için akan gözyaşlarının yüreklerdeki kin tohumlarını kurutmasını diliyorum.

Biz yazarlar, böyle günlerde, kalemlerimizden dökülen gözyaşlarımızı satırlarımızın arasına saklamak, acılarımızı gizlemek zorundayız.

Bugünleri, acılarla, kan ve gözyaşıyla yaşıyoruz. Yarınların özgürce yaşanması için...

"Abdi İpekçi niçin öldü?" diye sormayın. Yarınlar için, yarınların özgürce yaşanması için öldü...

(5 Şubat 1979)

AH TANİLLİ AH...

Ah Server Tanilli ah, niçin bu işlerle uğraştın?.. Kapitalizmmiş, sosyalizmmiş, sömürüymüş, bağımsız Türkiye'ymiş, sana neydi?.. Bak, bir kısım "Hocalar" böyle mi yapıyorlar?.. Çok uluslu şirketlere hukuk müşaviri olsaydın, holdinglere danışmanlık yapsaydın, ya da "Bana ne bunlardan" deyip, sırt üstü yatsaydın...

Böyle yapsaydın katların, yazlıkların, kışlıkların olurdu, çocuklarına deniz motorları da alırdın. Sana ne yahu bu işlerden sana ne?

Cilt cilt hukuk kitaplarını niçin okudun? Seminerler, doktora kurları, doçentlik, profesörlük tezleri bunun için miydi? Şu çevrene bir baksana: Hiç senin gibi kendini paralayan oluyor mu?..

Hani, "gençliktir" Arada devrimci sözler söyleyip, yazılar yazmışsan, hemen çark edip, bir yerlerde yüksek ücretli hukuk

müşavirlikleri bulamaz mıydın? Ah Tanilli ah... "Yazdıklarım yanlıştı, düşüncelerim yanlıştı" deyiverseydin aylığın şimdi yirmi bin mi, otuz bin mi, ne istersen işte istediğin kadar olurdu, mor binliklerin, beşyüzlerin, çeklerin içinde yüzerdin. Ah Tanilli ah... Hep senin hatan bunlar...

Sosyalizm, komünizm, sömürü, bağımsızlık... Sana ne yahu, sana ne!.. Bu düzen böyle gelmiş, böyle gider. Sen mi kaldın bu işleri düzeltecek!.. Bazı "Hocalar" öyle mi bak. Sırtlarını kürsülerine siper edip, günlerini gün ediyorlar. Sen ise göğsünü faşist kurşunlara açıyorsun. Biz de biliyoruz, sömürü var, biz de biliyoruz ülkemiz bağımsız değil, ama sen mi kurtaracaksın bu memleketi? Sana mı kalmıştı?..

Ah Tanilli ah...

Bilirsin, sana dokunmayan yılan bin yaşar. Bırak yılanlar bin yaşasın. Yalanlar yılanlarla, yılanlar yalanlarla beslensin. Sana ne be kardeşim? Sana ne?. Ne karışıyorsun bu işlere?

Geçen, gündüzün bu konularla geçerdi. Bilim adamıydın. Bilim adamı olmanın hakkını vermeye çalışıyorsun. Ama olur mu be kardeşim? Olur mu?.. Kapitalizm, sosyalizm, sömürü.. Sana ne be kardeşim sana ne?..

Yazlıklar, kışlıklar deniz motorları, yat sefaları, dört sayfalık raporlara kırk bin lira paralar, aylığına otuz bin, kırk bin liralık müşavirlikler... Ah işte böyle, yaşar gidersin. Arkadaşların gibi, hocaların gibi...

Ah Tanilli ah...

Bir öğrencin ihbar etti. Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nde sürüündün. Seni üniversiteden atmak için türlü dolaplar çevrildi. Bunlar sana niçin ders olmadı? Niçin hep dikkafalık ettin?..

Karışmasaydın, biraz kenarda dursaydın, seçimden seçime gidip oyunu atsaydın, kim ne derdi, senin profesörlüğüne? Kim ne derdi?.. İşte doçent olmuşsun, yarın profesör de olurdun, sonra ver elini, Amerika, İngiltere, "görgü ve bilgi arttırma" diyerek oralarda sırt üstü yatardın. Yurda dönünce de bir yerlerin mukaveleli avukatlığını alırdın, ya da bazı şirketlerin müşavirliklerini...

Ah Tanilli ah...

Hep senin suçun bunlar. Haydi şimdiye kadar konuştun, yazdın, hiç olmazsa şu cinayetler başlayınca sussaydın. Biliyor-

dun, biliyordun bu kurşunların sana da gelip saplanacağını... Ah Tanilli ah..

(10 Nisan 1978)

AKIN ÖZDEMİR...

Yük. Ziraat Mühendisi Akın Özdemir de faşist kurşunlar altında can verdi. Akın Özdemir'i öğrencilik yıllarından tanırım. Bütün yaşamını emekçi sınıfların kavgasına vermiş yiğit bir arkadaşımızdı. Anısı hepimize örnek olsun...

Sanırım, 1968 yılıydı. Akın Özdemir, Ankara Ziraat Fakültesi Öğrenci Derneği Başkanı'ydı. Yayınladığı bir bildiri nedeniyle tutuklanmıştı. Arkadaşları geldiler, olayı anlattılar Ve benden Akın Özdemir için bir dilekçe yazmamı istediler.

Dilekçeyi hazırlayıp, mahkemeye vermiştim. Bir süre sonra da Akın Özdemir tahliye olmuştu. Ölüm haberini alınca bu olayı anımsadım. Fakültedeki odama gelip, "Ben Akın Özdemir, teşekkür etmeye geldim" demişti. Güleç yüzlü, gencecik bir çocuktu. Yanında nişanlısı vardı. Böyle tanışmıştık, kendisiyle.

Sonra, 12 Mart döneminde Mamak Tutukevi'nde karşılaştık. Ziraat Fakültesi'nde ne kadar devrimci öğrenci varsa, hemen hemen hepsi tutuklanmıştı. Akın Özdemir de aralarındaydı. Tutuklandığımda, hepsi cezaevindeydiler Koğuşa girer girmez sarılıp, öpüşmüştük.

İnsan, böylesine tanıdıklarının ölüm haberini alınca başka türlü etkileniyor. Savcı Doğan Öz arkadaşımızdı, yakın dostumuzdu. Doç. Bedrettin Cömert öyle... Her ikisi de öldürülmelerinden birkaç gün önce gazeteye gelmişlerdi, konuşmuştuk.

Server Tanilli, Necdet Bulut, Yalçın Sanalan... Hepsiyle dostluğumuz, arkadaşlığımız, hiç olmazsa bir merhabamız vardı.

Hep böylelerini seçiyorlar, görüyorsunuz. Nerede yiğit, namuslu erdemli insanlar varsa, onları vuruyorlar, bir bir...

Doğan Öz'ün ölüm haberini alınca, hemen evine koşmuştum. Yerde kar üzerinde kan lekeleri vardı. Doğan Öz'ün kanı, kaldırımlardaki karların üzerine serpilmiş, gittiğimde öyle duruyordu...

Yöntemleri hep aynı... Bir örgüt, bir kanlı çete, her yerde cinayet işliyor. Doçent Orhan Yavuz'u Erzurum'da, Doç. Yalçın Sanalan'ı, Bedrettin Cömert'i, Doğan Öz'ü Ankara'da, Doç. Server Tanilli'yi, Prof. Bedri Karafakioğlu'nu İstanbul'da, Necdet Bulut'u Trabzon'da vurup, vurup kaçıyorlar

Buna karşı, İl Emniyet Örgütleri kendi il sınırlarındaki olaylara yoğunlaşıp, terörün ülke çapındaki boyutlarını ikinci plana itiyor. Oysa, terörün kaynağı, ikinci plana itilen bu oluşumlardadır.

Bu örgütleri ülke çapında izleyip, İçişleri Bakanlığı'na bildirecek sorumlu örgüt MİT'dir. Bu cinayet örgütlerini kimler yönetiyor? Bu silahlar, bu paralar nerelerden, kimlerden geliyor? Kim veriyor bu emirleri?

Akın Özdemir, sağ olsaydı, hiç şüphesiz, "vaktimiz yok, onların matemini tutmaya" der ve bu gibi soruların sorulmasını ve biran önce ve hiç zaman yitirmeden faşist odakların üstüne gidilmesini isterdi.

Onların kanlı tabutları ve suskun mezar taşları adına hükümete sesleniyorum:

Devlet gücü sizin ellerinizdedir. Bu cinayet şebekelerinin bu faşist odakların üzerine gidin... Bırakın Dernekler Yasası'nı, bırakın Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'nı, bütün gücünüzle cinayet merkezlerinin üzerine yürüyün...

Yoksa, bu kan gölünde, önce bu yiğit insanlar, sonra da evet, sonra da sizler boğuşacaksınız...

Uyanın, uyanın, uyanın, artık!..

(20 Aralık 1978)

NECDET BULUT

Bir kanlı tabut daha.. Dr Necdet Bulut! Yürekli, namuslu, yiğit bir aydın, sosyalizme inanmış bir bilim adamı... O da gitti. Faşist kurşunlarla yaptığı yaşam kavgasında yenik düşerek, kırk yaşında bir kanlı tabuta girerek ayrıldı aramızdan.

Bilgisayar uzmanıydı. İsteseydi, çokuluslu şirketlerde her ay yüz binler kazanacağı bordrolara imzasını atabilirdi. Bunları, bu

gibi kazanç kapılarını eliyle kilitleyerek, demokrasi ve sosyalizm kavgasına verdi kendisini.

On yıl önce, Londra'da tanımıştım Bulut'u. Telefonla aramıştı. Ankara'dan, dostlardan sıcacık merhabalar getirmişti. Hangi parktı, şimdi adını unuttum. Bir parkta uzun uzun konuşmuştuk. O günlerde bütün dünyayı sarsan öğrenci olaylarından söz etmişti. Sonra da, bu gibi haklı işlemlerin ancak bir sosyalist parti eliyle yaşama geçirileceğine inandığını söylemişti..

Dostluğumuz, Türkiye'de de sürmüştü. Bir ara, evlerimiz karşı karşıyaydı. Evine giderdim, konuşurduk. Öğretim üyelerinin örgütlenmesi için çalışmalar yapar; ara sıra gazeteye gelir. dertleşirdi. Hoşgörülüydü. Hani, "karınca ezmez" derler ya, öyle bir adamdı Necdet Bulut. Ağzından sert eleştiriler çıkarsa, hemen gülümser. ardından konuyu yumuşatan espriler yapardı.

İnsan isyan ediyor! Böylesine beyinler, böylesine yürekler, faşist kurşunlarla delik deşik ediliyor ve arkalarından bir TRT haberi:

- Kimlikleri bilinmeyen kişiler tarafından...

"Tüfeğin icadından sonra mertliğin bozulması" bu işte... Doğan Öz gibi, Server Tanilli gibi, Yalçın Sanalan gibi, Bedrettin Cömert, Bedri Karafakioğlu gibi, Necdet Bulut gibi yürekli. namuslu, erdemli insanlar, koşullandırılmış çeteler tarafından. kahpe kurşunlarla delik deşik edilebiliyor

Böyle adamlar kolay mı yetişiyor? Bir Server Tanilli, bir Bedrettin Cömert, bir Bedri Karafakioğlu, bir Necdet Bulut kolay mı yetişiyor?...

Sayın Başbakan, sayın bakanlar, milletvekilleri, senatörler ve ey incir çekirdeğini doldurmayan konularda bakan düşürmek için önergeler veren kızgın CHP'liler. İşinizi. gücünüzü bırakıp, bu kan selini durdurmaya çalışın...

Bırakın, Dernekler Yasasıymış, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasasıymış, şuymuş, buymuş bırakın bütün bunları..

Haberalma örgütleriyle birlikte önce devleti çalıştırın! Bu cinayet odaklarının üstüne gidin, siz ki devletsiniz; siz ki, bütün yetkilere ve bütün olanaklara sahipsiniz. Ne bekliyorsunuz daha?!.. Her birimiz birer otomatik tüfek alıp, siperlere mi yatalım?..

Vay benim Necdet Bulut kardeşim, vay benim, devrimci, sosyalist arkadaşım, vay benim yiğit erdemli, güler yüzlü dostum...

Rahat uyu Necdet! Bir gün gelecek, faşist katillerin ağa-babaları akan ve akıtılan bu kanlarda boğulacaklardır

Er ya da geç, ama bir gün mutlaka...

(10 Aralık 1978)

TÖREN...

Dr. Necdet Bulut'un ölüm haberi geldiğinde Üniversitelerarası Kurul, "özerklik" üzerine başlatılan tartışmaları sürdürüyormuş. Haber duyulunca kısa bir saygı duruşunda bulunulmuş, işte o kadar!

Maltepe Camiinde gözlerim Üniversitelerarası Kurul üyelerini aradı. Ankara Üniversitesi Rektörünü, İstanbul Üniversitesi Rektörünü, İzmir Üniversitesinin, Hacettepe'nin rektörlerini aradı gözlerim; yoktular; gelmemişlerdi.

Bakanlar Kurulundan yalnızca iki bakan katıldı törenlere, birkaç da CHP milletvekili. Öteki bakanlar yoktular Siyasal yaşama, üniversite kürsülerini bırakarak katılan bakanları aradım boş yere. Doç. Dr. Deniz Baykal'ı aradım, yoktu. Doç. Dr Ahmet Taner Kışlalı'yı aradım, gelmemişti.

Baykal da, Kışlalı da şimdi Bakanlar Kurulu üyeleridir artık.. Belki bu yüzden, alçakça katledilen bir bilim adamının, bir sosyalist aydının cenaze törenine gelecek zamanları yoktur, onun için gelmemişlerdir...

Prof. Muammer Aksoy vardı törende. İşletmeler Bakanı Prof. Bulutoğlu, Adalet Bakanı Can vardı. Prof. Turhan Güneş yoktu, Prof. Uğur Alacakaptan yoktu. Prof. Haluk Ulman yoktu, Prof. Ziya Gökalp Mülayim de yoktu.

Gönül isterdi ki, bu gibi törenlerde, en azından, öğretim üyeliğinden gelen parlamenterler yer almalıydı. Ama gelmiyorlar, zamanları yok, olanak bulamıyorlar!..

Kalabalıkta gözlerim, Süleyman Genç'i aradı, Kemal Anadol'u aradı, Metin Tüzün'ü, Sevil Korum'u, Erol Çevikçe'yi aradı.

Yoktular, gelmemişlerdi. Bu CHP milletvekillerinin, bir sosyalist aydının cenaze törenine katılıp, son saygı görevini yerine getirmelerine zamanları elvermiyordu belki de...

ODTÜ öğretim üyeleri, kırmızılı-siyahlı cübbeleriyle oradaydılar. Hacettepe Üniversitesi'nden bazı öğretim üyeleri de törendeydiler. Ama, rektörler yoktu, ama özerklik üzerine son günlerde inciler döktüren bilgiç genç doçentler de yoktu.. Pazar günlerini sıcacık evlerinde geçiriyorlardı. Çocukları çolukları vardı onların...

Dr. Necdet Bulut'un yakınları tabuta sarılıp ağlıyorlardı: "Yakışmıyor, sana ölüm yakışmıyor Rektörler, rahat koltuklarında tartışıyorlardı:

- Özerklik, tam gün, tam gün özerklik...

Özerklik tutkuları, bir sosyalist bilim adamının cenaze törenine kadar erişmiyordu nedense...

Hamamda türkü söyler gibi, parlamento kulislerinde ve kapalı kapılar ardında devrimcilik yarışı yapan CHP'li parlamenterler, genç bir bilim adamının ölüsüne, sosyalist bir aydının cenaze törenine yarım saatlik bir zaman bile ayıramıyorlar

İktidar parlamenterleri olarak dirilerine sahip çıkamadıkları insanların, ölülerine saygı göstermek için zaman ayırmayı bile çok görüyorlardı...

Muhalefet yıllarında üzerlerine serpilmiş ölü topraklarını hala silkeleyip atamayanlar, belki kanlı tabutu içinde yatan bir sosyalist aydının huzuruna çıkmaktan utanıyorlardır...

(12 Aralık 1978)

DOĞANAY...

Cenaze namazında "Merhumu nasıl tanırsınız?" diye sorarlar. Bütün dostları adına ben söyleyeyim:

- Mert, yiğit, namuslu...

Prof. Ümit Doğanay, ilerici öğretim üyelerinin en önde yürüyenlerinden biriydi. Devrimciydi, namusluydu, cesurdu. Medeni hukuk alanında yorulmaz bir araştırıcı, bir aydın olarak hukuk devletinin yılmaz bir savunucusuydu. İstanbul Üniver-

sitesi'nde üniversite reformunun soluklu izleyicilerinden biriydi. Dedim ya, "Mert, yiğit, namuslu" Böyle bir insandı. Yirmi üç hain kurşun saplanan gövdesinde hep dik tuttuğu başı ile, gerisinde kolay kolay doldurulmayacak bir boşluk bırakarak aramızdan ayrılıp gitti.

Geçen yılların birinde, Ankara'dan İstanbul'a birlikte bir araba yolculuğu yapmıştık. Hiç unutmam, yolda, Koru Motel'de yemek yemiş yanımızdaki dostlarla birlikte kahkahalar içinde bir yolculuk geçirmiştik.

Bu gibi ölümler karşısında hep "Bu insanlar nasıl yetişmişlerdi?" diye sormaktan kendimi alamam. Bir Ümit Doğanay, kolay kolay yetişir mi bir daha? Böyle namuslu bir yürek, böyle pırıl pırıl bir beyin nasıl da bir saniyecik içinde karanlığa gömülüveriyor? İnsanlık için taze bir gül gibi açılmış bu yürek nasıl kana bulanıyor; ülke sorunları için gece ve gündüz soluk soluğa çalışan bu beyın nasıl da duruveriyor?

- El veriyor, el veriyor, orta direk bel veriyor..

Doğanay gibi yetişmiş aydınlar ülkenin orta direkleridir Onlar gidiyor bir bir. Yok olan, ölen, kana bulanan en olgun yaşlarında, alçak namussuz ve hain ellerin kıydığı bu insanlar, Türk toplumunun en sağlam güvenceleridir; toplumu ayakta tutan güven ağaçlarıdır bu insanlar! Onlarla birlikte toplumun en değerli hazineleri kana bulanıyor, yok oluyor

Hukuk Fakültesi diploması, demek boşuna! Almanya'nın Fribu-g kentinde Albert Ludwig Üniversitesi'nden alınan doktora. öğrenilen yabancı diller, doçentlik, profesörlük, makaleler, kitaplar, incelemeler boşuna! Bir ömür boyu geceli gündüzlü harcanan aydın emeği demek boşuna!..

Bunların hepsinin üzerine yirmi üç hain kurşun, yirmi üç kan lekesi çekilecekse, neye yarıyor bütün bunlar, neye?!..

Ey devletin yetkilileri, ey devletin bölünmezliği ve yüceliği gibi sakızları ağızlarında çiğneyip duran uğursuz politikacılar, ey kapalı kapılar ardında devlet yetkisi dağıttığını sanan nice nasırlaşmış yürek, nice kireçlenmiş beyin; Prof. Ümit Doğanay'ın delik deşik edilmiş bedenine bakıp bakıp utanın...

Çoğunuz, yıldızlarla süslenmiş bu koltuklara, Ümit Doğanay gibi aydınların kanlarına basa basa çıkıp, oturuyorsunuz. Utanın, utanın, utanın!

İstanbul'un, üzerinden oluk oluk kan akan caddeleri, 31 Martı'ın kanlı kaldırımlarını çoktan unutturmuştur.

"Merhumu nasıl tanırsınız?.."

- Mert, yiğit, namuslu...

Rahat uyu diyemiyorum Ümit Doğanay hoca... Bilirim rahat uyuyamazsın gözün arkada kalmıştır, gözün açık gitmişsindir, bilirim!

Ama inan, birbir kırılsak da baş eğmeyeceğiz, diz çökmeyeceğiz bu teröre. Barış ve özgürlük bayraklarını, senin gibi yiğit insanların mezar taşlarının başında da olsa, inan, inan, yeniden dalgalandıracağız.

Söz veriyorum, söz veriyoruz...

(22 Kasım 1979)

TÜTENGİL...

Cavit Orhan Tütengil hocayı da vurdular. Herşey kamuoyunun önünde oluşuyor Kanlı katil çeteleri hedeflerine adım adım ulaşıyorlar Devlet yok! Devlet, olup bitenleri gözünün ucuyla izliyor. Gerçek bu!

Doçent Orhan Yavuz, Prof. Bedri Karafakioğlu, Doç. Bedrettin Cömert, Doç. Necdet Bulut, Prof. Ümit Doğanay ve Prof. Cavit Orhan Tütengil... Bunlar öldürülen öğretim üyeleridir.

Abdi İpekçi, Ali İhsan Özgür, İlhan Darendelioğlu, Fedai Coşkuner Bunlar da öldürülen gazeteciler

Savcı Yardımcısı Doğan Öz'den sonra öldürülen yargıçlar, savcılar

MHP kesiminden il başkanları, parti yöneticileri, belediye başkanları...

Ve sağcısıyla, solcusuyla işçiler, öğrenciler, öğretmenler, polisler, subaylar, assubaylar

Her cinayetin arkasındaki karanlıklar, bu kan gölü, her kesimden ölen ve öldüren insanlar ve bir ucu esrar, öteki ucu silah kaçakçılığına dayalı uluslararası örgütler...

"Sağ-sol çatışması" değil, "ülkücü-devrimci kavgası" değil, bir başka olay bu! Evet içinde sağcılık, solculuk var. Evet içinde

ülkücülük-devrimcilik var Ama bunların çok ötesinde bir olay bu...

Bu ortamda tozdan-dumandan geçilmiyor. Bu ortamda neyin ne olduğu serinkanlı gözlemlerle ortaya konmuyor Ama toplum, adım adım, ölmek ve öldürmek üzerine koşullanıp, bir yıkıntıya bir depreme doğru sürükleniyor.

Görülmüyor mu, anlaşılmıyor mu bu?!..

"İç savaş, iç savaş" diyoruz, "iç savaşa sürükleniyoruz" diyoruz, bu "iç savaş" değil mi? İç savaş nasıl başlar başka türlü? İşte başlamış. Bunlar ilk belirtileri; ilk silah sesleri bunlar...

CHP geliyor kan durmuyor, AP geliyor durmuyor, MC dönemlerinde kan durmadı. Öyleyse yeni baştan düşünelim, yeni baştan değerlendirelim, ne olur!.. Kim akıtıyor bu kanı? Kim, kimi nıçin boğazlıyor?

Bu terörü kim finanse ediyor? Bu silahları yurda kim sokuyor, kim veriyor bu silahı gençlerin eline? Teröristleri kim koruyor, kim destekliyor, kim biliyor? Nereden geliyor bu değirmenin suyu, nereden?

Başsağlığı dilekleriyle, ağıt yazılarıyla değil, korkmadan ve yılmadan gerçeğe parmağımızı basarak yapalım bu görevi...

Vah Tütengil hoca vah... Sen de mi bu kör kurşunlara, bu namussuz çetelere kurban gidecektin?!..

Senin gibi aydın, senin gibi ilerici insanların bizden beklediği, bu kan gölünün ardındaki gerçekleri gözler önüne sermemiz değil midir? Elimiz kalem tuttukça bu görevi yapmaya çalışacağız.

(8 Aralık 1979)

İŞGAL...

- Bütün Türk ulusuna buradan haykırıyorum: Türkiye'yi işgal edenler vardır Türkiye yeraltından işgal edilmiştir. Bu işgalciler en kısa zamanda Türkiye'yi toprak üzerinden de işgal etmek düşüncesindedirler Soruyorum, acaba Türkiye'den sorumlu olanlar bunu bilmiyorlar mı? Soruyorum: Niçin bilmiyorlar? Eğer biliyorlarsa, neredeler? Niçin Türkiye'yi toprak al-

tından işgal etmiş olan bu cinayet yuvalarını kurutmuyorlar? Bilmiyorlarsa, bilmek zorundalar Biliyorlarsa görevlerini yapmak zorundadırlar

Önceki gün Prof. Cavit Orhan Tütengil'in tabutu başında İstanbul Üniversitesi Rektörü Haluk Alp tarafından söylenen bu sözleri dinleyen devlet görevlileri birazcık olsun utanmış, birazcık olsun sıkılmışlar mıdır dersiniz?!..

Evet, ülkemiz işgal altındadır. Evet, güzel yurdumuz işgal edilmiştir. Evet, yeraltındaki kanlı çeteler ülkemizi işgal etmiştir...

Ülkemizin aydınları, Doç. Orhan Yavuz'lar Bedrettin Cömert'ler Necdet Bulut'lar, Prof. Bedri Karafakioğlu'lar, Fikret Ünsal'lar, Ümit Doğanay'lar, Cavit Orhan Tütengil'ler, bu yeraltı işgal ordusunun kurbanlarıdır.

Devlet, bunca aydın boğazlanırken, bu işgal ordusunun kanlı ayak izlerini, bir geçit töreni izlercesine izliyor..

Ölenler herbiri, şimdi birer sessiz mezar taşı olan bu insanlar, yalnızca ve yalnızca namuslu olmanın bedelini ödediler...

Bu altın yürekli bilim adamlarının dirilerini korumasını bilemeyen bu devlet, onların cenaze törenlerini bile düzenleyemedi. Cavit Orhan Tütengil'in mezarına birer kürek toprak atacak olan arkadaşları, öğrencileri dipçiklerle dövülüp yaralandılar...

Devlet bu mu?!.. Bu mu devlet?!..

Şu yeraltı işgal ordusunun hakkından gelemeyen devlet, alçakça kurban edilmiş bir bilim adamının tabutu başında öğretim üyelerini dipçikliyorsa, söylenecek söz çoktan bitmiştir

- Bütün Türk ulusuna buradan haykırıyorum: Türkiye'yi işgal edenler vardır. Türkiye yeraltından işgal edilmiştir...

Rektör Haluk Alp'ın ağzından haykıran üniversite karşısında utanmayan devlet, hiçbir yazıdan, hiçbir sözden utanmaz artık...

Ey ülkenin namuslu aydınları, gençleri, işçileri, köylüleri, her sınıftan, her meslekten, her düşünceden yurttaşları gelin elele, kolkola ve omuzomuza gelin saflarınızı sıklaştırın...

Ülkemizi yeraltından işgal eden çetelere karşı, tıpkı "Kuvayi Milliye" günlerinde olduğu gibi, tek bir yürek, tek bir nefes ve tek bir yumruk gibi olalım...

Yeneceğiz, bu karanlıkları, bu tutsaklıkları yeneceğiz, çevremizdeki bu kanlı zincirleri söküp atacağız, diz çökmeyeceğiz, yenilmeyeceğiz...

(11 Aralık 1979)

SEN YAPMAZSAN...

Abdi İpekçi'nin tuzağa düşürülüp öldürülmesinden sonra emekli Korgeneral Cemal Madanoğlu'na yönelik bir suikast girişiminde bulunulduğunu öğreniyoruz. General Madanoğlu'nun bir suikast girişiminden rastlantı sonucu kurtulduğu anlaşılmaktadır.

Kaç kez yazdık, kaç kez yineledik. Bu gibi işler, "amatör" işleri değildir Bu cinayetlerin arkasında gizli örgütler bulunmaktadır. Devletin görevi, bu gizli örgütleri ortaya çıkarmaktır. Nasıl, bir bataklık kurutulmadan, bu bataklıktan uçuşan sineklerle savaşmak bir sonuç vermezse belli yazarların, politikacıların ve emekli generallerin kapılarına bekçi dikmekle de bu işin sonu alınmaz.

Duyuyoruz: "Şu, şu, şu yazarlar, şu, şu politikacılar öldürülecek..." Peki bu ihbar nereden geliyor? MİT'in yetkili dairelerinden... Öyleyse, MİT'in bu cinayet şebekeleri hakkında bazı bilgileri var Belli ki, bu tür haberler, bu cinayet şebekelerine sızmış ajanlardan geliyor. Öyleyse, bu cinayetlerin kimlerce planlandığı biliniyor

"Yok, hayır, bu örgütlere bizim ajanlarımız sızamadı" deniliyorsa, bu ihbarlar nereden geliyor? Nereden biliyorsunuz belli yazarların ve politikacıların öldürüleceklerini?

Bunlar dışında, bir başka olasılık daha var O da şu: "Bizim bu olaylardan hiç haberimiz yok" denmesi... O zaman da adama sorarlar:

- Bunları MİT bilmeyecek de kim bilecek?

CHP hükümeti, neden bu olayların önüne geçmedi? Bu sorunun birçok nedeni var belki. Fakat bu nedenlerin en önemlisi, güvenlik örgütlerine sahip olamamaktır. Temel neden budur. Bir devlet, terörizmle savaşmak için haberalma ör-

gütlerini kullanır Haber alma örgütleri. bu olaylar hakkında bilgi vermiyor ya da veremiyorsa, o zaman, hükümet, haberalma örgütlerini yönetmez, haber alma örgütleri hükümeti yönetir Yani özetle "Sen yönetmesini bilmezsen, seni yönetirler." Bu kural hiç değişmez.

Hükümetin güncel görevi, terörizmi kaynağında kurutmaktı. Ve terörizmi kaynağında kurutmak için, "kontrgerilla" gerçeğinin altı kalın çizgilerle çizilmeliydi. Bu konu, CHP hükümetinin ilk günlerinde, çok kötü seçilmiş bir dönemde ortaya atıldı. Ortaya atıldı ve çeşitli saldırı ve demagojilerle olay saptırıldı.

AP Genel Başkanı Demirel, haziran 77 seçimlerinden önce, CHP Genel Başkanı Ecevit'e bir mektup göndererek, Ecevit'e yönelik bir suikast girişimini haber verdi. İhbar öylesine ayrıntılıydı ki, Ecevit'in hangi otelin penceresinden, ne tip bir silahla öldürüleceği de bildirilmekteydi. Demirel bu ihbar mektubunda, "Memleketimizi iç meselelerle uğraştırmak isteyen yabancı kuruluşların ve uluslararası tedhiş teşekküllerinin muhtemel suikast ve sabotaj eylemleri ile özellikle vazifelendirilmiş kimse"lerden söz etmekteydi.

Bu, "uluslararası tedhiş teşekkülleri" ihbar mektubunda yeraldığı gibi, son bir buçuk iki yıldır "suikast ve sabotaj eylemlerinin" hızlandırdılar. Ama, ihbar mektubunda bildirilen suikast ve sabotaj eylemleriyle özellikle vazifelendirilmiş kimseler bir türlü ortaya çıkarılmadı.

Ecevit'e yönelen suikast girişiminden, Server Tanilli'ye, Doğan Öz'e, Bedrettin Cömert'e, Bedri Karafakioğlu'na, Necdet Bulut'a ve son olarak Abdi İpekçi'ye sıkılan kurşunlara kadar, işte bu "özellikle vazifelendirilmiş kimseler"ce sıkılmıştır 27 Mayıs İhtilalinin şerefli komutanı Korgeneral Madanoğlu'na yönelen suikast girişimi de aynı planın halkalarından biridir.

Bir devlet, eski başbakanın ihbar mektubuyla ipuçları gösterilen bu örgütlerin üstüne gitmiyorsa; kendi mezarını kendi kazıyor demektir.

Bu "iskatçılık" görevi CHP ağırlıklı hükümete düşmemelidir. Uyan CHP Örgütü, uyan!

(6 Şubat 1979)

"Ne yapmalı?"

Şimdi, hep birlikte bu soruya yanıt aramak ve sağlıklı sonuçlara ulaşmak zorundayız. Evet, ne yapmalı? Eskiler, gelişen olaylar karşısında çaresiz kalanlar için, "basireti bağlandı" derlerdi. Bağlanan "basiret" bu gibi olaylarda nasıl kullanmalı?

Ne yapmalı?

Kimimiz, Abdi İpekçi'nin katilinin bulunması için ortaya konulan altı milyonluk ödüle bel bağladı. Bu nedir bilir misiniz? Devletin varolmadığını ya da etkin olmadığını kanıtlayan bir olaydır! Devlet, ünlü bir gazetecinin katilini, altı milyonluk ödül aracılığı ile bulacaksa, bölünmezliği üzerine söylevler verdiğimiz "devlet"in, Teksas şeriflerinden ne farkı kalacaktır?

Terör odaklarını ortaya çıkarmak devletin görevidir. Yurttaşların can güvenliklerini korumak devletin görevidir. Devletin saygınlığını korumak, yine devletin görevidir.

Ve devletin çeşitli organları vardır. Hükümeti vardır. Ordusu vardır. Yargı organı vardır. Yasama meclisleri vardır. Terörizmi önleyecek olan güçler, devlet yapısı içindeki kuruluşlardır Bunları eyleme geçirecek olan organ ise, hükümettir.

Evet, ne yapmalı?

Devleti çalıştırmalı, devleti işletmeli. Devleti devlet, iktidarı iktidar yapmalı! Sorun budur. Bir hükümet, kendi yönetimini egemen kılmazsa, her gün azar azar intihar ediyor demektir

Şimdi geriye dönüp düşünüyoruz. Ne yapılmalıydı? Ya da ne yapılmamalıydı?

CHP gruplarının, muhalefet karşısında "sıkılı bir yumruk gibi" olmaları gerekirdi. Olmadı. Kısır çekişmeler, ön seçim hesapları, il ve ilçe kongreleri, terörizmle savaşma amacının önüne geçirildi.

Parti içi muhalefeti, muhalefet birikimini, "hükümet terörizme karşı yeterince önlem almıyor" gündeminde değil, örneğin "Kenan Bulutoğlu neden benim adamımı Sümerbank Bölge Müdürü yapmıyor" gensorusunda topladı. Oysa, hükümetin güncel sorunu, can güvenliğiydi. Ve hükümet can güvenliğine olan özlemden ötürü iktidara gelmişti. Bütün dikkatlerin, bütün çabaların bu noktada düğümlenmesi gerekirken,

kişisel tavırlardan kaynaklanan "lumpen muhalefet anlayışı" ön plana çıktı.

Ne yapmalıydı?

Hükümet, MİT Müsteşarını değiştirmek için, göreve geldiği günden 13 temmuz tarihine kadar, altı ay bekledi. Niçin? Hamza Görgüç Paşa gücenmesin diye!.. Oysa, can güvenliği sağlamak göreviyle yükümlü bir hükümetin ilk görevi, MİT'i baştan aşağı değiştirmekti. 12 Mart döneminde köprü başlarını tutmuş MİT daire başkanlarını değiştirmeye gücü yetmeyen bir hükümet, neye "iktidar" olabilirdi ki? Ve olmadı işte! Muhalefet günlerinde "Ülkü Ocaklarına silah veren yüzbaşılar" için önerge hazırlayan CHP, hükümete geldiğinde bu yüzbaşıların kılına dokunamazsa, biz neyin tartışmasını yapıyoruz Allah aşkına?

Yönetemeyeni yönetirler, egemen olmayana, egemen olurlar! Bu işin kuralı budur...

Başbakan Ecevit'in, Abdi İpekçi'nin mezarına toprak atan ellerinin, aynı hınçla devleti sıkı sıkı sarmasını diliyoruz. Ve doksanlık yazar Burhan Felek'in hasta yatağında dediği gibi, Bülent Bey'in "kükremesini" bekliyoruz. Çünkü iktidar odur. Çünkü devleti işletmekle görevli olan odur.

Sayın Ecevit, daha birçok dostunun mezarına kürekle toprak atmak istemiyorsa, öncelikle hükümeti ve partisi üzerindeki "ölü toprağını" silkip atmalıdır.

Evet "Ne yapmalı?" Şunu yapmalı. Başbakanlar mezarlara bundan sonra toprak atmamak istiyorlarsa kendi üzerlerindeki ölü toprağını kaldırmalıdırlar.

Hem de zaman yitirmeden...

(7 Şubat 1979)

KİM KAÇIRDI?

"M. Ali Ağca'yı kim kaçırdı?"

Hiç kuşkum yok; **Ağca'yı Silahlı Kuvvetler'de yuvalanmış silahlı bir sağ örgüt kaçırdı.** Bu örgüt cezaevi yöneticileriyle ilişki kurdu; birlikte bir plan hazırlandı ve plan gerçekleşti. Olay budur!..

Ağca, tutuklandıktan sonra Selimiye tutukevine konmuştu. Sonra ne oldu? Sonra, Abdi İpekçi'nin katil sanığı, "beni Maltepe tutukevine gönderin" dedi. Bu istek sıkıyönetimce hemencecik kabul ediliverdi. Belliydi ki, Ağca, burada kaçma planlarını daha rahatça uygulayacaktı. Ve uyguladı...

Ağca'nın, 5 kasım günü Adli Tıp'a giderken bir kaçma girişimine tanık olundu. Bu girişim, görevli jandarma erinin uyanıklığı nedeniyle başarıya ulaşamadı. Açın, ertesi günkü gazeteleri; başta -üzüntüyle belirtelim- Milliyet Gazetesi olmak üzere, birçok gazete bu olayı çarpıtmaya. "Yok canım, Ağca kaçmaya çalışmadı" demeye getirdi.

Abdi İpekçi'nin katil sanığı, bir rastlantı sonucu yakalanmıştı. Verdiği ifadelerde bir nokta göze çarpıyordu. Önce "Ben bu işi tek başıma yaptım, bağımsız teröristim" diyor, ve arkasındaki örgütü gizlemeye çalışıyordu. Önce "Evet ben öldürdüm" dedi, sonra mahkemede ikinci duruşmada "Hayır, öldürmedim" diye ifade değiştirdi. Zaman kazanmak istiyordı "Mahkemeyi uzatın" diye açık açık konuşuyordu.

Bir askeri birlik içindeki cezaevinden, cezaevi yönetiminden yardım gelmedikçe, kaçmak olanaksızdır Ben de 12 Mart döneminde bir yılı aşkın bir süreyle cezaevinde kaldım. Mamak Askeri Tutukevi, 28'inci Tümen'in tam ortasındadır. Cezaevi yönetimi göz yummadan bir tutuklunun koğuşundan çıkması bile olanaksızdır Koğuşundan çıkacak. cezaevi kapısını geçecek, üç dört. kilometrelik askeri birliği aşacak ve nizamiyeye ulaşacak... Akıl alacak iş değildir! Maltepe Cezaevi, Mamak Cezaevi'nin konumundadır. Cezaevi, zırhlı birliğin ortasındadır Açıkça, Silahlı Kuvvetler'e sızmış bir sağcı örgüt, Ağca'yı kaçırmıştır. Başka türlü yoruma benim aklım ermiyor...

Aynı cezaevinden 12 Mart döneminde Mahir Çayan ve arkadaşları da kaçmıştır. Çayan ve arkadaşları, cezaevinin o günkü yöneticilerinden yardım ve destek görerek kaçmışlardır. Açıkça böyledir.

Abdi İpekçi'nin öldürülmesinden, katil sanığı Mehmet Ali Ağca'nın askeri cezaevinden kaçırılmasına kadar geçen süre, bu olayın üzerindeki kuşku bulutlarını daha da yoğunlaştırmıştır Ağca'nın kaçışıyla Abdi İpekçi olayı, sanıldığından da daha koyu ve giz dolu karanlıkların içine gömülmüştür

Ve ne acıdır ki, Milliyet Gazetesi, bu karanlığı yırtmak için en küçük bir çaba harcamamakta, üstelik, İpekçi'nin kemiklerini sızlatırcasına olayları göz ucuyla izlemekle yetinmektedir...

Abdi İpekçi'yi öldüren örgüt, bu kez de katil sanığını kaçırmıştır...

Bu köşede, okurlarımı bıktırırcasına "Ülkü Ocaklarına cinayet silahları veren jandarma yüzbaşılarını" yazdım durdum, kimse kulak asmadı. Bu silahların kayıt sayılarını bile verdim; hiçbir asker ve sivil yönetici bana mısın demedi! Ankara'da Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademisi öğrencilerinin üzerine Amerikan yapısı ve ordu malı bombanın atıldığını yazdım; bu bombanın marka ve sayısını bildirdim, kimse tınmadı!

Ne oluyor, ne oluyor, kim yönetiyor bu devleti?!..

Şu olayı lütfen aklınızda tutunuz. 12 Mart döneminde silah kaçakçıları yakalanır ve kontrgerilla üssü "Ziver Bey Köşkü" komutanının birliğindeki bir tutukevine gönderilir. Bir süre sonra bu ünlü kaçakçılar salıverilir. Ve tutuklu kaldıkları cezaevinin komutanı albay, bu silah kaçakçılarının iş yerine müdür oluverir. Hey! Duyuyor musunuz beni, yetkililer heeey, heey, duyuyor musunuz?!..

Biz "kontrgerilla" diyelim, sizler başka ad takın, ama gerçek bu: Gizli bir örgütün kirli parmak izleri Abdi İpekçi cinayetine de karışmıştır.

Bu kanlı öykünün şimdilik kısa özeti de budur

(27 Kasım 1979)

SAYIN ÜRÜĞ'A...

Abdi İpekçi'nin katil sanığı Mehmet Ali Ağca'nın, tutuklu bulunduğu Kartal-Maltepe Askeri Cezaevi'nden elini kolunu sallayarak kaçmasıyla ilgili olarak, bir yüzbaşı, bir asteğmen, bir astsubay ve onbir er tutuklandı. Sanıkların, Türk Ceza Yasası'nın 230. Askeri Ceza Yasası'nın 87'nci maddeleri uyarınca yargılanacakları bildirilmektedir

Ceza Yasası'nın 230'uncu maddesi, "bir aydan altı aya kadar hapis, 100 liradan 500 liraya kadar ağır para" Askeri Ceza

Yasası'nın 87'nci maddesi de, "iki yıla kadar hapis" cezası öngörmektedir Ceza Yasası'nın 230'uncu maddesi görevin savsaklanması, Askeri Ceza Yasası'nın 87'nci maddesi de "itaatsizlikte ısrar etmek" suçu ile ilgilidir.

Ceza Yasası'nda tutuklu ya da hükümlünün kaçmasına yardımcı olan cezaevi yöneticileriyle ilgili başka maddeler de vardır Yasa'nın 302'nci maddesi, sanığın kaçmasını "hazırlayan ve kolaylaştıran" cezaevi yöneticisine "bir yıldan beş yıla" kadar uzanan hapis cezası öngörmektedir Bir başka madde, kaçış, cezaevi yöneticilerinin "kayıtsızlık ve tedbirsizliklerinden" doğmuşsa, "bir yıldan beş yıla" kadar uzanan cezayı "üç aydan iki yıla" indirmektedir

Diyelim ki, tutuklanan yüzbaşı, asteğmen ya da astsubay, Mehmet Ali Ağca'nın kaçışını hazırladılar ya da kolaylaştırdılar Alacakları ceza tutarı en çok beş yıldır. Bu ceza beş yıl da olmaz. "Takdîri tahfif sebebi" denir indirilir, başka nedenlerle indirilir. Koşullu salıverme ve infaz yasasına eklenen yeni maddelerle en çok beş yıl ağır hapse çarptırılsalar bile çekecekleri ceza, ikibuçuk yıldan çok olamaz.

Bu demek değildir ki, beş yıl hapis cezasına çarptırılacaklar! Bakarsınız, görev savsaklanması ile ilgili madde uygulanır, "bir aydan altı aya kadar hapis, 100 liradan 500 liraya kadar ağır para cezası" alıp, işin içinden sıyrılıverirler Olur mu olur!

Olay daha geniş boyutta görülür; bütün bu olaylar, kanlı cinayetler, bir örgütün aynı amaçla gerçekleştirdiği bir dizi eylem olarak kabul edilirse, açılacak davada daha başka cezalar daha başka yaptırımlar gerekli görülebilir.

Fakat baksanıza, koskoca sıkıyönetimin askeri savcıları Kartal-Maltepe Askeri Tutukevi'nde sağcı sanıkların hakaretleriyle karşılaşıyorlar Bu ne biçim devlet otoritesidir?!.. Askeri cezaevinde böylesine önemli bir suçun kovuşturmasını yapamayan devlet, nerede ve nasıl "otorite" sağlayacaktır?!..

Devlet gizli örgütlere boyun eğmiştir İşin acı ve kaba özeti budur...

Geçenlerde Üsküdar Paşakapısı Cezaevi'nde isyan çıktı; ömür boyu hapis cezasına çarptırılan bir sağcı sanık, görevli savcıya ateş etti; savcı, bir şans eseri kurtuldu. Şimdi sormaz mısınız; cezaevlerine, sağcı eylemcilerin kullandıkları silahları sokanlar kimlerdir?

Devam ediyorum. Bu silahın, Bayrampaşa'da altı kişinin ölümü ile sonuçlanan kahve taranmasında kullanıldığı ileri sürüldü. Böyleyse bu silah nasıl girdi, nasıl sokuldu cezaevine?

Yine devam ediyorum. İsyandan sonra Paşakapısı Cezaevi'nden Kartal-Maltepe Cezaevi'ne gönderilen sağcı sanıklar, sıkıyönetim karargahının bulunduğu Selimiye Kışlası'nın önünden geçerlerken, kendilerini askeri cezaevine götüren askeri konvoyun ortasında ve bu yetkililerin gözleri önünde, 3 hilalli MHP bayraklarını cezaevi arabasının penceresinden sallayıp, sıkıyönetim görevlilerine karşı bir gösteride bulundular. Bu konuda açılan soruşturma ne oldu?

Ve Mehmet Ali Ağca'ya tutuklu bulunduğu Selimiye'den Kartal-Maltepe Askeri Cezaevine kendi isteğiyle aktarılmasına niçin izin verildi, niçin?!..

İstanbul Sıkıyönetim Komutanı Sayın Nejdet Üruğ'un Atatürk'çü kişiliğini, yansız tutumunu ve görev anlayışını hep saygıyla karşıladık. Ama kabul etsin ki, cezaevi kapılarını kapamak, yasal örgütlerin kapısını kapamaktan çok daha güçtür!

Katil sanığı Mehmet Ali Ağca'nın elini kolunu sallayarak çıkıp kaçtığı cezaevi kapıları, soruşturma yapmaya gelen sıkıyönetim savcılarına tutuklular tarafından kapanabiliyorsa ve bütün bunlar MHP desteğindeki Demirel hükümetinin parlamento'da, AP ve MHP militanlarının genel kurul salonlarına kadar uzanan taşkın gösterileriyle güven oyu aldığı günün ertesine rastlıyorsa, bu, sayın sıkıyönetim komutanını acı acı ve derin derin düşündürmelidir.

Geceleri evlerinde kalmak istedikleri için tutuklanan 92 genç teğmen üzerinde duraksanmadan kullanılan "devlet otoritesi" Ağca olayını soruşturmaya yetmeyecek midir?

(28 Kasım 1979)

GÖREV ŞEHİDİ...

Adana bir kurban daha verdi. Teröristler bu kez de, üzerlerine cesaretle giden yurtsever bir güvenlik görevlisini, Adana Emniyet Müdürü Cevat Yurdakul'u öldürdüler.

Dün, daha önce ülkücü terörist Ferhat Tüysüz'ün, ifadesinde öldürüleceğini söylediği Urfa'nın CHP'li Belediye Başkanı Feridun Yazar da teröristlerin saldırısına uğrayarak ağır yaralandı.

Teröristlerin 14 ekim seçimlerine doğru kanlı olayları tırmandıracakları biliniyordu. Bu "tırmanma stratejisi" Adana Emniyet Müdürü'nün öldürülmesiyle ve Urfa Belediye Başkanı'nın vurulmasıyla yeni bir noktaya ulaşmış bulunuyor

Sağcı teröristlerden kaynaklanan bu saldırıların Adana ilimizde yoğunlaşmasının, elbette ki çok önemli bir nedeni bulunmaktadır Kahramanmaraş soykırımı ile ilgili siyasal ve tarihsel önemdeki davanın Adana'da görülmekte bulunması, teröristlerin bütün vurucu güçleriyle bu ilimizde karargah kurmalarına yolaçmıştır Çünkü bu dava sonunda verilecek karar, Türkiye'deki terörizmin kaynakları ile terörizme bulaşan siyasal örgüt ve dernekleri bütün çıplaklığı ile gözler önüne sürecektir.

Terör, çok planlı yürütülüyor Adana'da, sıkıyönetimin gözleri önünde ilin emniyet müdürünün delik deşik edilerek öldürülmesi, devlet güçlerine karşı açıkça meydan okumak ve Kahramanmaraş davasını yürütenlere gözdağı vermek amacını güdüyor.

Teröristler neden özellikle bu kentimizde karargah kuruyorlar? Bunları koruyan ve kollayanlar kim?

Adana Emniyet Müdürü'nün öldürülmesi, tam bu ilişkilerin birer birer ortaya çıkarıldığı günlere rastlıyor

Yasa dışı "Türk İntikam Tugayı"nın önde gelen eylemcilerinden Cengiz Ayhan'ın bu yörelerde bir başkomiser tarafından saklandığı anlaşılıyor; Tarsus Cumhuriyet Savcı Yardımcısı'nın silah altındaki bir er tarafından öldürüldüğü belirleniyor; buna benzer birçok ilişki teker teker ortaya çıkarılıyor Ve tam bu günlerde Adana Emniyet Müdürü Cevat Yurdakul açılan ateş sonunda öldürülüyor. Düşündürücü değil midir?

Acaba bu konuda Milli İstihbarat Teşkilatı'nın elinden geniş bilgiler ve ayrıntılı raporlar var mıdır? Adana'da neler oldu, neler oluyor, neler olacak? MİT Müsteşarlığı bu konuda ciddi bir değerlendirme yapmış mıdır? Kahramanmaraş davasının bu ilimizde görülmesi nedeniyle bu yörelerde olağanüstü önlemler alınmış mıdır, alınmamış mıdır?

Hükümetin yapacağı ilk işlerden biri, MİT'in bütün yetkililerini çağırıp, bunlardan Adana hakkında geniş bilgiler almaktır Kahramanmaraş olayı patlak verdiğinde MİT Adana Bölge Başkanı kimdi? Bu Bölge Başkanı, olay hakkında herhangi bir rapor verdi mi? Verdiyse bu raporda neler yazıyordu? Vermediyse bu görev savsaklamasının nedeni neydi? Kahramanmaraş olayında hemen sonra odasında ölü bulunan MİT Adana Bölge Başkanı'nın ölüm nedeni araştırılmış mıdır?

Bu Bölge Başkanı'ndan önce görev yapan MİT görevlisi. neden, hangi gerekçeyle ve hangi olaydan sonra görevinden alınmıştı? Bütün bunların tek tek araştırılması, ve en küçük olasılıklar üzerinde durulması gerekiyor.

Öyle anlaşılıyor ki, Türkiye'deki terör Adana'dan yönetiliyor, terörün vurucu gücü Adana'dadır Adana'da terörün kaynaklarına inmek isteyen bir Emniyet Müdürü böylesine öldürülüyorsa, devlet Adana'da teröre boyun eğiyor demektir

Aylardır, "Devlet nerede?" diye soruyoruz. "Adana'dadır" diyecek devlet yetkilisini, Adana Emniyet Müdürü Cevat Yurdakul'un tabutu başında saygı duruşuna çağırırız...

29 Eylül 1979

BİR DOSYA...

Adana Emniyet Müdürü Cevat Yurdakul, öldürülmeden önce hangi dosyalar üzerindeydi?...

Bize ulaşan haberlere göre Cevat Yurdakul, son günlerde Osman Dişcen adındaki bir yedek teğmen ile ilgili soruşturmaya ağırlık vermişti. Neydi bu soruşturma?...

Bu soruşturma, görev yaptığı Diyarbakır'daki birliğinden izinli olarak ayrılıp Adana'ya gelen ve burada 45'lik kolt marka bir tabanca ile yakalanan Piyade Asteğmen Osman Dişcen'in Adana yöresindeki ilişkilerini kapsamaktaydı.

Üzerinde 45'lik kolt marka tabanca ile yakalanan Piyade Asteğmen Osman Dişcen, bu tabancayı Silahlı Kuvvetler'de görevli bir yüzbaşıdan emanet olarak aldığını ileri sürmüştür Yapılan balistik inceleme, bu tabancanın, Asteğmen'in üze-

rında yakalanmasından bir süre önce ateşlendiğini de ortaya koymuştur

Hangi olayda kullanılmıştı bu silah?..

Piyade Asteğmeni Osman Dişcen'in, Cevat Yurdakul'un öldürmesinden sonra gözaltına alınan MHP Adana Merkez İlçe Başkanı Avukat Adem Eroğlu ile de yakın ilişkisi olduğu ileri sürülmektedir

Üzerinde 45'lik kolt tabanca ile yakalanan Piyade Asteğmen Osman Dişcen, yakalandığı yere en yakın polis karakolunda sorgusu yapıldıktan sonra, sıkıyönetim komutanlığına teslim edildi. Yine bize ulaşan haberlere göre Asteğmen Osman Dişcen sıkıyönetim komutanlığı tarafından salıverildi...

Şimdi kamuoyu önünde soruyorum. Böyle bir olay olmuş mudur? Olmuşsa, bu kovuşturma ne aşamadadır? Bu Asteğmen Osman Dişcen kimdir? Kimlerle ilgisi vardır? Üzerinde yakalanan 45'lik kolt tabancanın sahibi kımdır? Ve bu tabanca hangi olayda kullanılmıştır?

Böyle bir olay olmamışsa, yoksa, yapılacak açıklamayı bu köşeye koyar, okurlarımdan özür dilerim. Varsa, bu soruları sormaya devam ederim. Şimdi Sayın Genelkurmay Başkanı'na, Adana Sıkıyönetim Komutanı'na, İçişleri Bakanı'na ısrarla soruyorum.

- Nedir bu olay?...

Bu köşede okurlarımı bıktırırcasına bir konu üzerinde durdum. 1970 yılında Dr. Necdet Güçlü, o zamanki Ülkü Ocakları Genel Başkanı İbrahim Doğan ve sonradan MHP Gençlik Kolları Genel Başkanlığı'na getirilen Ali Güngör tarafından tabancayla vurularak öldürüldü. Yapılan yargılamalar sonunda cinayette kullanılan bu silahların silahlı kuvvetlerde görevli, o günkü rütbeleriyle Teğmen Fehmi Altınbilek ve Mustafa İlerisoy'un üzerlerine kayıtlı olduğu anlaşıldı. Bu iki teğmen bellerine kanlı cinayet silahlarını takarak, yüzbaşılığa kadar yükseldiler. Bugün Ordu'da görev yapıyorlar

Bu gibi ilişkiler ortaya çıkarılmadan terörün kaynağına inmenin olanağı yoktur

1978 yılı Ocak ayının 25. günü Ankara Devlet Mimarlık ve Mühendislik Okulu öğrencileri üzerine bir bomba atıldı. Yapılan araştırma, bu bombanın Silahlı Kuvvetler'de kullanılan

Amerikan yapısı "Füze M2 hat bil-1131 2-53" bombası olduğunu kanıtladı. Ankara Cumhuriyet Savcılığı'nda 978/3925 sayı ile kayıtlı bu dosya şimdi neredediır?.. Ne olmuştur bu soruşturma?..

Bunlar çok şüpheli ipuçlarıdır. Bu ipuçlarının ülke çapındaki olaylardaki benzer kanıtlarla birleştirilmesi çok ilginç ilişkileri ortaya koyacaktır

Adana Emniyet Müdürü Cevat Yurdakul'un ölümünden bir süre önce üzerinde bir yüzbaşının 45'lik kolt tabancası ile yakalanıp, Sıkıyönetim tarafından serbest bırakılan Asteğmen Osman Dişcen ile ilgili soruşturmanın ne aşamada olduğunu ve soruşturmanın kimler tarafından yürütüldüğünü soruyorum.

Adana'nın yolları taştan değil artık, kandan, kandan!.. Ve bu kan denizinde ipuçları arıyoruz...

(11 Ekim 1979)

TARİHÇE..

Türkiye'de ilk sendikal eylemler ne zaman başlamıştır?.. Araştırmacılar. 1871'de İstanbul'da "Ameleperver Cemiyeti-"nin kuruluşunu sendikal eylemlerin başlangıcı sayarlar. "Ameleperver Cemiyeti"nin kuruluşunu, 1889'da "İttihad-ı Osmani Cemiyeti" izler. 1895'de kurulan, "Osmanlı Amele Cemiyeti" bir yandan sendikal eylemleri yönetirken, öte yandan da siyasal çalışmalara girişiyordu.

Osmanlı İmparatorluğu'nun son zamanları, İstanbul'da Batı kapitalizminin tam anlamıyla egemen olduğu yıllardır. İstanbul'da işçilerin örgütlenme çabalarının, "Tatil-i Eşgal" adlı yasayla engellenmesi üzerine, bu gibi örgütler, merkezlerini Selanik'e taşımışlardır.

Bu dönemdeki bütün yasaklara karşın, "Osmanlı Mesai Fırkası" "Amele Fırkası" "Müstakil Amele Fırkası" "Türkiye İşçi Sosyalist Fırkası" gibi, sendikal nitelikleri ağır basan örgütler işçiler arasında örgütlenme olanağı bulmuşlardır 1919'da, "Osmanlı Mesai Fırkası" tarafından desteklenen, Zeytinburnu

fabrikasından" "Numan Usta" İstanbul Milletvekili olarak "Meclis-i Mebusan"a girebilmiştir. 1919 yılında kurulan "Türkiye işçi Derneği" de 1922 yılına dek işçiler arasında sendikal çalışmalar yapmıştır

Kurtuluş Savaşı yıllarında, Türkiye işçi sınıfı bütün gücüyle cephelere koşarken, bir yandan da İstanbul'da, tramvay, tünel, Şirketi Hayriye ve Haliç işçileri siyasal grevlerle "İstanbul Hükümeti"ni sarsıyorlar, öte yandan "Şark Demiryolları İşçileri" de yoğun grevlerle. yabancı sermayeye karşı varlıklarını kanıtlıyorlardı. Cumhuriyet döneminde, "Aydınlık" adlı yayın organının çevresinde toplanan aydınlar, "Türkiye Dernek Birlikleri ittihadı" adıyla bir sendikal örgüt oluşturuyorlardı. "İstanbul Umum Amele Birliği", "İŞçi Fırkası" "Amele Teali Cemiyeti", bu dönemde kurulan işçi örgütlerindendir.

Doğu illerimizde başlayan etnik kökenli ayaklanmadan sonra çıkarılan 12 Mart 1925 tarihli "Takriri Sükun Kanunu" sendikal eylemleri uzun süre baskı altında tutmuştur. Bu sert yasaklara karşın, İstanbul'da liman işçileri, Soma-Bandırma ve Adana demiryolu işçileri ve 1928 yılında İstanbul tramvay işçileri grevleri, işçi sınıfımızın tarihine yazılmışlardır..

1933 yılında Ceza Yasası'nda yapılan değişiklikler, 1938 tarihli "Cemiyetler Yasası" sendikal örgütlenme hakkını büsbütün ortadan kaldırmıştır. "Cemiyetler Kanunu", biraz da bütün dünyayı sarsan Alman ve İtalyan faşizminin de etkisiyle, "sınıf esasına dayanan" örgütlemeleri yasaklamaktaydı.

İkinci Dünya Savaşı, faşizmin yenilgisiyle sonuçlandıktan sonra, 1946'da "Cemiyetler Kanunu" değiştirilerek, "sınıf esasına göre dernek kurma yasağı" kaldırıldı. Bunun üzerine bazı dernekler ve siyasal partiler kurulmaya başlandı. Fakat bir süre sonra sıkıyönetim, yeni kurulan sendikalarla, "Türkiye Sosyalist Emekçi ve Köylü Partisi" ve "Türkiye Sosyalist Partisi"ni kapattı.

1947 tarihli "Sendikalar Kanunu" grev hakkını yasaklayan bir düzenleme getirmekteydi. 1949'da iktidar adayı Demokrat Parti, programına grev hakkını koymuştu, ancak bu hak on yıllık DP döneminde hiç tanınmadığı gibi sosyalist aydınlar üzerinde yoğun baskılar kurulmuştu. 1950-60 döneminde sendikaların siyasal amaç gütmeleri yasaklanmıştı. Valiler siyasetle uğraşmaları yasaklanan bu sendikalara, bir tek koşulla siyasal gösteri yapma hakkı tanırlardı; komünizmi tel'in etmek!

Türkiye'de sendikal eylemler için dönüm noktası, 1963 tarihidir. Bu tarihte çıkarılan "Sendikalar Kanunu" ile "Toplu Sözleşme, Grev ve Lokavt kanunu" 1961 Anayasası'nda işçilere tanınan sendikal hakları yasal güvencelere bağlamaktaydı. Bu günlerin en önemli olaylarından biri, bazı sendika liderlerince kurulan Türkiye İşçi Partisi'nin 1965 yılında 15 milletvekili ile parlamentoya girmesidir.

Türk-İş, DP döneminde, 1952 yılında kurulmuştur 1960'dan sonra, "partiler üstü politika" adıyla "Amerikan modeli" sendikacılık anlayışını benimseyen Türk-İŞ, AID kanalıyla yapılan bağışlarla ayakta durmuştur Kökeninde, "Amerikan model sendikacılık" ve kasasında "AID Parası" yatan Türk-İŞ, bir süre sonra 1967 yılında önemli bir sarsıntı geçirdi.

TİP çevresinde yoğunlaşan sosyalist düşünceler, sendikal örgütleri de etkilemiş ve ilerici işçiler, 1967 yılında "Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu"nu kurmuşlardır. 1967 yılı, Türk sendikacılık tarihinin, "altın harflerle" yazılacak en önemli tarihidir.

AP ve CHP, 1969 yılına doğru Türkiye İşçi Partisi'ni parlamentoya sokan seçim sisteminde, işbirliği ile bir değişiklik yapmışlar ve "milli bakiye sistemini" kaldırmışlardı. Böylece işçi sınıfının yasal partilerine parlamento yolu büyük ölçüde tıkanmış oluyor ve toplum içindeki devrimci birikim sağlıksız kanallara doğru itiliyordu.

Demokrasinin en büyük gücü örgütlü işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı, sendikalarda ve partilerde örgütlenir. İşçi sınıfının yasal partisi elbirliği ile yokedildikten sonra, "sınıf sendikacılığını" gün geçtikçe güçlendiren DİSK, çeşitli siyasal oyunlarla bölünmeye ve parçalanmaya çalışıldı. Bugün DİSK böyle bir tehlike ile karşı karşıyadır.

Bütün olumsuz koşullara karşın Türkiye işçi sınıfı, bugünkü dağınıklığı atlatacak ve siyasal partisiyle, sendikasıyla, Türk siyasal yaşamındaki yeri doldurulmaz ağırlığını dosta ve düşmana kanıtlayacaktır.

Ve o ölümsüz ozanımızın dizeleriyle seslenirsek;

"Ve elbetteki, sevgilim, elbet / dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya / dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle; işçi tulumuyla / bu güzelim memlekette hürriyet!.."

(1 Mayıs 1979)

ARPALIKLAR...

Secim kaybetmiş milletvekili ve senatörlerle, asker-sivil bürokratların yerleştirildikleri bol paralı yönetim kurulu üyeliklerine "arpalık" denilmektedir Bu arpalıklar, politikacı eskileri için bir çeşit "emeklilik güvencesi" olmuştur artık!

Siyasal Partiler Yasası, kamu iktisadi teşebbüsleriyle özel yasayla kurulmuş bankaların yönetim kurullarında görev alanların siyasal partilere üye olmalarını yasaklamıştır. 648 sayılı yasanın 8. maddesine göz atalım:

Kamu iktisadi teşebbüslerinin ve özel kanunla veya özel kanunun verdiği yetkiye dayanarak kurulmuş bankaların ve teşekküllerin yönetim ve denetim işlerinde çalışanlar ile aylıklı ve yevmiyeli memurları ve kamu yararına çalışan derneklerden özel gelir kaynakları özel kanunla sağlanmış olanların merkez kurullarında görev alanlar siyasi partilere üye olamazlar...

İşte yasa maddesi bu kadar açıktır! Fakat bu açıklığa karşın, gelmiş geçmiş birçok politikacı hem siyasal partilere üye olup, hem de bu gibi yönetim kurullarından tıkır tıkır paralar almışlardır...

Paranın dini-imanı olmadığı gibi, siyasal partisi de yoktur. Hemen hemen her partinin seçim kaybetmiş üyeleri, "milli bir-lik ve beraberlik ruhu içinde" bu gibi yönetim kurullarını pay-laşmışlardır

Önümde İstanbul Asliye Mahkemesi Üçüncü Ticaret Dairesi'nin 30/1/1978 gün ve 976/557 esas ve 978/15 sayılı kararı duruyor Bu kararda, Türk Hava Yolları Yönetim Kurulu'nda görev alan, Kemal Zeren, Recai Kutan, Mithat Perin ve Nihat Kürşat'ın Yönetım Kurulu üyelikleri siyasal partilere kayıtlı oldukları gerekçesiyle iptal edilmektedir.

Bu yasal açıklığa karşın, bugün de CHP Hükümeti, "arpalık" adı takılan bu gibi yemlikleri seçim kaybetmiş milletvekili ve senatörlere "culus bahşişi" gibi dağıtmaktadır

Muhalefetteki o gıcır gıcır sözler ne oldu?.. Hani buralar birer "arpalık"tı?.. Ne çabuk unutuluyor bu gibi sözler?..

Yok yok, olmuyor işte! Aynı arpalıklar bu kez CHP'li milletvekili ve senatörlere peşkeş çekiliyorsa, "düzen değiştireceğiz" umudunu, gelin benim külahıma anlatın siz...

Düzen değiştirmek, kapitalist üretim biçimini değiştirmek demektir. Düzen değiştirmek yerine, iktisadi devlet kuruluşları ve banka yönetim kurullarındaki üyeleri değiştirmek, böylece seçim kaybetmiş milletvekili ve senatörleri "değiştirme birlikleri" gibi bu yerlerde görevlendirmek, CHP programının, tüzüğünün, ak günler bildirgesinin neresinde yazılıdır acaba?..

Devlet, "yağma Hasan'ın böreğidir" çünkü! İktisadi devlet kuruluşları da ancak ve ancak politikacı eskileriyle yönetilir. İşte bu yüzden her birine birer yönetim kurulu üyeliği dağıtalım. Ah efendim, devletiyle, milletiyle bölünmezlik de bu demektir; işin içyüzünü araştırırsanız...

12 Mart'ın "büyük paşaları" bu yağmadan birer ikişer paylarını aldılar. Daha geçenlerde, "emekli olunca ayağımı şöyle uzatacağım" diyen Genelkurmay eski başkanının saygıdeğer ayağının taa banka yönetim kurullarına kadar uzandığını hep birlikte görmemiş miydik?

Öyleyse, Anayasamıza bir madde ekleyelim:

Yönetim kurulu arpalıkları, çoğulcu demokrasimizin vazgeçilmez unsurlarından biridir. Bu arpalıklardan öncelikle seçim kaybetmiş politikacılarla, emekli generaller yararlanır...

(15 Haziran 1978)

SANAYİDE DEVLET...

MSP, öteden beri ülkemizde "Ağır Sanayi Hamlesi" başlattıklarını, bu atılımın iç ve dış güçler tarafından engellendiğini söyleyerek çalım atar. Erbakan'a bakarsanız, motor sanayiinin devlet eliyle kurulması MSP'nin baş uğraşlarından biridir.

Bu düşüncede olan bir partinin otomotiv sanayii ve traktör üretiminde özel sektöre göz açtırmaması gerekmez mi? Hiç şüphesiz böyle olması gerekir.

MSP, 1974 yılından 1978 yılına kadar Sanayi ve Teknoloji Bakanlığını elinde tutmuştur. Arada kısa Irmak hükümetiyle, bir aylık Ecevit hükümetini hesaba katmazsak, tam dört yıl bu bakanlığın MSP'li bakanların elinde olduğu anlaşılır.

Şimdi bu dönemlerde, otomotiv sanayii ve traktör üretiminde özel sektöre verilen "teşvik belgelerini" tek tek açıklayalım:

Firma: Döktaş, toplam yatırım 310 milyon, tevik belge no: 680, tarih 16.5.1975. Firma: Ege Mosan, toplam yatırım 310 milyon 500 bin, teşvik belge no: 2652, tarih: 13.7.1976. Firma: Motosan, toplam yatırım: 14 milyon 450 bin, teşvik belge no: 2807, tarih: 10.9.1976. Firma: Türk Traktör, toplam yatırım: 74 milyon 389 bin, teşvik belge no: 1623, tarih: 28.1.1975. Firma: T.O.E. teşvik belge no: 1862, tarih: 23.6.1975. Firma: Ege Otomotiv, toplam yatırım: 136 milyon 500 bin, teşvik belge no: 1873, tarih: 30.6.1975. Firma: Burtrak, toplam, yatırım: 901 milyon, teşvik belge no: 1881, tarih: 3.7 1975. Firma: Hema, toplam yatırım: 1 milyar 514 milyon, 398 bin, teşvik belge no: 2202, tarih 31.12.1975. Firma: Ahmet V. M. Holding, toplam yatırım, 834 milyon 500 bin, teşvik belge no: 2744, tarih: 12.8.1976. Firma: Elmet Metal A.Ş., toplam yatırım: 733 milyon, 500 bin, teşvik belge no: 2810, tarih: 10.9.1976. Firma: Mermerler A.Ş., toplam: yatırım: 728 milyon, teşvik belge no: 3454, tarih: 27.4.1977 Firma: Otosan A.Ş., toplam yatırım: 1 milyar 643 milyon, teşvik belge no: 3715, tarih: 3.6.1977. Firma Anadolu End. Holding, toplam yatırım: 2 milyar 450 milyon, teşvik belge no: 3716, tarih: 3.6.1977 Firma: Ege Otomotiv, toplam yatırım: 831 milyon, teşvik belge no: 3743, tarih: 14.6.1977 Firma: Ercanlar A.Ş., toplam yatırım: 1 milyar 20 milyon, teşvik belge no: 3878, tarih: 27.9.1977 Firma: İltor A.Ş., toplam yatırım: 118 milyon, teşvik belge no: 3923, tarih: 22.4. 1977 Firma: Çimsetaş, toplam yatırım: 1 milyar 260 milyon, teşvik belge no: 4245, tarih: 3.1.1978...

Şu yukarıda okuduğumuz, gün, tarih, sayı ve toplam yatırım tutarlarını verdiğimiz belgeler, şu "Ağır Sanayi Şampiyonu" MSP'nin özel sektöre motor sanayii konusunda tanıdığı kolaylıkları göstermektedir

Hani siz "Ağır Sanayi hamlesi" yapıyordunuz?. Hani, montajcılara karşıydınız?.. Hani, motor sanayiinin devlet eliyle yürütülmesini istiyordunuz?.. Öyleyse nedir bu teşvik belgeleri?

Bir devlet kuruluşu olan Zirai Donatım Kurumu'nun elinden traktör yapım ve ithal izinlerini alıp, özel sektöre vereceksiniz, ondan sonra da "Sanayide Devlet" diye caka satacaksınız...

"Faize karşıyız" diye zavallı dini bütün yurttaşlarımızı kandıracaksınız, ondan sonra da bankaların devletleştirilmesi için bir adım atmayacak ve attıramayacaksınız...

Sayılarını, tarihlerini ve toplam yatırım tutarlarını verdiğimiz şu teşvik belgeleriyle güçlendirilen özel sektörün motorları yoksa gül suyuyla mı çalışıyordu, ey Erbakan hazretleri?..

(11 Aralık 1978)

"ÖSEK ÖRGÜTÜ"

Bu "ÖSEK" de nedir, diye soracaksınız. Ben de bilmiyordum. Yeni öğrendim. Neymiş biliyor musunuz? "Özel Sektör Enformasyon Komitesi" demekmiş; kısaca "ÖSEK" diye anılırmış; bir "örtülü ödenek" yeni tanıdığımız bu "ÖSEK" örgütü eliyle bir yerlere dağıtılırmış.

Ne yaparmış bu "ÖSEK örgütü? Bu "ÖSEK" örgütü, "özel sektörün ekonomide değerinin belirtilmesi" ve de özellikle "özel sektör fikrinin dinamik ve devamlı müdafaası" için birtakım kişilere para dağıtmış...

"Türkiye Ticaret Odaları, Sanayi Odaları, Ticaret ve Sanayi Odaları ve Sanayi Odaları ve Ticaret Borsaları" uzun adıyla bilinen, bizim kısaca "Odalar Birliği" dediğimiz işveren örgütü, "özel sektör fikrinin dinamik ve devamlı müdafaası" için kendi içinde, kısa adıyla "ÖSEK" yani "Özel Sektör Enformasyon Komitesi" denilen bir örgüt kurmuş.

Özel sektörün, yani ürkek ve nazlı sermayenin kendisinin "dinamik ve devamlı müdafaasının" yapılması için belli basın organlarına ve yazarlara para dağıtmasından doğal ne olabilir ki?.. Ülkemizde "hür teşebbüs" öksüzdür; özellikle son zamanlarda bir de yetim kalmıştır. Kim savunacak bu ürkek ve nazlı sermayeyi?

Elbette değerli işadamlarımız biraraya gelip, kendi "dinamik ve devamlı müdafaalarını" yapmak için örgüt kurup, para dağıtacaklardır. Bu amaçla kurulan "ÖSEK" örgütü, 1974 ile 1979 yılları arasında 3 milyon 981 bin 355 lira dağıtmış.

Birlik Başkanı Sezai Dıblan beyefendi, bunu "paşa gönlünün" dilediği kimselere "alın arslanlarım" diyerek dağıtmış, diyorlar..

Kim almış bu paraları? Senet sepet var mı? Yok.. Sezai beyefendi, kendi deyişleriyle "özel sektörün dinamik ve devamlı müdafaası" için bir "örtülü ödenek" işlemi kurmuş ve bu paraları birtakım adamlara el altından dağıtmıştır

"Dinamik ve devamlı müdafaa" kolay iş midir? Özel sektörün "dinamik ve devamlı müdafaası" için önce adamı bulunmuştur, "nasıl savunacaksın ürkek ve nazlı sermayeyi" diye "fizibilite raporları" hazırlatılmıştır, araştırmalar yapılmış, paralar verilmiştir.

Ama kimlere verilmiştir bu paralar? Bunu bir Sezai Beyefendi biliyor, bir de bu paradan alıp, "özel sektörü" yani, ürkek ve nazlı sermayeyi, "dinamik ve devamlı müdafaa" edenler...

Söz gelişi, "ÖSEK" örgütü başkanı Sezai Beyefendi, 3.5.1976 günü, özel sektörü, "dinamik ve devamlı müdafaa eden" "milliyetçi vatandaş"a tam 214 bin 174 lira vermiş gibi görünüyor... Az-buz değil, böyle kuruşu kuruşuna tam 3 milyon 981 bin 355 lira Odalar Birliği kasasından çıkıp, Sezai beyefendiye verilmiştir, o da bu paraları dağıtmıştır..

Bu paraların kimlere verildiğini kimden ve nereden öğrensek? Maliye Bakanlığı eski Müsteşarı Sabahattin Alpat, Birlik Müşaviridir. Ona mı sorsak? Kara Kuvvetleri Mahkemesi eski Savcısı Albay Muhittin Gülmez Birlik Müşaviridir, bu konuları Albay Gülmez'den mi öğrensek? Başbakanlık eski Özel Kalem Müdürü Kemal Gücüyener, AP eski milletvekili Nuri Kodamanoğlu, Unat Demir, emekli general Alpaslan Demirel, Birlik müşavirleridir; "ÖSEK örgütü" için bunlara mı başvursak? Cevdet Sunay'ın eski emir subayı Turgut Özbahadır, Odalar Birliği Güvenlik Hizmetleri Müşaviridir. "ÖSEK örgütü"nü Özbahadır'a mı sorsak? Ne bileyim ben, ünlü Ali Elverdi paşamızın oğlu İskender Elverdi Odalar Birliği avukatıdır. "ÖSEK"in hangi ya-saya göre kurulup çalıştığını, Elverdi'den mi öğrensek?

Birlik Başkanı Sezai Dıblan beyefendi, 4 milyon kadar tutan bu parayı, "özel sektörün dinamik ve devamlı müdafaası" için belli yayın organlarına mı dağıttı, yoksa, "özel sektörü en dinamik ve en devamlı savunan benim" diye paraları kendi mi harcadı?

"ÖSEK" adlı "illegal örgüt" açığa çıkarılmalı, Sezai beyefendi, "Şaibeden" kurtarılmalıdır

(17 Ağustos 1979)

Emin olun bıktım!...

"Neden?..." diyeceksiniz.. Yolsuzluklarla ilgili yazılar yazmaktan bıktım.. Yazıyoruz, yazıyoruz da ne oluyor?.. Eloğlu milyonları cebine indirip, yurt dışına kaçıyor; bize de oralardan nanik yapıp, dil çıkartıyor...

Siz olsanız bıkmaz mısınız?

Biz bu yolsuzlukları yazıp, çiziyoruz ya; böylece "burjuvaziye hizmet" ediyormuşuz. Evet, evet bir de bu var Yani ne yapıyormuşuz?.. Yolsuzluklarla ilgili yazı yazanlar, sömürüyü bir "ahlak sorununa indiriyorlarmış" sonra efendim, böylece "sınıfsal sömürü" gözardı ediliyormuş... Öyle diyorlar!..

Peki ne yapalım öyleyse?:.

Duvarlara "katil oligarşi" diye yazıp, devrimciliğimizi kanıtlayalım. En iyisi bu... Hem bu arada, "akmaz boya" dedikleri boya türünü satanları zengin edip, kapitalizmin gelişmesine böylece "sınıf çelişkilerinin keskinleşmesine" de katkıda bulunuruz..

Neyse canım, bu uzun girişten sonra yeniden "burjuvaziye hizmet ederek" yeni bir yolsuzluk olayına gözatalım:

Anımsayacaksınız, geçenlerde bu köşede "Odalar Birliği" Başkanı Sezai Dıblan Beyefendi'nin, "özel sektörün dinamik ve devamlı müdafaası" amacıyla, 1974 ile 1979 yılları arasında birilerine 3 milyon 981 lira para dağıttığını yazmış, bu paraların hangi "değerli basın mensupları" arasında paylaştırıldığını sormuştum. Fakat Sezai Bey, bir yanıt vermedi.

Sezai Bey bana telefon edip, "yahu Uğur Bey kardeşim, ben bu paraları komünizmle mücadele eden yazarlara dağıttım" dese ne çıkardı canım?. Koskoca Sezai Beyefendi bu paraları kendisi "iç edecek" değil ya?:. Vermiştir birilerine... Komünizmle mücadele eden insanların elbette ki ufak-tefek masrafı olacaktır. Dese ki, "şuna, şuna verdim", ne olurdu yani?..

Elimde bir dosya daha var... Aksilik bu ya, bu dosya da Sezai Bey'le ilgili değil mi?.. Yine ne yapmış Sezai Bey? "Umumi Mağazalar T.A.Ş. Genel Müdürü" olarak 1973-1978 yılları arasında, şirketten tam 3 milyon 90 bin lira almış ve bu paraların nereye harcandığını bildirmemiş. Allah, Allah!.. Ticaret Bakanlığı Müfettişleri hazırladıkları raporda bakın ne diyorlar:

- Sürdürdüğümüz denetim sırasında, şirketin belge ve defterleri üzerinde yaptığımız incelemelerde, toplam 3.000.000 lira tutan şirket parasının, 1973 yılından, şirket nezdinde denetime başladığımız 4.6.1979 tarihine kadar, halen Genel Müdür bulunan Sezai Dıblan'a hiçbir müsbet evrak ve belgeye dayanmadan, şirket işlerinde sarfedilip edilmediği araştırılmadan temsil tahsisatı adı altında yönetim kurulu kararı ile ödendiği...

4 milyon Odalar Birliğinden, 3 milyon Umumi Mağazalardan, etti mi 7 milyon... Ne oldu bu paralar?... Kimin elinde, kimin cebinde bu paralar?..

Sezai Beyefendi bu konuda açıklama yapmazsa, bu soruları Umumi Mağazalar T.A.Ş. Yönetim Kurulu Üyeliği yapmış olan Son Havadis gazetesi yazarı Abdullah Uraz'a, AP Manisa Milletvekili Faik Türün'e, AP'li işadamı Şinasi Ertan'a mı soralım?..

Kime gitti bu paralar, kime?..

Emin olun bıktım şu yolsuzlukları yazmaktan, bıktım... Eloğlu paranın üstüne yatıp, bana mısın demiyor

Keskin solcudan da lafi yiyoruz!..

- Burjuvaziye hizmet ediyorsun...

Ne olur Sezai Bey, hatırım için söyle, kime verdin şu yedi milyon lirayı? Allah aşkına söyle, meraktan çatlayacağım...

(14 Ekim 1979)

BİR ŞİRKET...

Önce, 25 nisan 1977 gün ve 208 sayılı ticaret sicili gazetesini açarak, "Trakya Transport Uluslararası Nakliyat Anonim Şirketi" nin yönetim kurulu üyelerini tanıyalım.

Arif Ertunga, Dimitar Pantelev Popov, Nihat Kürşat, Dimitar Christov Chopov, Mehmet Üstünkaya, Antov İvanov Antanov.

Kim bunlar?

Bunlar üç Türk, üç Bulgar yurttaşıdırlar. Bu üç Türk milliyetçidir, öteki üç Bulgar'da Marksist-Leninisttir... Üç milliyetçi, üç Marksist-Leninist biraraya gelip şirket kurmuşlardır Bu üç

Türk milliyetçisinden ikisi çok ünlüdür. Biri, Süleyman Demirel hükümetlerinde Turizm ve Tanıtma Bakanlığı yapmış olan, İzmir AP eski milletvekili Nihat Kürşat'tır. Nihat Kürşat, aynı zamanda Türk Hava Yolları Yönetim Kurulu Başkanıdır. Arif Ertunga, CHP'den istifa edip AP'ye geçen bir eski milletvekilidir ve AP İstanbul İl İdare Kurulu üyesidir.

Nihat Kürat ve Arif Ertunga, Demokrat Parti eski milletvekillerinden Osman Kavrakoğlu ile birlikte "Balkan Transport Nakliyat ve Turistik Tesisleri İşletmeciliği Anonim Şirketi" Yönetim Kurulu üyeleridir. Bu Şirket, Bulgar "DSO-MAP" TIR nakliyat şirketinin Türkiye temsilciliğini yürütmektedir.

Arif Ertunga, her iki şirketinde Yönetim Kurulu Başkanıdır. Trakya Transport Nakliyat Anonim Şirketinin Genel Müdürü Bulgar uyruklu Panco Docec'tir.

Trakya Transport Şirketinin amacı şöyle özetlenebilir Bu şirket, çeşitli Avrupa ülkelerinden alacağı yükleri Kapıkule sınırına kadar Bulgar plakalı TIR kamyonları ile taşıyacaktır. Kapıkule kapısından, Türk plakalı TIR kamyonlarına yüklenecek olan eşya ucuza taşınmış olacaktır. Çünkü, bu durumda, taşıma, Türk plakalı kamyonlarla yapılacağından, transit geçiş ücreti ödenmeyecektir. 20 tonluk bir TIR kamyonun, transit geçiş ücreti olarak ortalama 1.500 dolar ödendiği düşünülürse, şirketin ticari amacı da anlaşılmış olur.

Komşumuz sosyalist ülkelerle kara ulaştırmacılığının geliştirilmesinde yarar vardır. Bu nedenle, Türk-Bulgar taşımacılığında her türlü kolaylığın gösterilmesinde, her iki ülkenin de çıkarları söz konusudur.

Bir Türk yurttaşının, yasaların kendisine verdiği haklara dayanarak ticaret özgürlüğünü kullanmasına da söylenecek sözümüz yoktur Fakat ticaret özgürlüğünü kullanan bu yurttaşlarımız, "sola ve komünizme karşı" savaştığını söyleyen bir partinin üyeleriyse o zaman söyleyeceklerimiz bulunur elbet. Olmasın mı?..

Türkiye'de komünizme karşı mücadele ettiğini söyleyerek oy toplayacaksın, her önüne geleni komünistlikle suçlayacaksın, ondan sonra da, iş ticarete dökülünce, Marksistlerle, Leninistlerle kol kola, kucak kucağa olacaksın. Sonra gelsin paralar...

Evet ticaret özgürlüğüdür bir diyeceğimiz yok.., Fakat bu şirketin kazandığı paranın kökü dışarıda değil midir? Sabah akşam ne derler.

- Solcular dışarıdan besleniyor...

Türkiye'de hangi solcunun kökü dışarıda şirketin kasasında payı var?.. Rastlantı bu ya, hep "milliyetçi" yurttaşlarımızın hünerleri bunlar İşine gelince "Kahrolsun komünizm"; komünistlerle işbirliği yapıp, para kazanacaksa, "Yaşasın Türk-Bulgar dostluğu." O zaman ne komünizm tehlikeli, ne Marksizm, ne Len.nizm..

MİT Müsteşarı Hamza Gürgüç, size soruyorum: Bu şirketi, birkaç solcu yurttaşımız kursalardı, ne yapardınız? Vicdanınıza sesleniyorum, ne yapardınız?..

Sosyalist ülkelerle kültür alışverişine engel olacaksın, sola ve komünizme karşıyız diye hükümetler kuracaksın, seçim alanlarında, hançereni parçalarcasına komünizme çatacaksın, ondan sonra da, sosyalist ülkelerin ticari temsilciliklerini alıp, keyfine bakacaksın... Bilemiyoruz, acaba Nihat Kürşat ve Arif Ertunga adlarındaki politikacı kırma iş adamları, komünizmi yeryüzünden böyle, "milli birlik ve beraberlik ruhu içinde" mi sileceklerdir?..

Kahrolsun komünizm, o kahroluncaya kadar da gelsin paralar...

(14 Temmuz 1977)

NE OLDU BU ŞİRKET?

Gazetecilikte, eskilerin "fikr-i takip" dedikleri bir yöntem vardır. "Fikr-i takip" bir haberin çıkışından oluşumuna, oluşumundan sonuçlanmasına kadarki bütün gelişmeyi izleyip, bütün bu aşamaları okuyucuya duyurmak demektir.

Öylesine hızlı olaylar yaşıyoruz ki, her olayın nasıl gelişip, nasıl sonuçlandığını sizlere duyuramıyoruz. Gün oluyor, sık sık yazdığımız haberlerden de sizler sıkılıyorsunuz. Şimdi "mobilya yolsuzluğu" ya da "Ülkü Ocaklarına silah veren yüzbaşılar" diye yazıya başlasam:

- Ama yine o konu mu?... dersiniz. Ne bileyim?..

Öyle ama, bir gerçeği kanıtlamak için başka çaremiz de yoktur. Bu gibi olayları ister istemez üst üste yazarız. Çünkü amacımız, iyi ve güzel yazmaktan çok, doğruyu izlemek, gerçeği kanıtlamak ve sonuç almaktır.

Trakya Transport işi ne oldu?.. diye sorsak, birçoğumuz için bu iş unutulup gitmiştir belki de.

"Trakya Transport" üç Bulgar yurttaşının, Turizm ve Tanıtma eski Bakanlarından Nihat Kürşat ve AP eski milletvekillerinden Arif Ertunga ile kurdukları bir taşımacılık şirketinin adıdır.

Nihat Kürşat ve Arif Ertunga adlarındaki "milliyetçiler" bütün "antikomünist" düşünce ve kaygılarını bir kenara iterek, üç Marksist-Leninistle, para kazanmak amacıyla biraraya gelmişleridir. "Paranın dini imanı yok" derler ya, öyledir İş para kazanmaya gelince, komünizme karşı kanlarının son damlalarına kadar savaşacaklarını söyleyenler, hemen "kökü dışarıda" olan şirketlerin kurucuları arasında yer alıverirler.

"Trakya Transport" işi öyle dallı budaklı bir iştir ki, bununla Başbakan Süleyman Demirel yakından ilgilidir, Mili Savunma Bakanı ve değerli işadamı Dr. Sadettin Bilgiç bu şirkete çok önem vermektedir. Maliye eski Bakanı Yılmaz Ergenekon bu konuda yazılar yazmış, emirler vermiştir.

Fakat arada küçük bir engel çıkmıştır. Dışişleri Bakanlığı ile güvenlik örgütleri, bu şirketin kurulmasına karşı çıkmışlardır Bir başka konuda, Dışişleri Bakanlığı, Genelkurmay Başkanlığı ile örneğin MİT Müsteşarlığı bir kuruluşa karşı çıksalar, ne olur? Şirket kurulmaz. Çalışmalar olduğu yerde kalır.

"Trakya Transport" bütün engelleri geçmiş, kurulmuş, ne Genelkurmay dinlemiş, ne MİT yazışmalarına kulak asmıştır Bu örnek devletin siyasal yapısını incelemek isteyenler için çok ilginç bir konu değil midir?.. "Devletin bölünmezliği" kimlere karşı duyarlı, kimlere karşı güçsüz, elle tutulur biçimde görülüyor. Öyle değil mi?..

"Trakya Transport" iki yüz kamyonluk bir TIR kamyonu filosu kurmuştur. Dışişleri Bakanlığı, bu filonun hiç olmazsa 100 kamyona indirilmesini istemekte ve bazı kayıtlar öngörmektedir.

Bu konuda Bakanlıklar arasında bugünlerde bir toplantı düzenlenecektir. Ticaret Bakanı Dr. Agah Oktay Güner, bu kökü dışarıda şirkete gücünüz yeter mi? Yetmez! Ya siz MİT Müsteşarı Hamza Görgüç PaŞa, bakın aldırıyorlar mı size hiç?..

Kahrolsun komünizm, gelsin paralar Ruble, leva, dolar, ne olursa olsun...

(1 Eylül 1977)

MİLLİYETÇİLİK T.A.Ş.

Bir süre önce, bu köşede, "Trakya Transport Uluslararası Nakliyat Anonim Şirketi" yöneticilerini tanımış, bu Türk-Bulgar ortak taşımacılık şirketi hakkında bilgi edinmiştik. Şirket yöneticileri şu adlardan oluşmaktaydı:

Arif Ertunga, Dimitar Pantelev Popov, Nihat Kürşat, Dimitar Christov Chopov, Mehmet Üstünkaya, Anton İvanov Antanov...

Şirket yöneticilerinden Nihat Kürşat, Süleyman Demirel hükümetlerinde Turizm ve Tanıtma Bakanlığı yapmıştır. Arif Ertunga ise, bir eski AP milletvekilidir Nihat Kürşat boş zamanlarında Türk hava Yolları Yönetim Kurulu Başkanlığını da sürdürmektedir

Bu şirket, Bulgar "DSO-MAP" TIR Nakliyat Şirketi ile bu şirketin Türkiye temsilcisi "Balkan Transport Nakliyat Turistik Tesisler Anonim Şirketi" tarafından kurulmuştur.

Şirketin kurulmasına, Dışişleri Bakanlığı ile Genel Kurmay Başkanlığı ve bazı güvenlik örgütleri karşı çıkmış, fakat şirket bu gibi engelleri aşmasını bilmiştir

Bugün de, dilerseniz, "Balkan Transport Nakliyat ve Turistik Tesisleri İşletmeciliği Anonim Şirketi" yöneticilerini yakından tanıyalım.

Yönetim Kurulu Başkanı Arif Ertunga. Başkan Yardımcısı Osman Kavrakoğlu, Üyeler: Diler Ertunga, Nihat Kürşat, Mehmet Üstünkaya, Bülent Ertunga...

Nihat Kürşat ve Arif Ertunga'yı tanıdık. Ya Osman Kavrakoğlu kimdir? O da, 27 Mayıs Devrimi ile yıkılan Demokrat Parti'nin önde gelen milletvekillerindendir.

Devam ediyoruz ve şirketin danışman ve denetçilerini tanıyoruz: Cemal Kulu, Servet Bayramoğlu, Hamı Tezkan, Özdemir Çakiner, Ergin Demirdöken...

Bunlar arasında da iki ad dikkat çekmektedir: Servet Bayramoğlu, tıpkı Kürşat ve Ertunga gibi, AP eski milletvekillerindendir. Bayramoğlu, bir süre Kara Yolları Genel Müdürlüğü de yapmıştır. Öteki ilginç ad, Hami Tezkan'dır

Tezkan, Şaban Karataş'ın Genel Müdürlük yaptığı sürece TRT Haber Dairesi Başkanlığını yürüten bir AP eski milletvekilidir. Tezkan, aynı zamanda Amerikan uçak yapım şirketi Lockheed'in Türkiye'deki komisyoncusu Nezih Dural'ın komisyonculuğunu da yapmıştır. Tezkan, bir yandan komisyoncunun komisyonculuğunu yaparken, öte yandan da, Bulgar şirketinın temsilciliklerinde görev almaktadır.

Şirketin "İdari koordinatörü" kimdir bilir misiniz? Muzaffer Çağlar... Çağlar da kim diyeceksiniz? Unuttuysanız, hatırlatalım: İstanbul Emniyet eski Müdürlerindendir.

Görüldüğü gibi bütün "milliyetçiler" sabah akşam küfür ettikleri komünistlerin şirketlerinde "milli birlik ve beraberlik ruhu içinde" bir araya gelip, komünizme karşı kanlarının son damlalarına kadar savaşmakta ve bu arada, bol bol da para kazanmaktadırlar!..

Ben de hep merak eder, dururum. Son zamanlarda milliyetçiler, hep böyle, yabancı şirket temsilcileri ve kökü dışarıda şirketlerin komisyoncuları arasından mı çıkmaktadır?..

(8 Eylül 1977)

SAĞLIK OLSUN...

MC dönemlerinde DGM tasarısına karşı geniş tepki başgösterdi ve tasarı meclislerden geçemedi. O zaman DİSK, şu sloganı atmıştı:

- DGM'yi ezdik, sıra MESS'de...

MESS dedikleri, "Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası"ydı. O günlerde DİSK yönetimi Maden-İş Sendikası'ndaydı ve MESS ile Maden - İş arasında toplu sözleşme görüşmeleri sürüyordu. Bunun için bu slogana heryerde rastlıyorduk:

- DGM'yi ezdik, sıra MESS'de...

Maden İş Sendikası bu sloganın verdiği moralle uzun bir grev yaşadı, sonunda isteklerini elde etti. Ve slogan yerli yerini buldu:

- DGM'yi ezdik, sıra MESS'de...

Aradan iki üç yıl geçmeden CHP ağırlıklı hükümet gümbür gümbür yıkıldı ve yerine kimimizin "örtülü MC" kimimizin "azınlık hükümeti" dediği Demirel hükümeti gelip oturdu.

Şimdi Başbakanlık Müsteşarı ve Devlet Planlama Teşkilatı Müsteşar Vekili kim?

MESS Başkanı Turgut Özal!

Döndük dolaştık bu noktaya geldik işte: DGM tasarısı da yolda, MESS Başkanı, "sandalyesiz bakan" gibi iktidarda ve Planlama Örgütünün başında...

MSP cemaatinin önde gelenlerinden Korkut Özal'ın kardeşi olan Turgut Özal, MESS Başkanlığını bırakıp, Başbakanlık Müsteşarlığı ve DPT Müsteşar Vekilliğini üstlenirken, hiç şüphesiz milyonlarca lirayı terkedip gelmiştir.

Bunun da bir anlamı olsa gerek...

Şimdi, "DGM'yi ezdik, sıra MESS'dedir" sloganını ters çevirelim:

- MESS iktidardadır, DGM yoldadır...

Bunları hükümet için bir suçlama konusu yapmıyorum. Tersine, AP hükümeti için, sermaye ilişkilerini vitrinlere çıkarması daha açık bir davranıştır. AP, sınıfsal kökenini, MESS Başkanı Korkut Özal'ın kişiliğinde kamuoyuna sunmuştur. Bundan daha içten bir davranış olur mu?

Elimde bir belge var. Bu belge Sağlık ve Sosyal Yardım Bakanı Dr Münif İslamoğlu'nun ilaç işvereni Sayın Nejat Eczacıbaşı'nın temsilciliğini yaptığını kanıtlamaktadır

Eczacıbaşı, 16.4.1968 tarihinde İslamoğlu'na gönderdiği bir mektupta, "Kağıt projemizin bugüne kadar çıkması lazımdı" diyerek İslamoğlu'na "Bu konuyu Planlama'da takip edin, bana neticeyi ulaştırın" diye, "talimat" vermektedir. Şimdi, söz gelişi, Eczacıbaşı'nın DPT'de bir işi olsa, ayrıca "mümessil" tutmasına hiç gerek kaldı mı?..

Bunun için Dr. İslamoğlu suçlanır mı? Hayır suçlanmaz. İslamoğlu, 1960 ihtilalinden sonra hapis yatıp çıktıktan sonra ek-

mek parası kazanmak için ilaç işvereni Eczacıbaşı'nın temsilciliğini almıştır Eczacıbaşı'nın Dr. İslamoğlu'na yardım elini uzatması da insancıl bir davranıştır

Fakat şu olguyu da görelim: İlaç işverenlerinin temsilcisi Sağlık Bakanlığı koltuğundadır!..

Bunu niçin yazıyorum? Şunun için. Demirel hükümetinin en acımasız Bakanlarından biri, bu Dr. İslamoğlu'dur. Öyle ki, bakanlığına bağlı memurları ilden ile sürüyor ve bu kıyım işleminde eşleri de ayırmak, karısını bir ile, kocasını bir başka ile atamak için emirler veriyor

Nedir bu öfkenin anlamı?

1960 ihtilalinden sonra hapis yatmış eski Demokratlara bakıyorum. Hepsi "halimselim" insanlar Sıtkı Yırcalı'sı, Sebati Ata-man'ı, Baha Akşit'i ile, çektikleri acıların hamurunda yoğurul-muş insanlar bunlar.. Bu İslamoğlu, MHP'li Bakan Cengiz Gök-çek'i de geride bırakacak işlere kollarını sıvadı şimdiden.

MESS Başkanı Başbakanlık Müsteşarı, Sağlık Bakanı ilaç işverenin temsilcisi!..

Ne diyelim?..

Sağlık olsun...

(12 Aralık 1979)

SAYIN KORUTÜRK'E ARZ...

"İbrahim Telemen adını hiç duydunuz mu?" diye sorsam, "Kimdir bu İbrahim Telemen?" diyeceksiniz. Öyleyse anlatayım:

Geçen yılın nisan ayında bir akşam üstü evimin telefonu çaldı. Karşıdaki ses kendisini, "İbrahim Telemen" olarak tanıttıktan sonra soruyordu:

Size bir mektup yolladım aldınız mı? "Hayır" dedim, "Almadım" Telemen, "Bu mektup benim için çok önemlidir" diye ekledi. "Aman ellerine geçmesin... "Kimin eline geçmesin?" diye sordum, "Mektubu okuyunca anlarsınız" dedi ve telefonu kapattı.

Ertesi gün öğle üzeriydi. Gazete telefonu çaldı. Beni arıyorlardı. Telefondaki ses yine İbrahim Telemen'di.. "Aman diyordu, beni öldürürler, mektubum elinize ulaştı mı?" Bir gün sonraydı. "Özel Ulak" damgalı bir büyük zarf masamın üzerinde duruyordu. Açtım, mektup İbrahim Telemen'den geliyordu ve Telemen, yer ve adres vererek silah kaçakçılığı yaptığını ileri sürdüğü birtakım adlar açıklıyordu.

Akşam yine evimden aradı. Önce, "Mektubumu aldınız mı?" diye sordu. "Evet" dedim. Sesi çok heyecanlıydı:

- Hemen, hemen sizinle görüşmek istiyorum.

Ankara'ya gelmesini söyledim. "Gelemem takip ediliyorum öldürecekler" diye diretiyordu. Bunun üzerine, "Peki" dedim. "Ben İstanbul'a geleceğim."

Telemen "Beni İçişleri Bakanı korusun, silah kaçakçıları hak-kında bilgi vereceğim ve hepsi kıskıvrak yakalanacak" diyordu. Niçin bana başvurduğunu sordum. "Siz" dedi, "Bir televizyon açık oturumunda silah kaçakçılığı konusuna değindiniz, bu yüz-den."

İstediği şuydu; bu mektubu İçişleri Bakanına vermeliydim. Kendisi bakana doğrudan doğruya başvurmak istemiyordu. "Mektubum bakanın eline geçmez, açarlar" diye diretiyordu. Telefonu kapatırken, aynı mektuba benzer bir mektubu da Milli Güvenlik Kuruluna gönderdiğini söyledi.

Ben buluşma yerini bildirdim. İstanbul'da Nişantaşı'nda bir dostun işyerinde" buluşacaktık..

O günlerde Bakan Hasan Fehmi Güneş'ti. Konuyu Güneş-'e açtım ve mektubu da kendisine verdim. Güneş, İbrahim Telemen hakkında kısa bir soruşturma yaptırdı.

Soruşturma sonucu elde edilen bilgi şöyleydi. İbrahim Telemen, azılı bir silah kaçakçısıydı. Almanya üzerinden yollanan silahları Türkiye'ye getirmekteydi. İzmir'de suç ortağı bir Alman ile yakalanıp, mahkum olmuş, sonradan cezaevinden kaçmıştı.

İbrahim Telemen, mektubunda Türkiye'deki silah kaçakçılığının Hüseyin Uğurlu ve Abuzer Uğurlu adlı baba-oğul tarafından yönetildiğini açıklıyor ve baba-oğul Uğurlular'la işbirliği yaptığını ileri sürdüğü güvenlik görevlileriyle bazı bürokratların da adlarını veriyordu.

Gerekli önlemleri alarak İstanbul'a gittim ve buluşma yerinde bekledim. Ama İbrahim Telemen gelmedi!..

Bir süre sonra gazetelerde küçük bir haber okuduk; "İbrahim Telemen adlı bir kişi Opera Oteli'nin penceresinden atlayarak intihar etti...

Telemen'in ölümü bir intihar mıydı, yoksa bir cinayet mi? Ölümünden birkaç ay sonra bu konuda otopsi yapılması kararlaştırıldı, fakat Telemen'in cesedinin hangi mezarda olduğu bile saptanamadı. Resmi kayıtlar, Telemen'in, doğum yeri olan Ankara'da Kızılcahamam mezarlığında gömülü olduğunu yazıyordu. Fakat Telemen'in mezarına Kızılcahamam'da rastlanamadı!

İçişleri Bakanı Hasan Fehmi Güneş, olayı adım adım izliyordu. Günlerden bir gün İstanbul Sıkıyönetim Komutanı Necdet Üruğ'un yönettiği bir operasyon sonucu ihbar mektubunda adı geçen Hüseyin Uğurlu ile bazı işadamları gözaltına alındılar Abuzer Uğurlu bir süre kaçmayı başardı. Bu arada bazı emniyet görevlilerine de işten el çektirilmişti.

Sonradan İçişleri Bakanına başvuran bazı parlamenterler bu polis memurları için aracı olmaya kalkıştılar

Abuzer Uğurlu'nun, Ecevit hükümetinde bağımsız bakan olarak yeralan, sonradan Demirel'in elini öperek AP'ye dönen bir milletvekili ile yakın ilişkisi olduğu söylenirdi. Acaba Abuzer Uğurlu bir bakana mı başvurmuştu? Bütün araştırmalara karşın bu konuda bir kanıt elde edemedik.

Telemen'in, Milli Güvenlik Kurulu'na ve ayrıca benim kanalımla İçişleri eski Bakanı Güneş'e yollanan ihbar mektubunda yeralan işadamları, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesi'nce tutuklandılar. Sanıklar, bu tutukluluk kararına Birinci Ordu Askeri Mahkemesi'nde itiraz ettiler ve mahkeme, bir yedek subay hakimin karşı oy yazısı ile sanıkların salıverilmesine karar verdi. O zaman ilgimizi çekmişti. Sanıklara tahliye dilekçesi yazan avukatlar, 12 Mart'in askeri yargıçlarıydı. Bu yargıçlar emekli olmuşlar, avukatlığa başlamışlardı!

Bu tahliye kararı üzerine, kulağımıza geldiğine göre, Milli Savunma Bakanlığı içinde bir soruşturma başlatılmış ve soruşturma sonradan emekli olan bir hukukçu general tarafından yürütülmüştü. Soruşturma nasıl sonuçlanmıştı? Bunu bilmiyorum, öğrenemedim.

Konu açılmışken içimdeki bir kuşkuyu izninizle dile getireyim. Ben terör odaklarının üzerine gözünü kırpmadan giden Hasan Fehmi Güneş'in başına gelen belaların, biraz da çomak soktuğu arı kovanlarından kaynaklandığından hep şüphelenmişimdir...

Hüseyin ve Abuzer Uğurlu silah kaçakçısı mıdırlar? Bilemiyorum: Hiç kimseye, mahkeme önünde suçu kanıtlanmadıkça suçlu gözüyle bakılmaz. Ben de, "Evet bunlar silah kaçakçısıdır" demiyorum. Yalnız, bu olay neydi, onu açıklamaya çalışıyorum. Her türlü tehdite alışığım, her türlü baskıyı da göğüslemeye hazırım. Bunlar benim halkıma karşı görevlerimdir. Ben bu görevi yerine getirmeye çalışıyorum.

Şimdi kamuoyu önünde soruyorum. İbrahim Telemen'in ihbar mektupları üzerine başlayan soruşturma ne aşamadadır? Soruşturmaya yer olmadığı kararı mı verilmiştir, yoksa henüz suç kanıtları mı toplanmaktadır?

Sayın Cumhurbaşkanı'mızdan bu konuda kısa bir inceleme yaptırtması için yüksek ilgilerini rica ediyorum.

(23 Kasım 1979)

NELER YAZMIŞLAR...

Silah kaçakçılığının bir yurtiçi bir de yurtdışı pazarı var Silah ve mermiler yurtiçinde Türk parasıyla satın alınıyor Peki bu silahlar yurtdışında nasıl satın alınıyor? Elbette bu silahlar için yabancı para ödeniyor. Bu para nasıl sağlanıyor?

Acaba şöyle bir yol mu buldular? Türkiye'den uyuşturucu madde gönderip, bunun karşısında silah mı alınıyor? Silah kaçakçılığının bu yolla yapıldığına ilişkin belirti, karine ve kanıtlar ele geçmeye başlamıştır.

Almanya'da yayınlanan ünlü "Stern Dergisi" 18 ekim günlü sayısında bu konuda çok ilginç ve ayrıntılı bilgiler vermiştir Bir tanesini aktarayım, kararı siz verin. ,

Duisburg Asliye Ceza Mahkemesi'nde uyuşturucu madde satmak suçundan yargılanmakta olan Nusrettin Gündüzhan adlı bir Türk işçisi, çorabının içinden bir cilet çıkararak atarda-

marını kesmeye çalışır. Görevliler kendisine engel olurlar Sanık "Niçin intihar etmek istedin?" diye soran görevlilere, "Dinleyiciler bölümünde oturan dört Türk beni öldürecekler" der.

Soruşturma derinleştirilir. Duisburg kentinde, sahipleri Türk olan bir seyahat acentasının uyuşturucu madde kaçakçılığını yönettiği saptanır

Stern Dergisi bu olayı aktardıktan sonra Federal Alman polis yetkililerinden Erich Strass'ın şu ilginç açıklamasına yer vermektedir:

- Aşırı sağcı Türkler'in de uyuşturucu madde ticaretine karıştıklarını kanıtlayan belgeler elimizdedir...

Stern Dergisi bu açıklamayı aktardıktan sonra bir olaya daha değinir:

Bu yıl, Berlin'de İsmail Çakır adlı bir gece kulübü patronu da uyuşturucu madde kaçakçılığından tutuklanmıştır. Dergi, bu gece kulübü patronunun "Bozkurtlar" adı verilen sağcı Türkler tarafından korunduğunu yazıyor; adres veriyor.

Stern Dergisi bu bilgileri verdikten sonra çok önemli bir açıklama daha yapıyor:

Aşırı sağcı partilerin eroin ticaretiyle ilişkileri olduğuna ilişkin tahminler, 58 yaşındaki eroin tüccarı Halit Kahraman'ın Ekim 1978'de tutuklanması ile güç kazandı. Kahraman, Duisburg'ta sorgusu yapılan işçi Nusrettin Gündüzhan'ın şefiydi...

Halit Kahraman MSP eski milletvekillerindendi ve verdiği ifadede açıkça şunları söyledi:

Ağustos ortalarında Ankara'ya, MSP Merkezi'ne gittim, Erbakan'ın yanına uğradığımda bana şöyle bir öneride bulundu. Bununla Federal Almanya'da iyi para yapacağımı ve satacağım eroinin kilosundan 20 bin mark kazanacağımı söyledi. Eroini nereden alacağımı sordum, ben kimim yahu dedi, öyle küçük işlerin adamı değilmiş, eroin üretirlermiş...

Halit Kahraman kendisini kurtarmak için mi böyle ifade verdi, yoksa olay gerçekten mi böyle oldu, bilemiyoruz. Yalnız bizim bildiğimiz, eroin satarken yakalanan MSP eski milletvekili Kahraman, Genel Başkanı Erbakan'ı suçlayıcı bir ifade vermiştir ve Stern Dergisi'nde çıkan bu ifade bugüne kadar yalanlanmış değildir.

Ben kendi hesabıma Erbakan'ın bu gibi işlere karıştığını pek sanmam. Fakat yayın ortadadır Erbakan'a düşen görev Stern

dergisine bir yalanlama yollayarak bu haberi kaynağında çürütmektir.

Stern Dergisi, 1977 yılında uyuşturucu madde imal etmek suçundan tutuklanıp, bir süre sonra serbest bırakılan İzzet Sarıyar'ın geçen yıllarda Fransa'da uyuşturucu madde satarken yakalanan MHP'li Senatör Kudret Bayhan 'ile ilişkisi olduğunu da yazmaktadır. İlginç değil mi?..

Evet, Stern Dergisinin yazdıkları özetle böyle.

Şimdi hep birlikte düşünelim. Türkiye'de silah ve uyuşturucu madde kaçakçılığını kimler yönetiyor? Bu kaçakçılığa hangi siyasal ilişkiler karışıyor? Uyuşturucu madde satıp, buna karşılık silah satın alanlar kimlerdir?

Birbirlerinin başını yemek konusunda bitmez tükenmez enerjilerine tanık olduğumuz CHP'li parlamenterler, lütfedip, bu konuların üzerine giderler mi acaba?

(24 Kasım 1979)

AÇIK ÇAĞRI...

İstanbul'da bir balıkçı motorunda yapılan aramada Varna'dan yüklenen on milyon değerinde 350 tane Fransız yapısı silah ele geçmiştir.

Burada sorulacak soruları sıralayalım. Bir: Bu silahlar Fransa'dan kimler tarafından satın alınmıştır? İki: Bu silahlar, Varna'ya kadar hangi yoldan, hangi ülkeler üzerinden getirilmiştir? Üç: içinde silah yakalanan "Ahmet Reis" motorunun Kaptanı, Varna'da bu silahları kimlerden teslim almıştır?

Bu gibi soruların yanıtları mahkemede yapılacak yargılamalar sonunda alınacaktır. Sivil mahkemeler, "Sıkıyönetim ilan edilmiştir. Biz bu işlere elimizi sürmeyiz" diyecekler, buna karşılık Askeri Yargıtay'ın, "Evet, silah ticaretine sıkıyönetim mahkemeleri niçin baksın" yolunda kararları bulunduğu için, bu soruşturma da bir süre boşlukta kalacaktır.

Söz gelişi İbrahim Telemen adlı eski silah kaçakçısının yazılı ihbarı ve şüpheli ölümü üzerine önce sıkıyönetim mahkemesince tutuklanan, sonra da Birinci Ordu Mahkemesi'nde bir yedeksubay hukukçunun karşı oy yazısı kararı ile salıverilen

Hüseyin ve Abuzer Uğurlu adındaki baba-oğul ile ilgili dava, İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesi'nden sivil mahkemeye gönderilmiştir

Birinci Ordu Mahkemesi'nin bu salıverme kararı üzerine, Askeri Adalet İşleri Başkanı Yargıç Tuğgeneral Haydar Turgay bu konuda bir soruşturma açmış; bu konuyu soruşturmakla görevlendirilen askeri Adalet Teftiş Kurulu Başkanı Yargıç General Muzaffer Gücür, verdiği raporda salıverme kararının yargıçların "takdir yetkisine" gireceğini bildirmiş; soruşturma böylece kapanmıştır.

Salıverme kararı veren Birinci Ordu Mahkemesi duruşma yargıcı Yargıç Albay Metin Turan bu kararı imzaladıktan bir süre sonra kendi isteği ile emekliye ayrılmıştır.

Baba-oğul Uğurlu'ların avukatları 12 Mart'ın Askeri Yargıçlarıdır! Bu konuda soruşturma yapan Askeri Adalet Teftiş Kurulu Başkanı Yargıç General Muzaffer Gücür de 12 Mart'ta Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Adli Müşaviydi. Bu konuda soruşturma emri veren Milli Savunma Bakanlığı Askeri Adalet İşleri Başkanı Yargıç Tuğgeneral Haydar Turgay geçen 30 Ağustos'ta emekliye ayrılmıştır. Tuğgeneral Gücür ise görevinin başındadır.

Bu rastlantılardan kuşkulu sonuçlar çıkarmıyorum. Yalnızca olanları yazmakla yetiniyorum.

Bu olayları karıştıran bir başka olaya daha değinmekten kendimi alamıyorum. Geçen Temmuz ayında Mısır Elçiliği'ni basan Filistin'li dört gerillaya silah sağlayan Ömer Faruk Erden'in, yaptığı silah kaçakçılığı yanında, uyuşturucu madde ticareti ile de ilgilendiği anlaşılmış ve Erden'in bu suçundan dolayı kovuşturma yapılması için dosya görevsizlik kararı ile sivil mahkemeye gönderilmiştir.

Silah ve uyuşturucu madde kaçakçılığına adı karışan Gebzeli çiftlik sahibi Ömer Faruk Erden'in avukatı, 12 Mart döneminde "sayın muhbir vatandaşlık" yapan ve MİT tarafından görevlendirildiği, zamanın Sıkıyönetim Komutanı Orgeneral Semih Sancar tarafından "resmi yazı" ile açıklanan ve bir süre önce Mamak Cezaevi kapısında silahla yakalanan avukat Can Özbay'dır!

Kimin kimin avukatlığını ne amaçla yaptığına hiç karışmam ama, bu rastlantıyı da belirtmekten kendimi alamam.

Yaşadığımız anarşinin siyasal nedenleri vardır, işsizlikle ve düzensiz kentleşme ile ilgili sınıfsal nedenleri, toplumsal nedenleri vardır. Ama işin bir de bu yanı önemli. "Kim" finanse ediyor bu terörü? Bu soruyu sorup yanıtlarını almak zorundayız. Yaşadığımız anarşinin siyasal nedenlerini, toplumsal nedenlerini masa başından teorik yazılarla kestirip yazmak kolaydır. Fakat terörün kimler tarafından nasıl ve ne biçimde desteklendiğini, olayın bir de bu yönünü, araştırıp yazmak -kusura bakılmasın- biraz yürek işidir, cesaret işidir

Bu esrar ve silah kaçakçılığının, uluslararası çetelerden İstanbul'da "Beyoğlu Kabadayılarına" kadar uzanan kirli ellerini görmüyor muyuz?

Biz, Türk basını olarak, bu kan gölünün biran önce kurutulmasını istiyorsak, hep birlikte korkmadan yılmadan bu kaçakçılık çetelerinin üzerine gitmeliyiz.

En azından, "Beyoğlu kabadayılarından" korkmadan...

(25 Kasım 1979)

BİR KANLI ZİNCİR...

Silah kaçakçılığı olayı ile ilgili olarak "Sayın Korutürk'e Arz" başlıklı yazıma Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreterliği'nden bir yanıt geldi. Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreteri Büyükelçi Sayın Haluk Bayülken'in imzasını taşıyan mektup aynen şöyledir:

"Cumhuriyet gazetesinin bugünkü nüshasında yayınlanan "Sayın Korutürk'e Arz" başlıklı yazınızı okuyan Sayın Cumhurbaşkanı; açıklamalarınız üzerine gereken soruşturma yapılmak ve sonucundan kendilerine bilgi verilmek üzere, konunun Başbakanlığa intikal ettirilmesi talimatını vermişlerdir.

Sayın Cumhurbaşkanının bu talimatları, 23 Kasım 1979 gün ve 4/1012 sayılı yazımızla yerine getirilmiş bulunmaktadır.

Keyfiyeti bilgilerinize sunarım."

Sayın Cumhurbaşkanımızın bu olağanüstü duyarlığını yürekten gelen saygılarla selamlıyorum.

"Sayın Korutürk'e Arz" başlıklı yazıda, İbrahim Telemen adlı bir silah kaçakçısının kaçakçılık olayı ile ilgili açıklamalar

yaptıktan bir süre sonra şüpheli biçimde öldüğünü, Telemen'in ihbarı sonucu İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesi'nce tutuklanan sanıkların Birinci Ordu Askeri Mahkemesi'nce salıverildiğini, tahliye kararı veren 1'inci Ordu Askeri Mahkemesi duruşma yargıcının bu karardan bir süre sonra kendi isteği ile emekliye ayrıldığını yazmıştım.

Türkiye'de bütün görevliler, Sayın Korutürk'ün göstermiş olduğu bu olağanüstü duyarlığın binde birini gösterseler, terörün kaynağına inmek için çok önemli adımlar çoktan atılmış olurdu.

Fakat yaşanan gerçekler, bir ucu uyuşturucu madde, öteki ucu silahlı kaçakçılığına bağlı kanlı bir zincirin devlet bürokrasisinde ve güvenlik kuvvetlerinde önemli halkalara sahip bulunduğunu kanıtlamaktadır.

Birkaç günden beri Ankara'da Narkotik Büro'nun yurtsever görevlilerince ortaya çıkartılan sekizyüzonikimilyon liralık bir uyuşturucu madde kaçakçılığı ile ilgili olarak gözaltına alınan emniyet müdürlerinden Zahit Avcıbaşıoğlu ile ilgili soruşturma bu şüphelerimizi doğrulayıcı niteliktedir.

Yapılan operasyon sonunda, İstanbul'da yıllarca uyuşturucu madde kaçakçılığını izlemekle görevli Narkotik Şube'de çalışmış, şimdi de TBMM'ne bağlı Saraylar Koruma Müdürlüğü'nde Müdür Yardımcısı olarak çalışan Emniyet Müdürü Avcıbaşıoğlu'nun uyuşturucu madde satıcılarıyla suçüstü yakalanması, bu işlerin nasıl güçlüklerle dolu olduğunu göstermektedir

Avcıbaşıoğlu, böyle suçüstü ele geçirilmeseydi ve evinde yapılan aramada 37 gram baz morfin yakalanmasaydı, kimbilir belki mesleğinin basamaklarında yükselip, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün bu işlerle görevli en üst koltuklarından birine oturuverirdi.

Terörün bir ucu uyuşturucu madde, öteki ucu silah kaçakçılığındadır. Ve Uyuşmazlık Mahkemesi'nin kararına göre de silah kaçakçılığı sıkıyönetim mahkemelerinin görev alanı dışındadır. Öyleyse, sıkıyönetim, silah kaçakçılığı ile nasıl savaşacaktır?

Bu konular üzerinde yoğunlaşırken, Sayın Cumhurbaşkanımızın bu olağanüstü duyarlığına güvenerek önemli bir soruyu daha kamuoyu önünde sormak istiyorum.

Acaba, son atamalarda, silah kaçakçılığı ile ilgili operasyonlarda gözaltına alınıp tutuklananların yazıhanelerinden çıkmayan merkez valileri, güvenlik kuvvetlerinin çok önemli koltuklarına mı oturtulmuşlardır? Sayın Cumhurbaşkanımız bu satırlarımla neyi anlatmak istediğimi, çok kısa bir incelemeyle kolaylıkla öğrenebilirler. Öyle sanıyorum ki, alacakları sonuç kendilerini derin üzüntüye boğacaktır...

Türkiye'de neler oluyor? Bunları elimizdeki kısıtlı olanaklarla açık açık kamuoyuna sunmaya çalışıyoruz. Açılan her dosyada Türkiye gerçeği daha acı örneklerle ortaya çıkıyor.

Bir emniyet müdürünün milyarlık bir uyuşturucu madde kaçakçılığına karışmış olması çok düşündürücü değil midir? Soruşturulsun; bu soruşturmaların ardında başka çapanoğulları da çıkar herhalde!..

Bir kanlı zincir! Bir ucunda uyuşturucu madde, öteki ucunda kaçak silahlar..

Nasıl kırılacak bu zincir, nasıl?..

(20 Aralık 1979)

NAMUS BORCUMUZ...

Geçenlerde gazetelerin bir köşesine sıkıştırılmış ilginç bir haber okudum. "İtalyan polisi Şark Ekspresi yolu ile uyuşturucu madde kaçakçılığı yapan ve çoğunluğu Türk'lerden oluşan otuz kişilik bir şebekeyi ortaya çıkarmış..!" İtalyan polisinden alı-nan bilgiye göre, dört Türk kadının üzerinde yapılan aramada piyasa değeri yaklaşık 1 milyar 250 milyon tutan eroin ele geç-miştir İtalyan polisi, uyuşturucu maddelerin silah karşılığı ol-mak üzere satıldığını da bildirmiştir

Geçenlerde bu köşede İbrahim Telemen adındaki bir silah kaçakçısının bana bir mektup göndererek bir takım kişileri silah kaçakçılığı yapmakla suçladığını yazmış, konu hakkında geniş bilgi vermiştim, Telemen'in benimle buluşmak için randevu verdiğini, ancak bu randevuya gelmediğini, bir süre sonra da İstanbul'da Opera Oteli'nin penceresinden atlayarak intihar ettiğini, bu intiharın şüpheli görülerek ceset üzerinde otopsi yapılmak istendiğini, ancak cesedin uzun süre aranıp, bulunamadığını da yazmıştım.

Telemen'in, İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı'na suç ihbarında bulunduktan bir gün sonra intihar etmiş ya da öldürülmüş olması, olayın önemini büsbütün artırmıştır.

Telemen'in ihbar ettiği kişiler, İstanbul Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi'nce tutuklanmış, ancak sanıklar, Birinci Ordu Mahkemesi'nce salıverilmişlerdir.

İhbar mektubunda adı geçen Hüseyin Uğurlu, tutuklanıp, salıverildikten sonra içlerinde şoförünün de olduğu bir takım kişilerce kaçırılmış, yine ihbar mektubunda adı geçen oğlu Abuzer Uğurlu'dan "fidye" istenmiştir. İstanbul polisi, aldığı önlemlerle fidyecileri yakalamış ve Hüseyin Uğurlu'yu da kurtarmıştı. O günlerde olay basına, "Solcuların Hüseyin Uğurlu'yu kaçırdığı" biçiminde yansıtılmıştı.

Öyle midir, değil midir, bilmiyorum. Ancak geçenlerde Hüseyin Uğurlu, avukatı ile birlikte gazeteye gelerek benimle görüştü. Hüseyin Uğurlu benimle karşılaşır karşılaşmaz. "Beni sağcılar kaçır dı" diyor ve ısrarla şu sorunun sorulmasını istiyordu:

- Beni kaçıran araba kimindir?

Yanımda Türkiye'nin üç ünlü gazetecisi vardı. Hüseyin Uğurlu ve avukatının anlattıklarını ilgiyle izledik. Uğurlu, "Ben bu işte yokum" diyor, avukatı da Hüseyin Uğurlu'nun 1974 yılında "toplu kaçakçılık" suçundan tutuklandıktan sonra yapılan yargılamada beraat ettiğini, son tutuklamada ise herhangi bir suç kanıtının söz konusu olmadığını söylüyordu.

İbrahim Telemen, son olarak İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı'na göndermiş olduğu mektupta kimlerin adını veriyordu? Bunu, Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı'nın 30.5.1979 gün ve 1979/40874 sayılı "görevsizlik kararı"na bakarak aktaralım. Askeri Savcı, Telemen'in mektubunu şöyle özetlemektedir:

- İbrahim Telemen, 25.3.1979 tarihli bir ihbar mektubunu İstanbul Birinci Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı'na göndererek 7-8 yıldan beri, Kürt Abuzer, kardeşleri Mustafa, Sabri, Ahmet'in başında bulunduğu ve kendisiyle ismi Seyfettin Orbak olarak bilinen Mehmet Cantaş, Orfi Çetinkaya, "Çayıroval" lakabıyla Osman İmamoğlu, Hayrettin Yağcı, "San Avni" lakabıyla Avni Karadurmuş'un dahil olduğu bir çete marifetiyle

yurda silah ve mermi ile bunun kamuflesi için sigara kaçakçılığı yapıldığını, malın yurda girişinde Haydarpaşa Gümrük Müdürü Ali Galip Kayıran'ın rol oynadığı...

Bu davada sanık olanların adları şöyledir: Haydarpaşa Gümrük Müdür Vekili Ali Galip Kayıran, oto satıcısı Osman İmamoğlu, inşaatçı Nizamettin Aytemiz, tüccar Mehmet Cantaş, otel sahibi Hacı Mirza, lastik şirketi sahibi Mustafa Mirza, Kristal Han odabaşısı Mehmet Ozer, Hüseyin Uğurlu, inşaatçı Mehmet Tonbul, Seyfettin Orbak, Orfi Çetinkaya Hayrettin Yağcı, Selahattin Gönensoy. Avni Karadurmuş, Nedim Dışkaya, Mustafa Uğurlu, Sabri Uğurlu, Ahmet Uğurlu ve Abuzer Uğurlu...

Sanıkların bir kısmının avukatları 12 Mart döneminin askeri yargıçlarıydı. Salıverme kararını veren Birinci Ordu Mahkemesi duruşma yargıcı da bir süre sonra kendi isteğiyle emekliye ayrılmıştı. Şu yukarıda adları açıklanan kişilerin silah kaçakçısı olup olmadıklarını bilmem. Bu konudaki kararı mahkeme verecektir Dosya da şu anda sivil mahkemenin elindedir.

Almanya'da eroin ile yakalanan MSP eski milletvekili Halit Kahraman Alman polisine verdiği ifadede MSP Genel Başkanı Erbakan ile milletvekili Fehim Adak'ın da kaçakçılık işlerine karıştıklarını bildirmiştir. Bu ifade devletin resmi görevlilerinin elindedir. MHP senatörü Kudret Bayhan da Fransa'da üzerinde baz morfinle ele geçirilmiştir. İtalyan polisinin yaptığı son açıklama, ele geçen bir milyar iki yüz elli milyon liralık uyuşturucu maddenin, silah satın almak üzere İtalya'ya sokulduğu yolundadır.

Bunlar kuşkulu ipuçlarıdır..

Silah kaçakçılığı konusunda açıklamalar yapan İbrahim Telemen, bu kaçakçılığa bazı siyasal kuruluşların da karıştığını bildirmişti. Bu konulara el atmanın ne derece tehlikeli olduğunu biliyorum. Üzerimde son günlerde yoğunlaştırılan cinayet kışkırtıcılığının amacını da biliyorum. Ne olursa olsun, Türk kamuoyunun bunları öğrenmesini ve son iki yılda ele geçen iki milyar Türk liralık silahın nereden geldiğinin araştırılmasını ve soruşturulmasını istiyorum.

Bu görevi yerine getirmek bizim namus borcumuzdur.

(9 Aralık 1979)

- Partiyi bir şef partisi, partilileri emir kulu robotlar olmak bahtsızlığından kurtarmak için sonuna kadar direndik. Genel Başkan'ın tüzük dışı isteklerine hayır dedim. İnönü'ye saygı, onun yetkilerine saygı demektir. Bunun ötesi, ortaçağ köleliği, mürailik, dalkavukluktur. Bu partinin şahıs partisi olmayacağını herkesin bilmesi zamanı gelmiştir...

Bu sözler, önceki gün yitirdiğimiz erdemli, dürüst ve ilerici politikacı Dr. Kamil Kırıkoğlu'nundur. Ve bu sözler, 1972 Nisanı'nda, İsmet İnönü'yü Genel Başkanlık'tan indirip, yerine Bülent Ecevit'i getirmek için başlatılan savaşın komutları gibi çal-kalanmıştı.

- İsmet Paşa padişah değil, padişahlığı yıkan adamdır İsmet Paşa padişah değil ki, onun semavi iradelerine peki diyelim...

Bu sözler İsmet Paşa'nın koltuğuna Ecevit'i oturtan sözlerdir.

Ne acıdır ki, aynı Kamil Kırıkoğlu kısa bir süre sonra Genel Başkan Ecevit ve o'nun yakın çevresi tarafından düşman ilan edilip, önce parti yönetiminden uzaklaştırılmış; son genel seçimlerde de, bugün CHP içinde parti içi iktidar ve muhalefet kanatlarını oluşturanların bir kısmının elbirliği ile ve adına "naylon delege" dediğimiz, "sahte oylarla" liste dışı bırakılmıştır.

Londra'da tehlikeli bir ameliyat geçirip, evine döndüğünde uzun uzun konuşmuştuk. Bana, "Bu muhalefet" demişti, "Sahte muhalefettir, naylon muhalefettir, birbirlerinden farkları yoktur. Bir dönem muhalefet, bir dönem iktidar olurlar, bu bir dönme dolaptır" ve eklemişti:

- Ecevit'e karşı açık sözlü, demokrat, kişilikli ve sol bir muhalefet anlayışı oluşturmak gerekir...

Hastaydı, güç konuşuyordu. Eski arkadaşlarının kendisini arayıp aramadıklarını sordum; biraz küskünce, "Pek aramıyorlar" dedi. Sonra, "Bir tek Eyüboğlu, Orhan Eyüboğlu, parti içinde ayrı kanatlardaydık ama dost adamdır, arkadaştır, insan adamdır" diye Orhan Eyüboğlu'ndan söz etmişti. Sonradan öğrendim; Eyüboğlu, Kırıkoğlu'nun hastalığı ile çok yakından ilgilenmiş; eski arkadaşının yurt dışında ameliyat edilmesi için, elinden geleni yapmıştı.

Ne olurdu Sayın Ecevit, Kırıkoğlu'nu, kendisine Genel Başkan olma yolunu açan bu yiğit, bu namuslu politikacıyı hasta yatağında ziyaret edip, bir "Geçmiş olsun" diyebilseydi...

- NATO'nun dışında milli bir askeri strateji ve ulusal çıkarlarımıza uygun bağımsız bir politika inşa etmek ve bunun güçlüklerle karşılaşması halinde, Fransa ve Yunanistan örneklerini izleyerek NATO'nun askeri kanadından çekilmek, CHP'nin açıkça ve cesaretle savunacağı temel öneri olmalıdır. Demokratik sol CHP, ABD ile ilişkilerimizde NATO ittifakı sınırları dışına çıkan ikili anlaşmaların tasfiyesini açık bir amaç olarak saptamak zorundadır. Bu, ulusal bağımsızlığımızın vazgeçilmez bir koşuludur... Geçmişte izlenen tereddütlü, belirsiz tutumun sürdürülmesi halinde, belli bir dış konjonktürün CHP'yi bu konuda tutucu partiler koalisyonunun da gerisine düşürmesi imkan dahilindedir...

İşte Kırıkoğlu buydu ve bu düşünceler, bugün CHP içinde bol keseden solculuk edebiyatı yapanların bir kulağından girip, öteki kulağından çıkıyordu...

Politikada bir yıldız daha kaydı. Namuslu, erdemli, yiğit ve ilerici bir politikacı aramızdan ayrılıp gitti.

Kırıkoğlu'nun, Ecevit'i Ecevit yapan kavgadaki unutulmaz yiğitliğini, çalımsız özverisini ve erdemini anımsayanlar, belki gözleri yaşararak; Sayın Ecevit'in çelengini, vefa duygularına bırakılmış ölgün güller gibi selamlayacaklardır.

(9 Kasım 1979)

PEMBE KÖŞK

Herkes miras hakkına sahiptir. Kimse kimsenin bu hakkına karışamaz. Doğru! "Pembe Köşk" ve bahçesi, Sayın Mevhibe İnönü'ye eşinden, Ömer ve Erdal İnönü'ye ve de Özden Toker'e babalarından miras kalmıştır.

Hukuk böyle öngörmüş. Pembe Köşk, babalarından miras kalmıştır. Bu köşkün milyonlar tutan bahçesini parselleyip, satmak mı istiyorlar? Kimse karışamaz... Ve öyle de yapmışlardır. Şimdi İsmet Paşa'nın o ünlü Pembe Köşkü'nün bahçesinde

blok apartmanlar yükselmek üzeredir. Pembe Köşk, bu dev binalar arasında bir bekçi kulübesi gibi zavallı ve küçücük kalmıştır.

Pembe Köşkün bahçesindeki ağaçlar mı kesilecektir? Madem, müteahhit öyle uygun görmüştür, öyleyse ağaçlar teker teker kesilecektir. Kim karışır? Miras hakkı bu! Kimse karışamaz.

Acaba İsmet Paşa varisleri yokluk içinde yaşayan insanlar mıydı ki bu Pembe Köşk'e kıydılar? Sayın Mevhibe İnönü'nün Ömer ve Erdal İnönü'nün, gazeteci ve Senatör Metin Toker'in eşi Özden Toker'in paraya mı ihtiyaçları vardı? İsmet Paşa sağ olsaydı da yanıtı, ünlü deyişiyle o verseydi:

- Hadi canım sende...

Evet, kıydılar! İsmet Paşa varisleri, İsmet Paşa'ya, İsmet Paşa'nın hemen hemen bütün yaşamını geçirdiği "Pembe Köşk"e kıydılar. Şimdi o bahçede birbiri üzerine yığılan katlar yükseliyor. Belki her biri üç beş milyonluk apartman katları ve belki işyerleri...

N'olurdu, Sayın Mevhibe İnönü, Ömer ve Erdal İnönü ile Bayan Özden Toker, bu Pembe Köşk'ü, eşyası, bahçesi ve herşeyiyle hazineye bağışlasalardı... N'olurdu, Pembe Köşk, tıpkı Çankaya'daki Atatürk'ün evi gibi bir müze olsaydı?..

Hadi İsmet Paşa varisleri bu inceliği, bu özveriyi göstermediler, gösteremediler. Devlet, Pembe Köşk'ü kamulaştıramaz mıydı?.. Ve belki şimdi bile zaman geçmemiştir. Ankara Belediyesi Pembe Köşk'ü kamulaştırmak için karar alabilir. Belki de!..

Sayın Mevhibe İnönü'ye, Ömer ve Erdal İnönü'ye, Özden Toker'e Pembe Köşk'ün parası bir bir ödenir ve bu tarihsel yapı kamunun malı olurdu. Olmaz mı? Yapılmaz mı? Yapılamaz mı?..

İsmet Paşa gibi tarihi kahramanların çocukları, mirasçıları, herhangi bir babanın çocukları gibi, "miras hakkımızdır, dilediğimiz gibi paylaşalım" diye düşünmek hakkına sahip değillerdir bence!.. Böyle büyük insanların çocuklarının ve mirasçılarının, babalarının tarihsel önemlerini kavramaları gerekmez mi? Gerekmiyor mu?..

Şu köşeye bir blok apartman, öbür köşeye bir tane, ordan kırk milyon, şuradan elli milyon...

Koskoca İsmet Paşa'nın terekesi böyle mi paylaşılacaktı? Böyle mi?..

Garp Cephesi Komutanı İsmet Paşa, kalk da gör... Atatürk-'ün en yakın silah arkadaşı Miralay İsmet, aç gözünü de bak... İkinci Cumhurbaşkanı İsmet İnönü, Başbakan İnönü, Lozan kahramanı İnönü, kalk, kalk, kalk da gör Pembe Köşk'ünü...

Satıyorlar! Pembe Köşk'ün bahçesini parselleyip, parselleyip satıyorlar.

Uyan İsmet Paşa, uyan!..

(24 Haziran 1978)

İSMET PAŞA VARİSLERİ...

Pembe Köşk bahçesinin İsmet Paşa varisleri tarafından satılmasıyla ilgili yazım üzerine birçok yurttaşımız mektup yazarak, telefon ederek konu üzerinde biraz daha durmamı istediler.

Ben de bu istekleri yerine getirmek için "Pembe Köşk dosyasını şöyle bir araladım. Dosyada şu belgelere rastlanıyor:

Eski Eserler ve Anıtlar Yüksek Kurulu, 13.3.1975 tarihinde Pembe Köşk ile ilgili olarak şu kararı almıştır. Aynen aktarıyorum:

-...Cumhuriyet tarihimizin ve anıları açısından büyük önemi bulunan İsmet İnönü'nün Pembe Köşk parseli ile birlikte aynen korunması gerekli eski eser olduğuna, halen Pembe Köşk arazisi içinde olup da aynı numara olan diğer parsellerde yapılacak her nevi yapı konusunda ayrıca kurulumuzdan karar istenmesinin gerekli olduğuna karar verildi...

Bu karardan sonra İsmet Paşa varisleri, Pembe Köşk'ün bahçesinde blok apartmanlar yaptırmak amacıyla Ayduk Koray adlı bir ünlü müteahhit ile anlaşmaya varmışlardır İnşaat alanı 22404 metre karedir ve alana ikiyüz konutluk apartmanlar oturtulacaktır.

Bu anlaşmadan sonra Sedat Hakkı Eldem ve Prof. Feridun Akozan adlı kişiler 9.10.76 tarihinde Eski Eserler ve Anıtlar

Yüksek Kurulu'na başvurarak, Pembe Köşk bahçesinde apartman yapılmasına izin verilmesini istemişlerdir.

Aynı günlerde, Eski Eserler ve Anıtlar Yüksek Kurulu'na başvuran Pembe Köşk müteahhidi, elindeki projeyi göstererek Pembe Köşk bahçesinde konut yapımına izin verilmesini istemiştir.

Dosya, Kültür Bakanlığı Eski Eserler ve Müzeler Genel Müdürlüğü'ne gönderilir. Genel Müdürlük'teki uzmanlar, bahçenin çok küçük bir bölümü dışında, inşaata izin verilmemesi görüşünde olduklarını bildirirler. Bu yazı Kültür Bakanlığı eski Müsteşarı Prof. Emin Bilgiç tarafından imzalanmaz.

Emin Bilgiç, bu yazıyı imzalamaz; bunun yerine, Pembe Köşk projesini doğrudan doğruya İmar-İskân Bakanlığı'na gönderir. Tarih: 6 Ekim 1976...

İmar-İskan Bakanlığı Planlama ve İmar Genel Müdürü Kayhan Yüceyalçın, bu yazının imzalanmasından bir gün sonra 7 Ekim 1976 günü şu karara varır:

Söz konusu alanların konuta dönüştürülmesinde planlama açısından bir sakınca görülmemiştir...

Emin Bilgiç, projeyi bu yazıyla birlikte aynı gün Eski Eserler ve Anıtlar Yüksek Kurulu'na gönderir. Kısa adıyla, Anıtlar Yüksek Kurulu, 12.11.1976 günü, Pembe Köşk'ün bahçesine apartman yapılmasına izin verir...

Bu kararda imzası bulunan Anıtlar Yüksek Kurulu üyelerinin adlarını öğrenmek ister misiniz?

Orhan Alsaç, H. K. Söylemezoğlu, Ekrem Akurgal, Bahadır Alkın, Semavi Eyice, Doğan Kuban, Abdullah Kuran, Mithat Yenen, Osman Çataklı, Hikmet Gürçay, Kayhan Yüceyalçın...

Ve şu garip rastlantıya bakın ki, İsmet Paşa'nın Köşkü'nün bahçesi, AP Genel Başkan Yardımcısı Saadettin Bilgiç'in kardeşi Emin Bilgiç, MSP Genel Başkanı Necmettin Erbakan'ın eniştesi Osman Çataklı ve Hacı Ali Demirel'in Yükseliş Koleji Müdürü Orhan Alsaç'ın imzalarıyla satılmış oluyor.

İsmet Paşa varisleri, köşkün bahçesinden kazanacakları paraları, güle güle harcarlar, ne diyelim başka?..

(8 Temmuz 1978)

ÇIKMAZ...

Geçenlerde "Pembe Köşk"ün önünden geçiyordum. İnsanın gerçekten göğsü kabarıyor! Neden mi? İnşaat işlerinde, oldukça başarılıyız da, ondan... İsmet Paşa'nın parsellerinde gökdelenler yükseliyor. Katlar üst üste tırmanıyor...

Pembe Köşk, bir süre sonra bu gökdelenler arasında bir bekçi kulübesi gibi küçücük kalacak. İsmet Paşa'nın köşkü bir tarihsel yapıt. Bahçe içinde yükselen gökdelenlere de İsmet Paşa'nın şanına uygun adlar bulmak gerekmez mi?

Gelin bu gökdelenlere hep birlikte adlar bulalım. İlk gökdelene ben bir ad buldum, bilmem beğenecek misiniz:

Birinci İnönü Gökdeleni...

Bundan sonra ikinci gökdelene de bir ad bulmak kolaylaşır:

- İkinci İnönü Gökdeleni...

Herhalde, bu gökdelenin altında işhanları, pasajlar, kahveler, restoranlar da yapılacaktır. Bu işhanlarının birine de şöyle bir ad bulalım:

- İsmet Paşa İş Hanı...

Bu gökdelenlere, işhanlarına başka adlar da bulunabilir:

- Lozan restoran...
- Pub Mudanya...
- Garp Cephesi Kahvehanesi...
- Kebap 946...

Ben, oldum olası devlet büyüklerinin hangi adreslerde oturduklarını merak eder dururum. Eski cumhurbaşkanlarından Cevdet Sunay'ın İstanbul ve Ankara'daki adreslerini bilir misiniz? Bilmiyorsanız ben yazayım, sizler de öğrenin...

Sunay'ın Ankara'da ve İstanbul'da olmak üzere tam üç adresi var İstanbul'daki adresi şöyle:

- İstanbul, Teşvikiye, Büyükçiftlik sokak...

Sunay doğayı, yeşillikleri ve çiftlik hayatını sevdiği için midir bilmem, evini bile "Büyükçiftlik" sokağında satın alıyor... Sunay'ın İstanbul'daki öteki evi de yine yeşillikler içinde ve "Yeşilyurt" semtinde, adres şöyle:

Yeşilyurt, Ürgüplü Sokak...

Sunay'ın Ankara'da oturduğu apartman katı da nerede bilir misiniz... "Altınnal Lokantası"nın tam üstünde. Sunay adresi şöyle veriyordur:

- Cinnah Caddesi'nde tam Altınnal'ın üzerinde...

Laf lafı açtı, nereden, nereye geldik... Ne diyorduk: İsmet Paşa'nın köşkü bahçesinde yükselen gökdelenlere ad buluyorduk. Orası öyle büyük mahalle olacak ki sadece gökdelenlere değil, bu gökdelenler arasındaki yollara da ad bulmak gerekecek. En iyisi bu yollara mirasçılarının ve yakınlarının adlarını vermek...

- Erdal İnönü Caddesi...
- Ömer İnönü Sokağı...

Ve Çankaya'dan gelip, Pembe Köşk'e sapan sokağa da ailenin en önemli adamının adını verelim isterseniz:

- Metin Toker Çıkmazı...

(11 Eylül 1978)

ECEVİTÇİLER ÇOĞALIYOR..

Hükümetin güvenoyu almasıyla birlikte, tüm devlet dairelerinde birden bire "Ecevitçilik akımı" başlatılmıştır Ecevitçilik akımı bir çığ gibi büyümektedir. Bu gidişle yakında "ılımlı Ecevitçiler" ile "aşırı Ecevitçiler" arasında dehşetengiz bir savaş çıkacağından korkulmaktadır

Ecevitçilik akımı özellikle genel müdürler, yardımcıları, genel müdür aday adayları ve genel müdür yardımcısı aday adayları arasında yayılmaktadır.

- Gensoru tam zamanında verildi.
- Eski bakana tam, yeter artık diyordum ki...
- Devlet haysiyeti kurtuldu kardeşim...
- Neydi o çektiğimiz...

Şimdi devlet dairelerinde, cephe hükümetlerine karşı direnen ya da direndiklerini bakanlık koridorlarında bugünlerde açıklamak zorunluluğunu duyanların "kahramanlık öyküleri" dilden dile dolaşmaktadır.

- Dedim ki, devlet hazinesini çarçur ediyorsunuz.
  Yok artık bu kadarına tahammül edemem, dedim.
- İstifam cebimdeydi.

Bu kahramanlık öyküleriyle birlikte, yaranma, yanaşma, yılışma ve ağlaşma gibi bürokrasinin dört işlemi gündemde ye-

rini almıştır. Yeni bakanların dostlarını, arkadaşlarını saptayıp bunların kapılarını çalmalar, kırk yıl arkasından, "solcudur, anarşisttir, komünisttir" diye suçladıkları insanlara "Ah Allah bize bugünleri de gösterdi" diye sarılananlar mı, araya milletvekili ve bakanlar sokanlar mı, ne isterseniz var bürokrasi katlarında.

Bir memur cephe hükümetleri sırasında ezilmiş mi, hakkı yenmiş mi, arada onu da arayarak, binbir dereden su getirip özür dileyeceksin. Eğer bu memurun bir tanıdığı, bir yakını yeni bakanlarla arkadaşsa, dostsa, gerekçeler hemen hazırdır:

Senin terfin geldiğinde ben çok direndim ama, öteki genel müdür yardımcısı olmaz demişti, ben dedim ki...

- Bilirsin ben her zaman sana yakınlık gösterdim.
- İstersen, yeni bakanı tebrike beraber gidelim.

Ecevitçilik gün geçtikçe güçleniyor Genel müdür Ecevitçi, yardımcıları Ecevitçi, daire başkanı Ecevitçi, şef Ecevitçi, şef yardımcısı Ecevitçi, o Ecevitçi, şu Ecevitçi, bu Ecevitçi...

Son haftada bakanlıklar önündeki gazete bayilerinde ilerici gazetelerin satışında birden bire artış oldu.

Yahu aşkolsun çocuk ne güzel yazıyor!

- Hiç korkmuyor vallahi..
- Ben çocukluğunu bilirim.

Yeni bakanın da iyi arkadaşıymış, geçenlerde içerde tam bir saat konuştular

Çocuğa da çok çektirdiler

Devlet kurumlarında Ecevitçiler son bir haftada "geometrik hızla" artmaktadır. CHP'li bakanların elindeki bakanlıklarda Ecevitçilik artarken, bağımsız bakanların bakanlıklarında, "De-mirel düşmanlığı" günden güne kök salmaktadır

Tam zamanında ayrıldılar

- Heykelleri dikilmeli...
- Helal olsun adamlara...

Vallahi bravo...

Biz ne diyelim bütün bunlara?.. Son günlerde televizyonda sık sık yayınlanan bir reklam programı gibi seslenelim, isterseniz:

Kirli çamaşırlarınızı atın, atın; isterseniz bakanlık girişine paspas yapın.. Ecevit geliyor, Ecevitçiler geliyor...

(21 Ocak 1978)

TARİH DERSLERİ...

Demirel'in basın toplantıları artık iyiden iyiye eğlence konusu oluyor. Geçenlerde Ecevit'i Şili'nin faşist bir darbe ile devrilen Marksist Devlet Başkanı Allende'ye benzettikten sonra hızını alamayıp, bu kez aynı Ecevit'i hem İngiliz siyaset adamı Chamberlain'e hem de devrim öncesi Rus Başbakanlarından Kerenski'ye benzetiverdi.

"Ne ilgisi var" demeyin! Memleketimizin biraz gülmeye, biraz eğlenmeye de mi hakkı yok canım!... Beyimiz şimdi tarihe merak sardı. Oradan buradan devlet adamı bulup, Ecevit'i bunlara benzetecek...

Ya biri çıkıp da kendisini yakın tarihimizin başbakanlarına bir benzetse... Şöyle bir Osmanlı İmparatorluğu'ndan başlasa, sonra efendim, buradan çok partili hayatımızın başbakanlarına gelse... Neyse neyse, anladınız ne demek istediğimi...

- Bunlar kabiliyetsizdir. Memleketi idare edemeyenleri rejim himaye etmez. Chamberlain nasıl gittiyse bunlar da böyle gideceklerdir...

Haydaaa.! Bir de Chamberlain çıktı başımıza. Bizler "Ecevit Allende'ye benzer mi benzemez mi" diye tartışırken Demirel bir de İngiltere'den ses getirdi:

- Chamberlain gibi gidecekler...

Aman efendim... Yapmayın, etmeyin! Damat Ferit gibi gidilmesin de; sonra efendim ne diyorduk, Adnan Menderes gibi gidilmesin de; sonra sonra, Süleyman Demirel gibi gidilmesin de; varsın olsun Chamberlain gibi gidilsin... Şan olur!

Siyasal tarihte Chamberlain adında baba-oğul iki ünlü İngiliz siyasetçisi vardır. Bunlardan baba Chamberlain, siyasal hayata Liberal Parti milletvekili olarak katılmış bir işadamıdır Ticaret Bakanlığı yapan Chamberlain, sonradan Sömürgeler Bakanı oldu. Çağında "reformist" bir özelliğe sahip bulunan Chamberlain, felç geçirerek 1906 yılında siyasal hayattan büsbütün uzaklaştı.

Baba Chamberlain'in bu ünü oğlu tarafından da sürdürüldü. Babasının reformist niteliğini sürdüren oğul Chamberlain, Maliye ve Dışişleri Bakanlıklarında bulundu; birçok uluslararası antlaşmaya imzasını koydu.

"Ne benzerliği var Ecevit'in Chamberlain'lerle" diye sormayın. Beyimiz tarih öğreniyor, şimdilik kusuruna bakılmaz...

Demirel, Ecevit'i Chamberlain ile karşılaştırdıktan sonra bir de Kerenski'ye benzetiyor. Demirel'e göre Türkiye'de bir "komünizm tehlikesi" var, bu tehlike adım adım gelişiyor, nasıl Kerenski Lenin'e karşı çaresiz kalmışsa, Ecevit de Türkiye'de böyle bir ihtilale karşı çaresiz kalıyor.! Öyle mi, öyle!

Önce Allende, sonra Chamberlain, sonra Kerenski, yarın Deli Petro, Cengizhan, Napolyon, Fransız Başbakanı Laval, öbür gün Mareşal Peten, daha öbür gün Üçüncü Napolyon, Deli İbrahim, bir başka gün Butto, sonra İran Şahı...

Bence Demirel doktora görünmelidir. AP Genel Sekreteri Dr. Nuri Bayar'ın Demirel'e şimdiye kadar bir yararı dokunmamıştır. Önce AP Milletvekili Dr. Oğuz Aygün'ü, o da olmazsa, Başbakan yardımcısı Dr. Faruk Sükan'ı salık veririz.

Vallahi yazık oluyor adama!..

(24 Mart 1979)

GENİŞ TABANLI

Kontenjan senatörlerimizden bazıları "geniş tabanlı" adı verilen bir hükümet biçimi üzerinde çalışmalar sürdürüyorlar, "ille de hükümet geniş tabanlı olmalı" diye düşünüyorlar

Çok partili hayatımızda hükümetler "geniş tabanlı" "yüksek ökçeli", "dar tavanlı" gibi adlar alabileceği gibi, hükümetleri "tabanlı" ya da "tabansız" olarak ikiye ayırmak da olasıdır

"Tabansız hükümet" ne demektir?

"Tabansız hükümet" Genelkurmay Başkanı ve dört kuvvet komutanından "muhtıra" aldıktan sonra iktidardan usulca tüyen hükümet demektir

Bir de "deve tabanlı hükümet" vardır "Deve tabanlı hükümet", atlı, koçlu, kurtlu hükümetler anlamına gelmektedir

Bunların yanında "tabanı çatlak hükümetler" de vardır, "Tabanı çatlak hükümet" dış görünüşü ile "milli birlik ve beraberlik ruhu içinde" olup, tabanında mırın kırın bulunan hükümet demektir ki, bu tür hükümetlerin en taze örneği "İkinci MC" hükümetidir

"Geniş tabanlı hükümet" nasıl kurulur?

Bunun için önce sağlam bir taban bulup, bu tabanın genişletilmesi gerekir. Geniş taban için bir tek partinin tabanı yetmez. Bilindiği gibi çok partili hayatımızda, Anadolu kulübünde kumar oynayıp borca batan bazı milletvekilleri için "taban fiyatı" belirlenir. Son IMF reçetelerinden sonra "taban fiyat"ın on milyon dolaylarında olduğu ileri sürülmektedir. Belirlenen ve kulislerde "kapalı zarf usulü" ile ilan edilen "taban fiyatı", kumar borcu olan bazı milletvekillerimizi, "vicdan muhasebesi" yapmaya zorlayabilir. Bu açıdan, "vicdan muhasebesi" ile "cüzdan muhasebesi" arasında "diyalektik ilişki" vardır

Taban genişletme çalışmaları büyük parti tabanlarında yürütüldükten sonra, "parlamento aritmetiği" gözden geçirilir. Kontenjan senatörlerinden gazeteci Metin Toker, "geniş tabanlı hükümet" için üç yüz milletvekilinin yeterli olduğunu saptamıştır. Bilindiği gibi Metin Toker'in hesabı çok kuvvetlidir! "Pembe Köşk"ün müteahhitlere satışında hesap gücünü gördüğümüz Metin Toker'in üç yüz milletvekili sayısını saptamada çok titiz davrandığı söylenmektedir

Taban belirlendikten sonra, bu tabana ilerde batacak dikenlerin bugünden ayıklanması gerekmektedir

Hükümetin geniş tabanı üç yüz milletvekili olarak saptandıktan sonra, geriye bu "geniş tabanlı hükümet"e "yüksek ökçeli" bir başbakan bulmak kalmaktadır

Bunun için yarışma açıyoruz! "Geniş tabanlı hükümet"e uygun başbakan bulanlara, Ankara'nın Çankaya semtinde "Pembe Köşk" arazisi içinde "geniş tabanlı katlar" veriyoruz...

Hadi iyisiniz, iyisiniz, köşeyi dönüyorsunuz... Bulun karayı, alın parayı...

(12 Ocak 1979)

"HÜMANİST FRAKSİYON..."

MHP Çorum Milletvekili Mehmet Irmak ve dokuz arkadaşının Milli Eğitim Bakanı Necdet Uğur hakkında verdikleri gensoru önergesinin bir bölümünde bakın ne deniyor

Milli Eğitim Bakanı; Marksist, sosyalist, enternasyonalist, hümanist; her türlü sol fraksiyonda yurttaş yetiştirme politikası gütmektedir

Yanlış okumadınız. Evet öyle.

Hümanist, her türlü sol fraksiyonda yurttaş yetiştirme politikası...

"Yüce Parlamento" çatısı altında "Dokuz Işık" gibi parlayan Mehmet Irmak ve bu dokuz MHP milletvekili, "hümanist" olmayı, yani "insancıl" olmayı, "zararlı cereyan" türünden "zehirli" bir "düşünce akımı" sayıyorlar.

Geçen bütçe görüşmelerinde bir AP milletvekili, hükümetin tutumunu eleştirirken, birdenbire bağırıp çağırmaya başladı:

- Rusya'da Mao emperyalizmi...

Bu sözleri duyunca kulaklarıma inanamadım. Bu derin kültürlü AP milletvekili, grubu adına yaptığı konuşmayı bastırıp, dağıttırmıştı. Metne baktım. Orada da aynı sözler:

- Rusya'da Mao emperyalizmi...

"Derin" kültürlü AP milletvekili, bu "ideolojik konuşma"sının bir yerinde, Leninizm'i şiddetle yeriyor ve Lenin'i şöyle tanımlıyordu:

- Beyaz ayı Lenin...

AP milletvekili, bundan sonra da Marksizmi karalamak için belden aşağı küfürlere başvuruyor, Türkiye'deki solculara ağzına gelen küfürlerle saldırıyordu.

MHP milletvekilleri, "hümanist, her türlü sol fraksiyonda yurttaş yetiştirme politikası" derken ne anlatmak istiyorlar acaba? Marksizm'e, sozyalizme, enternasyonalizme, sol fraksiyonlara karşılar, anladık, amma "hümanizme" karşı olmak da neyin nesi oluyor.

Sizi gidi "antihümanistler" sizi!...

Hümanizmin suç sayıldığı, "Yüce Parlamento"muzun çatısı altında dolaşan ve her biri "çoğulcu demokrasi"mizin "vazgeçilmez unsuru" olan pek değerli milletvekillerince ileri sürülüyor. Ne yapsak acaba?

Beyler her türlü "izm"e karşılar ya, elbette sonu "izm" diye biten "hümanizm"e de karşı olacaklar, ne var bunda?Bunlar, "antihümanist milliyetçiler"dir. Marksizm'e, kapitalizme, sosyalizme, hümanizme karşıdırlar.

Vallahi ayıp oluyor! İyisi mi, Yüce Parlamento'da yabancı dil dersleri gibi, ideolojik konular ve temel kavramlar üzerine dersler verilsin...

Marksizm şudur, Leninizm şudur, Maoizm budur, diye dersler verilse yararlı olmaz mı? Biri kalkar, "Rusya'da Mao emperyalizmi" der, öteki "hümanizmi" suç sayar, olur mu canım?

Ben bu köşeden "açık duyuru" yapıyorum. "Hür teşebbüs sahipleri", düzeninizi ayakta tutmak ve kapitalizmi geliştirmek istiyorsanız, Marksizm'i hümanizmden, Leninizm'i Maoizm'den ayıracak siyasal kadroları gönderin Ankara'ya..

Yoksa, bunların "antihümanizmi" gün gelir, sizi de yer ha! Karışmam...

(10 Şubat 1979)

PAZAR ŞAKASI...

- Biz enkaz devraldık! Saygılar efendim...
- Kaldırın öyleyse..
- Zamanı var. Saygılar..
- Enkaz artıyor.
- Kaldıracağız.. Saygılar...
  TRT enkazından başlayalım.
- Olmaz.. Saygılar bizden.
- Niçin olmaz?
- Feyzioğlu "hayır" diyor. Saygılar...
- Siz de Feyzioğlu'na "hayır" deyin..
- Onbirler var. Saygılar...
- Bazıları sizinkilerden iyi.
- Parti içi denge, kongreler; saygılar...
- Enkazı kaldıralım.
- Yok, yok olmaz. Saygılar...
- Niçin olmaz?
- Yukarısı, "Olmaz" diyor, saygılar...
- Neyin yukarısı?
- Zamanı var, kaldıracağız. saygılar...
- MİT enkazına bakalım.
- Olmaz. Saygılar bizden...
- Niçin olmaz?

"Mevzuat müsait" değil, saygılar...

- Mevzuatı değiştirin.
- Sonra konuşuruz, saygılar...
- Kışkırtıcı ajanları terfi ettirdiniz.

"Ak günler" geldi, saygılar...

- Enkazı kaldıracaktınız.
- Kapıcıların sosyal güvenliklerini sağladık, saygılar.
- Duvardan delik açmıştınız, ne oldu?
- Deliği ördüler, saygılar.
- Kim ördü deliği?
- IMF. Saygılar...
- Bu IMF de çok oldu..
- NATO'nun boşluğunu dolduracağım, saygılar
- Duvar örüldü, boşluk dolduruldu mu?
- Dolduruluyor, saygılar.
- ABD niçin silah ambargosu koymuştu?
- Güvenilir müttefik olduğu için, saygılar...
- NATO'dan çıkmayı düşünmediniz mi?
- Enkaz'dan vakit kalmadı, saygılar.
- Batı bankalarından kredi alabildiniz mi?
- Alamadık, alamadılar, alamıyoruz, alamıyoruz, saygılar.
- Peki ne olacak?
- Enkaz'ı kaldıracağız, saygılar.
- Kaldır öyleyse...
- Enver Akova istemiyor, saygılar.
- Terör tırmanıyor...

Terörü önleyeceğiz, saygılar...

- Önleyemiyorsunuz..
- Demokrasi yolundan sapmayız, saygılar...
- Hadi öyleyse, teröre karşı devletin gücünü artıralım.
- Hele bütçe geçsin, saygılar.
- Enkaza da saygılar, saygılar bizden, saygılar efendim. Sayın teröre de saygılar, teröriste de saygılar, saygılar, saygılar, saygılar...

(18 Şubat 1979)

SOSYALİZMİN GEVŞEĞİ

Bugünkü konumuz "antikomünizm" Yani komünizme karşı olan düşünce... Tanrı herkese düşünme yeteneği vermiştir Kimi komünist olur, kimi de antikomünist. "Burjuva demokrasilerinde" kimse, bir başkasına "Sen neden komünistsin" ya da "antikomünistsin" diye sormaz. Komünist ve antikomünist, "barış içinde bir arada yaşamaya" çalışır

Bizde öyle mi?

Vur, kır, öldür, yaşatma.. Bizde bu işin kuralı böyle. Antikomünist olabilmek için önce komünizmin ne demek olduğunu, ya da ne demek olmadığını çok iyi bilmek gerekir ABD'nin konuyla ilgili uzmanları, bu konuda enstitüler kurmuşlardır. Bu enstitülerde bilinçli antikomünistler yetiştirilir.

Bana sorarsanız, en bilinçli antikomünistler, sosyal demokratlar arasından çıkar. "Komünizmin akıllı düşmanı" falan gibi sözler bunun için kullanılır. Çünkü sosyal demokrasi, soldan çok sağa yakın bir "denge" rejimidir. Denge'nin amacı, kapitalizmi yaşatmaktır. Bunun için sosyal demokrasi, "çağdaş sağcılık" sayılır. Neyse.. Bunlar biraz "teorik" konular

Elimde bir dergi var: "Jandarma Dergisi" Bu dergi dört ayda bir yayınlanıyor. Dergiyi "Jandarma Genel Komutanlığı Harekat Başkanlığı" yayınlıyor Demek oluyor ki, bu dergi de çıkan yazılar, başta Jandarma Genel Komutanlığı olmak üzere birçok askeri birlikte okunuyor.

Jandarma Genel Komutanlığı'nın özellikle kırsal kesimlerdeki terörist eylemlerle savaşması, bu eylemlerin bastırılması için çalışması, başlıca görevleri arasında yeralıyor. Ve Genel Komutanlık, yaptıkları aramalarda çok sayıda kaçak silah ve mermiye el koyuyor. "Jandarma Dergisi"nde terörist eylemlerle ilgili aydınlatıcı yayınların yapılmasında da elbette yarar vardır.

"Jandarma Dergisi"nin 1977 yılı Haziran sayısında Jandarma Kıdemli Yüzbaşı Veysi Gani'nin imzasını taşıyan "Yıkıcı Faaliyetler ve Anarşik Hareketlerle Mücadelede Alınacak Tedbirler" başlıklı inceleme yazısından bir parça alıp, okuyalım:

- Sosyalizm ferdi mülkiyet düşmanlığı, bütün istihsal vasıtaları ile ticaretin devletleştirilmesi, diktatör bir rejimin kurulması, çalışma yerlerinin işçi, irgat haline sokulmuş, dil, din, tarih, millet, vatan ve devlet düşüncelerinin yokedilmesidir...

Yüzbaşı Veysi Gani'nin bu tanımından sonra şu ilginç açıklamasını da okuyalım:

- Sosyalizm bugün kızıl ve sarı emperyalizme, diktatörlüğe maske ve alet olmuştur Sosyalizmin yukarıda belirtilen işlerden bir ya da bir kaçı gevşek yapılır veya hiç yapılmazsa buna nasyonal sosyalizm denir. Bu hususlar şiddetle icra edilir ve kıyasıya illegal metodlar kullanılarak yapılırsa buna da ihtilalci sosyalizm ve komünizm denir...

Görüldüğü gibi sayın yüzbaşı, "Sosyalizmin gevşeği nasyonal sosyalizmdir" diye bir teori oluşturmaktadır. Yüzbaşıya göre "nasyonal sosyalizm", "şiddetle ve illegal metodlar" kullanırsa, buna da "ihtilalci sosyalizm" ya da "komünizm" denirmiş..

Sayın Jandarma Genel Komutanı kusuruma bakmasınlar, bu kadarı da olmaz! Komünizm, sosyalizm ve nasyonal sosyalizm konusunda erlere, erbaşlara ve genç subaylara bunlar öğretiliyorsa, bu "müktesebat" ile terörizme nasıl karşı çıkılır?

Sosyalizmin gevşeği nasyonal sosyalizm olurmuş... Bir yaşıma daha girdim!.. Böyle "antikomünizm" olmaz! Antikomünizm, biraz daha bilgi, biraz daha çalışma, biraz daha bilinç istiyor.

Söyleyin, Allah aşkına söyleyin, haksız mıyım sayın komutanlar?

(17 Mart 1979)

YURT DIŞI BİR-İKİ...

TRT Genel Müdürü Dr. Cengiz Taşer "Sana da eşine de yurt dışında bol ücretli iş veririz" diyen Demirel hükümetine hemen "Eyvallah, yarabbi şükür" diyerek görevinden ayrılmayı kabul edivermiştir. Oldu da bitti maşallah, büyükelçi olur inşallah!..

Cengiz Taşer, biraz daha direnseydi, hiç şüpheniz olmasın, eşine iş bulduğu gibi, "üçüncü dereceye kadar" hısım ve akrabalarına da bol ücretli işler koparabilirdi!..

İşin gerçeği şu. Taşer, sağlam durabilseydi, kimse kendisini yerinden oynatamazdı. TRT yasası kapı gibi ortada duruyor. Taşer'in yerinden alınabilmesi için "Milli güvenliği, kamu düze-

nini ve devletin dış güvenliğini" zedeleyici yayınlar yapmış olması gerekmekteydi.

Demirel hükümeti, Dr. Taşer'i görevinden alamazdı. Zorla alsa bile, Danıştay bu işlemi yüzdeyüz iptal ederdi. Hükümet bunu bildiği için Taşer'i zayıf yerinden yakalamış ve kendisine, "Al, sana da eşine de yurt dışında iş haydi güle güle" demiş ve TRT sorununu bir çırpıda çözüvermiştir

Bundan Sayın Ecevit gerekli dersi çıkaracak mıdır, bilemiyorum. Çünkü Cengiz Taşer'i ısrarla bu göreve getirmek isteyen kendisidir.

İsmail Cem'in TRT Genel Müdürlüğü'ne getirilmesi yasal hakkıydı. Ecevit seçim alanlarında söz vermişti; Cem'i yeniden TRT Genel Müdürlüğü koltuğuna oturtacaktı, ama olmadı, sözünü tutamadı. Çünkü hükümette yeralan bağımsız bakanlar, onlardan da önce Cem'i görevden alan kararnameye imza atan MC hükümetinin Başbakan Yardımcısı CGP Genel Başkanı Turan Feyzioğlu "Hayır" diyorlardı, "Olmaz! Ya Cem, ya biz!.. Ve Ecevit direnemedi. Ve Ecevit seçim alanlarında toz kondurmadığı, "Benim yasal genel müdürüm" diye selamladığı Cem'i sokak ortasında yapayalnız bırakıverdi.

Cem'den sonra, TRT Genel Müdürlüğü'ne, örneğin, dünyaca tanınmış gazeteci ve yayıncı Hıfzı Topuz'u getirebilirdi. Üstelik Topuz, TRT Genel Müdür Yardımcılığı yapmıştı ve elinde bir de Danıştay kararı bulunuyordu.

TRT Genel Müdürlüğü için Hıfzı Topuz vardı, bir Mahmut Tali Öngören vardı, ne bileyim ben, bir Prof. Cevat Geray vardı... TRT içinden de bu görevi üstlenecek bir sürü namuslu ve yetenekli insan söz konusuydu. Sayın Ecevit'e bu seçenekler hemen hepsi gösterildi. Fakat Ecevit kararını çoktan vermişti ve uyarılara kulak asmadan Dr. Cengiz Taşer'i Genel Müdürlüğe oturtuverdi...

İşte sonuç. Bir yurt dışı göreve değişiverilen Genel Müdürlük, ondan da önemlisi güven duygusu!..

Ecevit'in "pırıl, pırıl bir bürokratını" daha görmüş ve tanımış bulunuyorsunuz...

Dr. Cengiz Taşer'e yeni işi hayırlı ve uğurlu olsun! CHP yeniden iktidara gelirse, yine bekleriz. Belki kendisine daha iyi görevler de bulunur.

Ayıp olmazsa soralım:

Yeni görevinizde ne kadar para alacaksınız Cengiz Bey; ayda kan - koca ne kadar?.. Kaç mark Cengiz Bey, kaç mark?..

Pazar ola Cengiz Bey, pazar ola!..

(14 Aralık 1979)

KİMDEN KURTUL?..

Önce mektubu okuyalım; mektup şöyle:

"- Sevgili Can Ağabey,

Sanırım girişimimiz konusunda bilgiyi sana Sunuk Pasiner vermiştir.. Büyükçe bir basımevi kurduk ve şu anda Günaydın grubunun yayınlarını ve Vatan'ı basıyoruz. Tabii, bu arada 7 Gün'ü de... Ancak 7 Gün'ün şu sıralarda bir hamle yapması ve Türkiye'nin isterlerine, hiç değilse çağdaş boyutlar içinde cevap vermesi gerekiyor...

Her zaman bana yakın ilgi göstermişsindir ve bir kardeş, bir yakın dost olarak yardımlarını esirgememişsindir. Bu sırada da yardımına ihtiyacım var 7 Gün'ün yaşaması artık dert olmaktan çıkmıştır ama gelişmesi benim için ciddi bir sorundur. Bu da senin gibi rahatlıkla yardım isteyebileceğim dostlarımız sayesinde çözümlenebilir kanısındayım. Bize elinden gelen yardımı yapacağını sanırım..

Koç grubuna olan duygularımızı bilirsin, Vehbi Bey de bizim hakkımızda gerekli bilgiye, sanırım onun yanısıra sevgiye de sahiptir Ama nedense her kampanyada 7 Gün unutulur. Bunu geçen sefer bana ettiğin sitem için hatırlatıyorum.

Sevgi ve saygılarımı yollar, dost elini uzatmanı beklerim. Sanırım 7 Gün bunu unutmayacaktır..."

Bu mektup, 13.12.1976 tarihinde Koç grubu üst yöneticilerinden sayın Can Kıraç'a yazılmıştır. 7 Gün dergisi sahibi Kurtul Altuğ, DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'nca kurulan "Emaş Matbaası" ile ilgili bilgiler verdikten sonra, dergisi için Koç grubundan mali destek istemektedir.

Buraya bir nokta koyup, bir başka belgeye göz atalım. "Türkiye Ticaret Sicili Gazetesi"nin 1 Eylül 1976 günlü sayısını alıp okuyoruz. Koç grubundan mali destek isteyen aynı Kurtul Altuğ'un, Devrim Gazetecilik Matbaacılık Reklamcılık Ticaret

Limited Şirketi adıyla bir şirket kurduğunu da, tarihini verdiğim bu Ticaret Sicili gazetesinden saptamış bulunuyoruz. Bu şirketin bir numaralı kurucusu DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk'tür. Yani gazeteci Kurtul Altuğ, Koç grubundan mali destek almaya çalışırken, öte yandan da devrimciliği kimseye bırakmayıp, Abdullah Baştürk ile günlük, haftalık, aylık yayın organı çıkartmak için ortaklık kurmaktadır.

Bir eliyle DİSK Genel Başkanı'nın koluna yapışmış bulunan bir gazetecinin, bir elini de Koç grubuna avuç açmak için kullanması, sanırım Türk basını için çok ilginç bir kişilik yapısını sergilemektedir

Şu iki belgeyle görüntüsü belirlenen Kurtul Altuğ'un bu "vesikalık fotoğrafını" böylece Türk basınına dağıtıyorum...

Kendi genel başkanlarını, kendi parti arkadaşlarını karalamak için bu Kurtul Altuğ'un kaleminden yardım bekleyen ünlü CHP'liler, bilmem bu belgelere ne diyeceklerdir? Bu belgeleri, kendilerine birer kurultay armağanı olarak sunuyorum.

Kurtul Altuğ'a bilgi vermek, "düşman karargahına" bilgi sızdırmaktan daha mı farklı bir iştir?..

(27 Ekim 1979)

PİRUS ZAFERİ

Epir Kralı Pirus (Pyrros), Milattan önce 279 yılında Auskulum Savaşı'nda, büyük kayıplar pahasına Roma ordularını yendikten sonra, "Tanrım" demiş, "Bir daha bana böyle zaferler verme." Ve Pirus iki yıl sonra Roma orduları karşısında yenik düşüp, bozguna uğramıştır. O günden bu yana, büyük kayıplar pahasına elde edilen ve kazanan tarafı da yıpratıp bitiren yengilere "Pirus Zaferi" adı verilir.

Ecevit, seçim yenilgisinden sonra topladığı kurultayda yıpranarak, yara alarak, "Pirus Zaferi" kazanmış, kendi geleceği ile birlikte partisinin geleceğini de kuşku bulutlarına doğru sürüklemiştir.

Ecevit, kurultayda "Ya ben, ya onlar" derken, özellikle Ali Topuz'un başını çektiği hizibe "Çerkez Etem tuzağı" kurmuş, onları "Ya partiden koparsınız, ya da sizleri cezalandırırım" aç-

mazına itmiştir. Gerçi Ecevit, "Mazimde tasfiyecilik yoktur" gibisinden güvenceler vermek istemişse de bu, kimse için inandırıcı olmamıştır. Çünkü halk deyişi ile, "Perşembenin gelişi" çarşambadan belli olmuş gibidir.

Evet, bu bir "Pirus Zaferi"dir, yarın kimin yenik düşüp, kimin yeneceği belli olmayan bir "Pirus Zaferi..."

Yirmi iki aylık bir iktidar dönemi, "sol" bir parti için zengin deneylerle doludur, böyle olmalıdır. Bu deneyin değerlendirilmesi, bu değerlendirmeden kaynaklanacak düşüncelerin partiye egemen olması gerekirken; kurultaydan sonra "aynı hamam, aynı tas" felsefesine sımsıkı sarılmış bir anlayışın yer etmesi umut kırıcı olmuştur

İktidarı iktidara, muhalefeti muhalefete benzemeyen bir "sol parti" bundan sonra, işçilere, köylülere, aydınlara, öğrencilere ve ilerici kamu görevlilerine nasıl güvence verecektir? Birileri de çıkıp, "Siz ne biçim partisiniz ki, doğru-dürüst sağınız solunuz yoktur. Siz yüzeysel gruplaşmalarla partide iktidar ve muhalefet kanatları oluşturup, düzenle bütünleşirsiniz; siz bu düzenin ayrılmaz parçalarından birisiniz; siz burjuvazinin yedek lastiğisiniz" derlerse, "sayın"lı, "saygı"lı sözcüklerden başka ne gibi yanıtlar bulunacaktır?

Ne bileyim ben, bir başkası da çıksa "Siz, MHP'nin terör odağı olduğunu söyler durursunuz. Söyler misiniz, neden, hangi gerekçeyle, Siyasal Partiler Yasası'nın size verdiği yetkiyi kullanıp, CHP olarak, MHP'nin kapatılması için Cumhuriyet Başsavcısı'na başvurmadınız? Neden? Neden? Neden?" diye sorsa, ne söylenecektir? "Siz Sayın Genel Başkanım, bir önceki kurultayda, AP'yi ve Demirel'i, MHP hakkındaki raporları işleme koymamakla suçlamıştınız. Ya siz ne yaptınız?" dense, Sayın Ecevit, bu suskunluğunu, bu çelişkisini, hangi parlak sözcüklerle savunabilecektir?

Bir kurultay delegesi, bir "sol kanat" sözcüsü, Ecevit'e "Hayır" diyebilen bir milletvekili, bir senatör bunları söyleyebilir mi diye boş yere bekledim...

Düzenden kaynaklanan nedenlere, IMF'sine, NATO'suna değinemeyen, iç güvenlik konularında kontrgerillayı, MİT'i tartışma alanlarına sokamayan bir "muhalefet", adam harcayarak, manevi ipotekler kurarak ömrünü uzatmaya çalışan bir

"Genel Merkez!.. "Pirus Zaferi"nin yenilen ve yenen tarafları bunlardır

Kavruk bir karnıyarık gibi hiziplerle ikiye ayrılmış orta sol, birbirlerine çelme atmaya hazır sendika başkanlarıyla işçi sınıfımızın sendikal örgütü, devrimci öğretmeninden, işçisinden ve köylüsünden oy alamayan, "burjuvaziye" olan hınçlarından çok birbirlerine öfkelenen sosyalist partiler!.. Orhan Veli bugünler için söylemiş galiba:

"Sarhoş oldum da seni hatırladım yine
Sol elim / Acemi elim / Zavallı elim..."

(7 Kasım 1979)

SAYGILAR BİZDEN...

CHP Kurultayı, birbirleriyle, "Saygılar, saygılar bizden, ak saygılar" diye konuşmaya alışmış CHP ileri gelenlerinin, ülke ve parti sorunları üzerinde konuşmaya pek zaman ayıramadıklarını ortaya koymuştur.

Demek oluyor ki, örneğin Sayın Genel Başkan, Sayın Genel Sekreter eski Yardımcısı Sayın Ali Topuz ile Sayın Başbakan ve Sayın Köyişleri ve Kooperatifler Bakanı olarak karşı karşıya gelip, şöyle doğru dürüst konuşmuş değillerdir.

Saygılar efendim...

Sayın Genel Başkan, Sayın Başbakan olarak, Sayın Genel Sekreter eski Yardımcısı, Enerji ve Tabii Kaynaklar Sayın Bakanı Deniz Baykal ile enerji açığı konusunda hiç ama hiç konuşmamışlardır.

Saygılar bizden efendim...

Sayın Kurultay delegeleri hayret ile görmüşlerdir ki hükümetin Sayın Bakanları ile Sayın Başbakan, Sayın Ali Topuz ve Sayın Deniz Baykal'ın bakanlıklarına alındığı söylenen sayın partililerden oluşan sayın kadrolar üzerinde pek konuşma yapmamışlardır

Ak saygılar

Sayın "sol kanat" sözcüleri, sayın IMF, sayın MİT, sayın kontrgerilla ve sayın teröristlerin pek sayın kaynakları üzerinde tek bir saygın söz söylememişlerdir

Saygılar bizden efendim...

Milli Eğitim Bakanı Sayın Necdet Uğur'un, "dipten gelen dalgalar" adını verdiği yeni ve sayın sosyolojik oluşumlar konusunda şimdiye dek sayın kapı komşusu Sayın Genel Başkan ve Sayın Başbakan Ecevit'e bilgi vermedikleri de anlaşılmıştır.

Saygılar, saygılar..

Sayın Ecevit'in eski sayın "tayfası", Dışişleri eski Bakanı, Sayın ve eski Devlet Bakanı ve Sayın Başbakan Yardımcısı Sayın Prof. Dr. Turan Güneş'in, tayfalıktan sayın "kamarotluğa" terfi ettikten sonra Sayın Genel Başkanı ile Sayın Yunan Silahlı Kuvvetlerinin, Sayın NATO'dan çekilmeleriyle doğan boşluğun tarafımızdan nasıl doldurulacağı konusunda şöyle ayak üstü bile olsun konuşmadıkları belli olmuştur.

Saygılar bizden efendim...

CHP eski Genel Sekreterlerinden dün ölen Dr. Kamil Kırıkoğlu'nun sayın naylon delegeler tarafından tasfiye edilmesi, Sayın Vedat Dalokay'ın sayın Ankara halkından, Sayın Ahmet İsvan'ın da sayın İstanbul halkından sökülüp atılmasından sonra, Sayın Ali Topuz'un Sayın Genel Başkana, örgüt işleriyle görevli Sayın Genel Sekreter Yardımcısı olarak ayrıntılı bilgiler vermediği de saptanmıştır

Saygılar, saygılar, saygılar bizden...

Seçim yitirmiş sayın parlamenterler, birer sayın yönetim kurulu üyesi olarak, sayın İktisadi Devlet Teşekkülleri ve sayın bankaların sayın arpalıklarına atanırken, Sayın Başbakan ve Sayın Bakanlar arasında bu sayın kadrolar konusunda tam bir uyum ve de eşgüdüm sağlandığı iyice anlaşılmıştır. Saygılar efendim...

Bütün bunlardan benim çıkardığım iki sonuç var; izninizle:

Bir: Saygı sunmaktan ülke ve parti sorunları görüşülememiştir! İki: saygı sunmaktan sevgi duymaya zaman ayrılmamıştır!..

Saygılar, saygılar, saygılar efendim, ak saygılar, saygılar, saygılar bizden efendim, saygılar, sayın, sayın saygılar, saygı, sayın, sayın, saygı, say, say, say...

Sonuç mu?

Saydık efendim, sayın Genel Merkez 719, sayın muhalefet 641...

Saygılar...

(8 Kasım 1979)

ÖZLENEN DİYALOG...

Demokrasi için "uzlaşma rejimidir" derler Gerçekten de öyledir. Demokrasi, çeşitli siyasal görüşlerin "hukuk devleti" kuralları çerçevesinde uzlaşmaları, anlaşmaları demektir

Sayın Cumhurbaşkanımız Korutürk'ün son uyarıları bu açıdan çok yerindedir Çünkü bütün siyasal partiler, varlık nedenlerini bu anayasal düzene borçludurlar Bu düzen ortadan kaldırılırsa, bundan zarar göreceklerin başında bugünkü sıyasal partiler gelmektedir.

MHP Genel Başkanı Türkeş'in uzlaşma çağırısı da ilgi çekicidir Partisine yapılan son kanlı saldırı nedeniyle haklı bir öfke içinde bulunan Türkeş, "Anayasanın önsözünde birleşelim" demektedir. Acaba bu, içtenlikli bir çağrı mıdır?

Bu çağrıdan kuşku duymamızın nedeni, Anayasanın girişinde yeralan "Anayasa ve hukuk dışı tutum ve davranışlarıyla meşruluğunu kaybetmiş bir iktidara karşı... diye başlayan ve 27 Mayıs ihtilalinin haklı nedenlerini sıralayan bölümün, Türkeş'in yazgı ortağı AP tarafından nasıl tepkiyle karşılandığını bilmemizdir.

Türkeş, Demirel ile yazgı birliği içindedir. Daha doğrusu Demirel, son yıllarda Türkeş'in dümen suyundadır. Ancak AP'nin özellikle son zamanlarda 27 Mayıs devrimine karşı gösterdiği ölçüsüz tepkiler, AP ile MHP'nin Anayasanın önsözünde birleşmelerine engel olmayacak mıdır?

Olaya bu açıdan bakarsanız, bu sözlerin bir siyasal aldatmaca olduğu sonucuna kolaylıkla varmış olursunuz...

Sayın Cumhurbaşkanımızın son uyarısını haklı ve yerinde bir uyarı sayıyoruz. Ancak bu haklı uyarının, örneğin, Ankara Bahçelievler'de oturdukları eve yapılan baskın sonucu hunharca öldürülen TİP üyesi 7 genç ve Etlik Piyangotepe'de kurşuna dizilen CHP'li ve TİP'li yurttaşlarımız ve de sağcı-solcu, öldürülen bütün yurttaşlarımız için de gösterilmesi bu haklılığı bir kat daha arttırırdı.

Ölülerin, AP'li, MHP'li, CHP'li, TİP'li, sağcı, solcu, ülkücü ve devrimci diye ayrılmasına, hiçbir insan yüreği elvermez. Sayın Cumhurbaşkanımızın, 1977 yılında evinde kurşunlanan bir öğretim üyesi için gösterdiği tepkiden sonra, yapmış olduğu bu

son uyarının partili ve partisiz yurttaşlar üzerinde olumlu yankılar yapacağını umuyoruz.

Sayın Korutürk'ün önerdiği "partiler arası diyalog" hiç şüphesiz, demokrasimizin yaşaması ve daha geniş boyutlara ulaşması için başvurulması gerekli temel zorunluluktur. Bu zorunluluğun her siyasal olayda anımsanmasında sayısız yarar vardır.

"Diyalog" kiminle kim arasında ve nasıl kurulmak isteniyor?

MC partilerine sorarsanız, "diyalog", Ecevit'in devrilip Demirel'in Başbakan olması için kendi aralarında yapılması gerekli görüşmelerdir. İktidar ve muhalefet arasındaki "diyalog", cephe partilerinin "Bu hükümet gayrimeşrudur" savlarından sonra geçerlik kazanabilir mi? Türkeş'in "Anayasanın önsözünde anlaşalım" aldatmacasına inanırsanız, bu "diyolog"un şimdiye dek, çoktan kurulması gerekirdi. Şimdiye dek niçin kurulmadı bu "diyalog"?

Sağ teröristler, "Bu, hükümet yıkılırsa bizim istediğimiz yönetim kurulur" diyorlarsa, çok aldanırlar. Sol görüntülü teröristler, bu kargaşada çelişkilerin artacağını ve bundan sonra "proletarya diktatörlüğü"nün kurulacağını sanıyorlarsa, onlar da çok ama çok aldanmış olurlar.

Birleşilmesi gereken nokta, "terörizmle savaş" noktasıdır "Bana milliyetçiler suç işliyor dedirtemezsiniz" diyen Demireller'le, sorumsuz grupları "Bunlar devletin emniyet kuvvetlerine yardımcıdır" diye niteleyip sağcı eylemcilerin sırtlarını okşayan Türkeşler'le hangi noktada birleşilebilir?

Sayın Cumhurbaşkanımızın özlediği "uygarca diyalog" terörizmin, sağcı solcu ayrımı yapılmadan açık dille suçlandığı noktadan başlar

(4 Temmuz 1979)

GÖRÜNEN KÖY...

"Acaba ne yapmak istiyorlar?..

Son günlerde basında, parlamentoda, cezaevlerinde ve sıkıyönetim mahkemelerindeki tavırlarına bakıp bu soruyu hep birlikte yanıtlamaya çalışalım:

Ülkücü sanıklar, Ankara Mamak Askeri Tutukevi'nde içlerinde Halit Çelenk'in de bulunduğu ilerici avukatlara saldırıyor ve cezaevi yönetimi bu saldırıyı eli kanlı bağlı izliyor. Ülkücü derneklerle ilgili bir siyasal cinayet davasında iddianamesini okuyan Askeri Savcı Yarbay Saydam Erdok sağ basında görülmemiş bir saldırıya uğruyor.

Abdi İpekçi'nin katil sanığı, cezaevi yönetiminden gördüğü yardımla, bir askeri birliğin ortasındaki cezaevinden çıkıp gidiyor...

Nedir bunların anlamı? Bunların anlamı çok açıktır:

- Biz bu sıkıyönetimi istemiyoruz...

İstemiyorlar, çünkü Faik Türün gibi sıkıyönetim komutanları yok. Çünkü iddianamelerinde ve kararlarında ülkücülük yapan askeri savcı ve yargıçlar yok. Çünkü Ali Elverdi gibi mahkeme başkanları yok...

Kararlar verildikçe cinayetlerin arkasındaki siyasal ilişkiler bir bir ortaya çıkıyor. Yarın, öbürgün Kahramanmaraş olayı ile ilgili dava sonuçlanacak ve sıkıyönetim bölgelerindeki davalar birleştirilince ortada çok açık bir siyasal çizgi belirecektir. Bu kanlı çizgi şimdiden siyasal partilerin kapılarına kadar ulaşmıştır

Öyleyse ne yapsınlar?

Bunları yapıyorlar işte... Önce parlamento kürsülerinde bazı sıkıyönetim yargıçları sövgülü saldırılarla eleştiriliyor Sonra "Bunlar solcu yargıçlardır, kararları geçerli değildir" dercesine duruşma salonlarında, basında askeri savcılara, yargıçlara saldırıyorlar. Amaçları, çıkacak kararlar üzerine şimdiden kuşku bulutları çökertmektir.

Abdi İpekçi'nin katil sanığı, bir askeri birliğin içindeki cezaevinden nasıl kaçabilir? Ülkücü sanıklar, avukatlar için ayrılmış görüşme yerine geçip, ilerici avukatlara nasıl saldırabilir? O zaman, sayın sıkıyönetim komutanlarının bu cezaevi yöneticileri hakkında çok ciddi soruşturmalar açmaları gerekir.

Çünkü, amaçları yalnızca "solcu" diye niteledikleri askeri savcı ya da yargıçları görevlerinden uzaklaştırmak değildir. İkinci adımları, MHP hakkında suç duyurularında bulunan İstanbul ve Ankara Sıkıyönetim Komutanlarını yerlerinden almaktır! İstiyorlar ki, komutanlar yıpransın. İstiyorlar ki, komutanlarla bu komutanlara bağlı askeri mahkemeler, adli müşavirlikler ve savcılıklar arasında çelişkiler doğsun!

Yeni hükümet gelir gelmez, önceden tasarlanmış ve planlanmış taşkınlıklara başvurmalarının gerçek nedeni budur. Bu sıkıyönetimi, bu sıkıyönetim komutanlarını, askeri savcı ve yargıçları değiştirmek için her yola, her yönteme başvuracaklardır. MHP, Demirel'in "azınlık hükümetini" işte bu amaçla desteklemektedir.

Öyle görünüyor ki, önümüzdeki günlerde sıkıyönetim komutanları ile askeri savcı ve yargıçlar bazı baskılarla karşılaşacaklardır.

Görünen köy odur

(2 Aralık 1979)

KİMİN HAKKI?..

Afganistan, son yıllarda darbe üzerine darbe, ihtilal üzerine ihtilal yaşadı. 1973 yılında bir darbe ile işbaşına gelen Prens Muhammed Davut'un 1978 yılında Nur Taraki'nin önderliğindeki solcu subayların darbesiyle devrilmesinden sonra ülkede Sovyet etkisi arttı. 1979 Eylül'ünde Taraki, Hafzullah Amin tarafından devrildi. Geçen hafta Sovyet yanlısı Karmal'ın darbesi ile ülkede öteden beri yaygın bulunan Sovyet etkisi, "askeri müdahale" biçimine dönüşerek Kabil sokaklarına iyice yerleşti.

20'nci yüzyılın ilk bağımsızlık savaşını vermiş bir ülke halkı olarak, bu gibi "müdahalelere" elbette karşıyız, karşı olmalıyız.

Bir ülke, bağımsızlık kavgasını ancak kendi halkının gücüne dayanarak vermelidir. Böyle bir ülkede sosyalizm kurulacaksa kendi halkının, kendi emekçilerinin, kendi işçi sınıfının öncülüğünde ve alın teriyle kurulmalıdır. İnancımız budur!

Dıştan destekli sosyalizme, kanlı serüvenlerle gelecek sosyalizme "Hayır" diyoruz.

Bu, "madalyonun bir yüzü" üzerine yansıyan açık ve net görüntülerdir. Bir de madalyonun öteki yüzünü çevirip bu yüzdeki net ve açık görüntülere bakalım:

Afganistan'daki Sovyet etkisi ve askeri müdahalesi, başta "dünya jandarması" ABD olmak üzere irili ufaklı Batılı ülkelerce de kınanmaktadır.

Vietnam ve Kamboçya kasabı ABD, Şili'de halk oyuyla iktidara gelen sosyalist devlet başkanı Allende'yi deviren ABD, dünyanın bir çok ülkesinde ihtilaller ve kargaşalar düzenleyen ABD, hangi tarihsel haklılıkla, hangi siyasal gerekçelerle ve hangi yüzle bu tür müdahaleleri kınamaktadır?

ABD, bu tür müdahalelerin, bu tür baskıların, bu tür açık ya da gizli etkilerin değişmez şampiyonudur Dünya jandarması ABD'nin geçmişi, bu gibi kanlı ve iğrenç suçların yüz kızartıcı sabıkaları ile doludur.

İşte Vietnam, işte Kamboçya, işte Şili, işte Küba, işte İran ve işte Yunanistan... Ve işte "Petrol bunalımı başlarsa petrol üreten ülkelere askeri müdahalelerde bulunuruz," diye uluslararası kabadayılık gösterileri yapan eli kanlı Pentagon generalleri!..

Bu gibi müdahaleleri kınamak görevi, bizim gibi, geçmişlerinde bağımsızlık harcıyla yoğrulmuş kurtuluş savaşları bulunan ülkeler ve halklara düşer; eski ve yeni kanlı ve zalim sömürgecilere, Vietnam kasaplarına, Şili katillerine değil!..

Dünyamız 1980 yılına girerken Ortadoğu'nun Müslüman ülkelerinde yeni kargaşalar, yeni yeni uluslararası sorunlar yaşanıyor İran ve Afganistan halklarının karşılaştıkları bu kargaşanın bu ülkelerin sınırlarını ve boyutlarını aşması, yeni savaşlara, yeni ihtilallere ve müdahalelere yol açması kaçınılmaz gibi görünüyor.

Böyle bir dünyada iç ve dış güçler ülkemize nasıl bir yer biçiyor, nasıl bir rol veriyorlar?

Yaşanan olaylar, belki büyük bir depremin ilk sarsıntılarıdır, belki dipten gelen dalgalar Ortadoğu'da olduğu gibi ülkemizi de derinden sarsacaktır. Dışarıda ve içeride, hiç kuşkunuz olmasın, bu sarsıntının hesabı yapılmış, enlem ve boylamları çoktan saptanmıştır. Türkiye öteden beri ABD'nin bir ön karakoludur Bu ön karakolun stratejik önemi İran ve Afganistan olaylarından sonra bin kat daha artmıştır.

Bu siyasal rejimin, bu ekonomik bunalıma bu dengesizliklere ve bu baş döndürücü enflasyona dayanması çok güçtür Bunların üzerine uluslararası önemdeki İran ve Afganistan olaylarını, koyarsanız, Türkiye'nin iç ve dış güçlerce "Güney Amerika modeli" bir diktatörlüğe doğru sürüklendiğini gözlerinizle görürsünüz.

Ancak bu, ülkemiz için halkımız için kaçınılmaz bir kara yazgı değildir. Ülkemizin ilerici güçleri, kırılan bu tuzakları atlatabilir. Yeter ki, Kurtuluş Savaşı'mızdan kaynaklanan "anti-emperyalist" doğrultuda güç ve eylem birliği sağlanabilsin!

(31 Aralık 1979)

UYARI MEKTUBU...

Çok partili yaşama adımımızı attığımız tarih olarak kabul edilen 1950 yılından bu yana bir ihtilal, üç ihtilal girişimi yaşadık. 27 Mayıs 1960 ihtilali, bunun arkasından 22 şubat ve 21 mayıs ihtilal girişimlerine tanık olundu. 21 Mayıs 1961 ihtilal girişiminden sekiz yıl sonra 9 Mart ihtilal girişimi, bunun hemen ertesinde de 9 Mart kalkışmasına karşı bir eylem olarak 12 Mart Muhtırası ile karşılaşıldı. 1950 yılından bu yana tam sekiz kez sıkıyönetim ilan edildi. Otuz yıllık çok partili hayatımız, bir ihtilal, üç ihtilal girişimi ve sekiz sıkıyönetim ile birlikte gelişip, bugünkü aşamasına ulaştı.

Demek oluyor ki, ortalama her on yılda bir, Anayasal düzen bu çalkantılar içinde askıya alınıyor! Her on yılda bir demokrasiye "nokta" olmasa da bir "noktalı virgül" konuluyor. Demokrasimizin, çok partili yaşamımızın, Anayasal düzenimizin işleyiş süreci, demek ki böyle...

Genelkurmay Başkanı ile üç Kuvvet Komutanı ve Jandarma Genel Komutanının kaygı ve önerilerini içeren son uyarı mektubunu, bu süreç içinde yeni bir aşama olarak görmek, sanırız doğru bir gözlem olacaktır.

Bu uyarı mektubu acaba kimin adresine postalanmıştır? Şimdi herkes bu soruyu soruyor. Sayın Cumhurbaşkanı, Sayın Genelkurmay Başkanı ve Komutanlarca imzalanan uyarı mektubunu, CHP ve AP Genel Başkanlarına iletmiştir Sayın Korutürk bu mektubu iletirken, iki büyük siyasi parti liderine herhangi bir "telkin" yapmaktan ısrarla kaçınmıştır.

Parlamentoda temsilcisi bulunan öteki siyasal partilerin genel başkanları, bu arada MSP Genel Başkanı Erbakan ile MHP Genel Başkanı Türkeş, bu uyarı mektubunu, sıradan yurttaşlar gibi Türkiye radyolarından dinlemişlerdir. Uyarı mektubunda

yer alan "şeriat düzeni davetçileri" ile "her türlü faşizmi getirmek isteyenler" tanımlarının MSP ve MHP ile ilgili olduğu açıkça belli olmaktadır.

Uyarı mektubu, parlamentonun yeni bir sürece girmesini, bu süreç içinde MHP ve MSP'ye yer verilmemesini isterken, bir CHP-AP işbirliğini de zorlar görünmektedir. Bu işbirliği, bir CHP-AP ortaklığı olmayabilir. Herhalde istenen, bunun da dışında, birbirlerine destek biçiminde belirecek geniş bir işbirliğidir.

AP, uyarı mektubunu daha dar açıdan yorumlamak eğilimindedir. Demirel'e göre, bu uyarının amacı parlamentoda sıra bekleyen terör ile ilgili yasaların bir an önce çıkmasını sağlamaktır.

Sayın Genelkurmay Başkanı ve Komutanların uyarı mektuplarında yalnızca bu konuyu amaçlamadıklarını sanıyoruz. Gerçi uyarı, bu yasaların çıkmasını da içermektedir. Ancak, uyarıyı bu denli basitleştirmek, böylesine siyasal sonuçlar doğuracak bir davranışı çok dar açıdan yorumlamak olur. Uyarı, Türk siyasal yaşamının yarını ile ilgilidir ve bu gelecekte, açıkça CHP-AP işbirliği önermekte, öteki Anayasal kuruluşların da bu işbirliğini desteklemelerini istemektedir.

Otuz yıllık çok partili deneyinde bir ihtilal, üç ihtilal girişimi, sonuncusuyla beraber iki "Silahlı Kuvvetler Muhtırası" ve de sekiz sıkıyönetim yaşanmış bulunan bir ülkede, sorunlara çok daha başka açıdan bakmak gerekmektedir.

12 Mart dönemi, Anayasa maddelerinin hemen hemen yarısını değiştirmekle işe başladı, bunun arkasından bazı yasalar da değişti. Eğer Anayasa değişiklikleri çare olsaydı, eğer yasa değişiklikleriyle terör önlenseydi, bu değişikliklerden sonra, bu kanlı serüvenlere sürüklenmiş olur muyduk?..

Öyleyse, olaylara, gelişmelere çok değişik açılardan bakmak ve toplumu derinden sarsan olayların kökenine, eski ve alışılmış reçetelerin dışında başka reçeteler ve başka ilaçlar bularak eğilmek, kaçınılmaz bir zorunluluk olmuştur.

Büyük sancıları, ağrı kesici ilaçların aldatıcı ve geçici etkileriyle gidermeye çalışmak, sancıları kesip atmaz, belki daha büyük sancılara yol açar...

(4 Ocak 1980)

TERÖR VE YASALAR...

"Önlem paketi" Millet Meclisi'nde görüşülüyor. Birçok insan sanıyor ki, bu "önlem paketi" çıkarsa, terör önlenecektir. Buna karşılık, "Terörün gündemde bulunan dernekler yasasıyla, toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasasıyla, devlet memurları yasasıyla ne ilgisi var" diye soranlar, Demirel ve yandaşlarının, "Siz terörün devamını mı istiyorsunuz" yollu demagojileriyle karşılaşıyorlar.

Terör silahla yapılır. Silahla ilgili, ceza taşıyan hükümler ceza yasası ile ateşli silahlar yasasında bulunur. Ateşli silahlar ile ilgili yasanın bazı hükümleri geçen yıl değiştirilmiş ve silah taşıyan, bulunduran ve ticaretini yapanlarla ilgili ceza yaptırımları bir ölçüde artırılmıştır.

Ceza yasamızda terörist eylemlerle, bölücülükle ilgili, anarşizmle ilgili ağır yaptırımlar yok mudur? Fazlasıyla vardır! Öyleyse "İlle de önlem paketi" diye diretmenin anlamı nedir?

Bölücülükle ilgili madde mi arıyorsunuz? İşte ceza yasamızın 125'inci maddesi... 125'inci madde aynen şöyle:

Devlet topraklarının tamamını veya bir kısmını yabancı bir devletin hakimiyeti altına koymağa veya devletin istiklalini tenkise veya birliğini bozmağa veya devletin hakimiyeti altında bulunan topraklardan bir kısmını devlet idaresinden ayırmağa matuf bir fiil işleyen kimse ölüm cezası ile cezalandırılır.

Ölümden öteye köy olmadığı gibi, bölücülükle ilgili ölümden öteye bir ceza, bir yaptırım öngörecek herhangi bir yasa maddesi de söz konusu olamaz. Amaç, ülke topraklarının bir kısmını devlet yönetiminden ayırıp, bu topraklar üzerinde bir başka devlet kurmak isteyen ayrımcı güçlerle savaşmak ise, bunun için yasa değişikliklerine hiç gerek yoktur. Ceza yasamız bu konuda en ağır cezayı getirmiştir.

Anayasal düzene karşı "proletarya diktatörlüğü" kurmak için örgüt oluşturanlar mı var?.. Bunun için ünlü 141'inci madde kapı gibi duruyor. Hem de ceza hukukunun en ilkel kurallarına karşın duruyor. Antidemokratik niteliği ile duruyor. 141'inci maddenin öngördüğü ceza sekiz yıldan başlıyor, ölüm cezasına kadar uzanıyor...

Diyelim ki, cezalandırılmak istenen, anarşist örgütler ve eylemlerdir. 141'inci maddenin bir başka fıkrası, açıkça "Devletin siyasi ve hukuki nizamlarını topyekün yoketmek gayesini

güden" örgütleri kuranları sekiz yıldan onbeş yıla kadar hapis cezası ile cezalandırıyor. Buradan da anlaşılıyor ki, ceza yasamızda "Anarşizm" ile ilgili yeterli hükümler de bulunmaktadır.

Komünizm propagandası yapanlarla ilgili 142'nci maddenin hemen yanıbaşında, devletin temellerini dinsel kurallara göre değiştirmek isteyenlerle ilgili 163'üncü madde de orta yerde duruyor. Böyle bir amaçla örgüt oluşturulursa, bu suçun cezası iki yıldan yedi yıla kadar hapis cezasıdır.

Ceza yasamızda faşist örgütlenmeleri yasaklayan fıkralar da vardır. 141'inci maddenin 3'üncü fıkrasının "Amacı Cumhuriyetçiliğe ve demokrasi prensiplerine aykırı" örgütlenmeleri cezalandırmaktadır.

Anayasayı silah zoruyla değiştirmek isteyenlere Ceza Yasası'nın 146'ncı maddesinin biçtiği ceza ölüm cezasıdır. Yasanın 149'uncu maddesi, "Türkiye ahalisini birbiri aleyhine silahlandıranlar" ile ilgili olarak yirmi yıldan ölüm cezasına kadar uzayan yaptırımlar öngörmüştür.

150'nci madde, "Bir fesat heyetine maksadını icra için silah, cephane, bıçak ve bomba" sokanları cezalandıracak yaptırımlar içermektedir. Aynı yasanın 168'inci maddesi, siyasal amaçlarla silahlı çete kuranları, on yıldan aşağı olmamak koşuluyla, cezaya çarptırmaktadır.

Bunların da ötesinde, adam öldürme eyleminin yaptırımı ölüm cezasıdır...

Bu yasa maddeleri gözümüzün önünde dururken, "Terörün önlenmesi için dernekler yasasını, toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasasını değiştirelim" diye düşünmek biraz garip olmuyor mu?..

Hangi silahlı örgüt, dernekler yasasına göre kurulup, toplantı ve gösteri yürüyüşleri yasası uyarınca gösteri yürüyüşü yapıyor, diye sorsak ne derler acaba?..

Bunların adı üzerlerinde: "Yasa dışı!.. Yasa da bunlara en ağır cezaları öngörüyor. Terörü mü önleyeceksin, işte maddeler; bölücülüğü mü, işte yasa maddesi; faşizmi mi, şeriatçılığı mı, işte, işte yasalar!..

Terörü önlemenin "yasal önlem işi" olmadığını anlamak için, demek ki daha çok bekleyeceğiz. Çünkü yasaları değiştirmek, kafaları değiştirmekten daha kolay görülmektedir!..

(5 Ocak 1980)

12 Mart dönemi, "kuvvetli ve inandırıcı hükümet" arayışlarıyla yola çıkmıştı. "Kuvvetli ve inandırıcı hükümet" için önce "tarafsız" bir başbakan bulundu. CHP Kocaeli Milletvekili Prof. Nihat Erim, "bir gece ansızın" siyasal kimliğinden soyunup, "bağımsız" oluverdi! Böylece "Bağımsız Başbakan" sağlandı. "Kocaeli bağımsız milletvekili" Prof. Nihat Erim, hemen kolları sıvayarak, "İnandırıcı Hükümeti" kurma çalışmalarına girmişti..

Sonrasını biliyorsunuz. Sonrasını yazılan anılardan iyice öğrendik. "Kuvvetli ve inandırıcı hükümet"in bakanları bir süre sonra birbirlerinin yüzlerine bakamaz oldular...

12 Mart Muhtırası'nı imzalayan Genelkurmay Başkanı ve kuvvet komutanları, Muhtıra coşkusundan hemen sonra birbirlerine düşürüldü. Genelkurmay Başkanı Memduh Tağmaç, yabancı sermaye kökenli bir bankanın yönetim kurulu üyeliğini alarak, aradan sıyrıldı. Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Faruk Gürler, önce Genelkurmay Başkanı oldu, sonra Cumhurbaşkanı olmak amacıyla Genelkurmay Başkanlığından ayrıldı; ancak seçilemedi.

O günleri yaşayanlar çok iyi bilirler. Gürler, bazı siyasal parti yetkililerinin verdikleri söze inanarak ordudan ayrıldı. Basında Gürler için, "Bir çift çılgın mavi gözün manyetik alanına düştüm" gibisinden yazılara rastlandı. TRT ekranlarında Atatürk'ün bakışları ile Gürler'in bakışları arasında benzerlik bulmaya çalışan "kamera oyunları" gördük. Bir askeri mahkeme başkanı, şimdinin AP milletvekili Ali Elverdi, üzerindeki tek yıldızlı general üniforması ile parti liderlerini kapı kapı dolaşıp, "Gürler'e oy verin" diye isteklerde bulundu...

Fakat olmadı, Gürler seçilemedi.

Sonradan bu işlerin içyüzü de anlaşıldı. Zamanın Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Muhsin Batur'un, Gürler'in Cumhurbaşkanı seçilmesine karşı olduğu, Gürler'in yerine Genelkurmay Başkanlığına getirilen Orgeneral Semih Sancar'ın da Demirel ve Ecevit'i Genelkurmaya çağırarak, "Gürler'in seçilmesi için Ordu'nun herhangi bir isteği sözkonusu değildir" dediği öğrenildi. O günlerin Birinci Ordu Komutanı olan Faik Türün'ün Gürler ile ilgili bir dava dosyası hazırladığı, basına ulaşan haberler arasındaydı.

Bu olaylardan sonra Gürler köşesine terkedildi. Ve ölüm haberi, gazetelerin iç sayfalarında küçücük bir yere yerleştirilivermişti!..

Muhtıra'ya imza koyanlardan Orgeneral Muhsin Batur, cumhurbaşkanlığına seçilen Sayın Korutürk tarafından kontenjan senatörlüğüne getirildi, Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Eyicioğlu da Tokyo Büyükelçiliği'ne atandı.

12 Mart döneminin üç Başbakanı, Erim, Ferit Melen ve Naim Talu, bugün siyaset dünyasının dışında kalmışlardır. Bu dönemin başbakan yardımcıları, bakanları birer birer unutulmuşlardır. Nerede, o çalımından geçilmeyen "Başbakan İdari ve Siyasi İşler Yardımcısı" emekli Albay Sadi Kocaş!.. Nerede, "Demirel Başbakan olur mu" diye soran gazetecilere "Güldürmeyin beni" diyen, 12 Mart'ın Adalet ve Milli Eğitim Bakanı ve de "hükümet sözcüsü" İsmail Arar!.. Nerede Ferit Kubat, Ham-di Ömeroğlu!... Ve nerede "beyin takımları" ve nerede "kuvvetli ve inandırıcı hükümetin Atatürkçü bakanları!.. Nerede?!.. Nerede?!..

Böyle çalkantı dönemlerinde tatlı esintiler, acı rüzgarlara karışır. Bir dönme dolaptır yaşam; dostlar düşman, düşmanlar dost olur Bir maskeli balo gibidir böylesine günler Gözlere, yüzler değil maskeler görünür Çeşit çeşit, renk renk maskeler!..

12 Mart günlerinde "tepeden inmeciler" adını taktıkları insanları, gazete köşelerinde, televizyon ekranlarında ve kapalı kapılar ardında karalamak ve ihbar etmek için yarışanlar, şimdi de Çankaya tepelerinden inen bu mektubun üzerinde nefes kesici "akrobasi numaraları" yapmaya çalışıyorlar

12 Mart üzerinden yalnızca dokuz yıl mı geçmiş! Ne çabuk, ne çabuk unutmuşuz olup bitenleri, ne çabuk!..

(12 Ocak 1980)

SIRA BEKLEMEK...

"Önlem paketi" içindeki yasa tasarılarının bazıları için değiş-tirge önergeleri verildi mi, "vatan ihaneti, bölücülük, anar-

şiye hizmet... ağızlarına ne gelirse sıralıyorlar. Sonra açıkça mey-dan okuyorlar·

- Komutanlar böyle istedi...

Komutanların uyarı mektubunda devlet kadrolarının siyasal iktidar yanlılarıyla doldurulmasından da yakınılıyor. Mektubun bu kısmını görmüyorlar; görmüyorlar ve sabah akşam kıyım listeleriyle devlet bürokrasisini altüst ediyorlar...

Milletvekilleri göreve başlar başlamaz "milletin kayıtsız şartsız egemenliği için" çalışacaklarına and içerler. Parlamento üzerinde bu egemenliği kısıtlayıcı hiçbir baskı söz konusu olamaz, "Komutanlar böyle istiyor" diye milletvekillerinin özgür iradeleri üzerine ipotek koymaya çalışan yazar ve çizerlerin bu tutumu, demokrasi adına yüz kızartıcıdır, utanç vericidir..

Şunu anlarım: Bir askeri yönetim gelir, bir cunta devleti yönetir. Hiç şüphesiz, böyle bir yönetimin haklılığını savunanlar da çıkar. Bu görüşlerin yanlışlığını, dünyadan ve Türkiye'den örnekler vererek çürütmeye çalışırız. Bu, bir ayrı konudur.

Fakat, hem "demokrasi ve hukuk düzeni" deyip, hem de "şu yasaları hiç değiştirmeden aynen çıkaracaksınız" diye milletvekillerinin özgür iradeleri üzerinde baskılar kurmaya çalışmak; bu yolda yazı yazmak, basın özgürlüğüne inananlar için, gerçekten utanç verici bir davranış ve yüz kızartıcı bir ahlak anlayışıdır

Evet böyle; bir yandan "komutanlar istiyor" diye milletvekili iradeleri üzerinde ipotekler kuruluyor, öte yandan aynı komutanların yakındıkları "devlet kadrolarının ıktidar yanlılarınca doldurulması" işlemleri, her gün yeni listeler ve adlarla sürdürülüyor

O zaman soralım:

Madem komutanların her istediğini yapıyorsunuz, öyleyse devlet kadrolarını niçin adamlarınızla dolduruyorsunuz?..

Buna bir yanıt vereceklerini sanmıyorum. Uyarı mektubundan sonra gözle görülür, elle tutulur bir amaçları var: Komutanların uyarı mektubunu kendi siyasal doğrultularında alabildiğine sömürmek!..

Bir yıl önce Kahramanmaraş ilimizde yüzü aşkın yurttaşımız, kadın erkek, çoluk çocuk denmeden alçakça ve namussuzca katledildi. İnsan yüreğinin dayanamayacağı bu korkunç olayın arkasından irin akan yüzlerinin bütün iğrençliği ile bu cinayeti haklı gören satırlar serpiştiren yazarlar gördük!

Bütün bunların karşısında susan devlet, bir yıl sonra bu olayı protesto ederken, yanlış bir yol izleyen yüzlerce öğretmeni, bir günde sokak ortasına atıverdi! Evet, üzerine basa basa soralım! "Suç" ve "ceza" hangi suça hangi ceza ve hangi adalet bu?.. Bu öğretmenlerin yerlerine meslekten atılmış ve suç sabıkaları olan öğretmenleri yerleştiren adalet bu! Böyle işte, böyle adalet bu...

Bir yanda yüzlerce öğretmen sokak ortasına atılırken, MESS Başkanının yönettiği Devlet Planlama Teşkilatı'nda da, akıl almaz işlemlerle bütün planlama uzmanları işlerinden atılıyor. Öte yandan da ilaç işvereni Eczacıbaşı'nın temsilcisi Sağlık Bakanı, doktorları, hemşireleri, sağlık memurlarını karda kışta, ilden ile, sınırdan sınıra sürüyor, hem de eşleri, çocukları birbirlerinden ayırarak... 67 ilin valisi bir günde değiştiriliyor. Valileri vali yardımcıları, vali yardımcılarını kaymakamlar, kaymakamları emniyet müdürleri, amirleri ve komiserleri izliyor.

Sözüm ona "azınlık hükümeti" bu!.. Hükümeti "kerhen desteklediği"ni açıklayan MSP lideri Erbakan da bu acımasız kıyım işlemlerini, herkes gibi "kerhen" değil, "alenen" izliyor.

İş önlem paketine gelince, "komutanlar böyle istiyor" Devlet kadrolarının AP ve MHP militanlarınca doldurulması söz konusuysa uyarı mektubu çöp tenekesine atılıyor.

Bu baskılara hep birlikte karşı çıkmalıyız. Çünkü baskı bir kez başladı mı, nerede, nasıl sonuçlanacağı bilinmez. Bunun sayısız örneklerini yaşadık...

Dilerseniz bugünkü yazımı, Alman faşizminin pençesinde kıvranan bir rahibin sözleriyle noktalayayım:

Almanya'da Naziler komünistleri içeri attı. Sesimi çıkarmadım. Çünkü komünist değildim. Sonra Yahudileri içeri tıktılar. Bu kez de sesimi çıkarmadım. Çünkü Yahudi de değildim. Derken sıra sendikacılara geldi. Hala susuyordum. Çünkü sendikacı da değildim. Sonunda beni de götürdüler ve kimse sesini çıkaramadı. Çünkü ses çıkaracak kimse kalmamıştı!..

Alman rahibi Martin Niemüller'in bu sözlerini, bu baskıları savunan ya da bu baskılar karşısında susan gazetecilerle önlem paketi önünde el kaldıran milletvekili ve senatörlere saygıyla armağan ederim...

(20 Ocak 1980)

En sonunda Orman Bakanı kağıt sıkıntısının nedenini açıkladı:

- Kağıt sıkıntısına TÖB-DER yol açmıştır

Yarın, öbürgün, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı, "Petrol sıkıntısından da POL-DER sorumludur" gibisinden bir açıklama yaparsa hiç şaşırmayalım! Beyler, nasıl olsa işin kolayını bulduular.

TÖB-DER'in bütün yöneticileri tutukludur Tutuklu oldukları için kendilerini savunma olanağından yoksundurlar. Ayrıca TÖB-DER, sıkıyönetim komutanlığınca kapatılmıştır Dernek tüzel kişiliği adına açıklama yapma olanağı da yoktur.

Orman Bakanı, TRT'de açıklama yayınlatıyor:

- Kağıt sıkıntısına TÖB-DER yolaçmıştır...

Akılalmaz suçlamaya karşı TÖB-DER kendisini nasıl savunacaktır?.. Hiç böyle sorular sormayın! TÖB-DER kendisini savunamayacaktır Çünkü dernek kapatılmıştır, çünkü yöneticileri tutukludur Beyler bunu bildikleri için sabah akşam TÖB-DER'e ve POL-DER'e yüklenmektedirler.

TRT'nin yansızlığı işte bugünler için gereklidir. Bakan çıksın istediği gibi suçlamalar yapsın, buna karşı suçlanan örgütler ve kişiler kendilerini savunamasınlar. Nasıl "Yansızlık" bu?..

12 Mart döneminde de böyle olmuştu. TRT, sıkıyönetim mahkemelerinde yargılanmakta olan sanıklar hakkında her türlü yayını yapar; buna karşılık suçlanan sanıklara en küçük bir savunma hakkı, söz hakkı verilmezdi..

Hiç unutmam, Prof. Mümtaz Soysal'ın yargılanması sırasında Askeri Savcı, Soysal'ın "Dünya Komünist Partisi'nden emir aldığı" yolunda saçmasapan bir suçlamada bulunmuş. TRT de bu sözleri yayınlamıştı. Prof. Soysal, binbir güçlükle cezaevinden TRT'ye başvurarak, dünyada bu adla bilinen bir Komünist Partisi olmadığını anlatmış, hiç olmazsa, bu suçlamalara karşı kendisinin mahkemede söylediği sözlerin yayınlanmasını istemişti.

O tarihlerde Korgeneral Musa Öğün, TRT Genel Müdürü'ydü. Bugün "TRT çocuğuyum" diye övüne övüne TRT Genel Müdürlüğü koltuğuna oturan Doğan Kasaroğlu da

TRT haberlerinden sorumluydu. Soysal'ın bu başvurusu sonuçsuz kaldı. O dönemde daha buna benzer birçok olay yaşandı, fakat "TRT çocuğu" Doğan Kasaroğlu, tam "TRT çocukluğu" yaparak yargılanan sanıklar hakkında her türlü yayını yaptırmaktan geri kalmadı..

Bugün yapılan, 12 Mart döneminde yapılanın aynısıdır: İstediğiniz insanı suçlayın, ancak onlara söz hakkı vermeyin. Bu, ortaçağ hukuk ve adalet anlayışının ete ve kemiğe bürünüp TRT ekranlarına bağdaş kurması demektir!

12 Mart döneminde, "İhtilal Savcısı" gibi TRT ekranlarına çıkıp, eli kolu bağlı insanları tokatlama zevkini tepe tepe kullanan Metin Toker'i konuşturan "TRT tarafsızlığı" günümüzde yeniden boy göstermiştir.

Eski Genel Müdür Cengiz Taşer'in kendisine ve eşine ayda onbirbin mark, yani üçyüzbin lira yatırıp, TRT Genel Müdürlüğü'nü "ciro eden" anlayış, bakın görün daha neler, neler yapacak..

Ne diyorduk?

Orman Bakanı, kağıt sıkıntısına TÖB-DER'in yolaçtığını söylemiş. Yok beyim yok; "üç kağıtçılar" çoğaldı. Kağıt sıkıntısının gerçek nedeni budur!

(21 Ocak 1980)

SAKHAROV VE BİZİMKİLER

Ünlü Sovyet fizikçisi Andrei Sakharov'un, Sovyet polisince Gorki kentine sürgüne gönderilmesi Batı kamuoyunda tepki ile karşılandı. Afganistan işgali ile başlayan soğuk savaş rüzgarlarının Sakharov olayı ile daha da yoğunlaşacağı anlaşılıyor

20. yüzyılın son çeyreğinde insanların düşünce ve inançlarından ötürü baskı görmeleri, tutuklanmaları, sürgün edilmeleri ve eziyet çekmeleri, çağımız için yüzkarasıdır Hiç şüphesiz böyledir. Hele insanların siyasal nitelikte suçlarından ötürü ölüm cezasına çarptırılmaları, bu yüzkaralarını utanç lekelerine dönüştürür. Bundan kimsenin şüphesi yoktur

Sakharov olayı Türkiye'de de tepkiyle karşılandı. Anti-komünizmin şampiyonları Sakharov olayını. iç politika gelişmele-

rinde bir propaganda aracı olarak kullanıyor Türkiye'deki gerici ve tutucu çevreler ve de "Aşırı sağ ve aşırı sola karşıyız" diye "aşırı ortacılık" çizgisinin zırhına bürünenler, "insanlar düşüncelerinden ötürü baskı görmemelidir." gibisinden satırlar döktürüp, Sakharov olayını kınamak hakkına sahipler midir acaba?

Evet, bu hakka, böyle bir hakka sahip değildirler. Çünkü geçmişlerinde baskı ve zulüm şakşakçılığı yatmaktadır.

Prof. Mümtaz Soysal, 12 Mart döneminde: "Anayasaya Giriş" adlı ders kitabından ötürü tutuklanıp yargılandı. Aylarca ha-pis yattı. Eşi, ünlü romancı Sevgi Soysal da bu zulümden payını aldı. Hapis yattı, sürgünler yaşadı. Prof. Soysal, Mamak Askeri Cezaevi'nde türlü baskılarla karşılaştı. Ünü yurt dışına taşmış bu seçkin Türk aydını, onbaşılarca tokatlandı, eline kova ve süpürge tutuşturulup, cezaevi tuvaletleri temizlettirildi.

Evet, bu zulme alkış tutup, Sakharov olayını kınayın...

İstanbul Hukuk Fakültesi öğretim üyesi Doç. Server Tanilli, "Uygarlık Tarihi" adlı ders kitabından ötürü Devlet Güvenlik Mahkemeleri önüne çıkarıldı. Ve Tanilli beş yıldan on yıla kadar hapis cezalarının gölgesi altında şöyle haykırdı:

Doğrudur veya yanlıştır, taraftar olunur veya olunmaz, bir bilim adamı olarak kabul ettiğim metod, görüş ve düşüncelerimden dolayı kime karşı sorumluyum? Yaşadığım çağa ve topluma karşı... Ya mahkemelere?.. Asla!

Tanilli, Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde yargılandıktan ve İstanbul 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde aklandıktan sonra faşist kurşunların hedefi oldu. Şimdi bir tekerlekli sandalyenin üzerinde belinden aşağısı tutmayan bedeniyle bir "onur heykeli" gibi, sömürüye, zulme ve karanlığa karşı dikiliyor.

Bunları görmezlikten gelip kınamayın, Sakharov olayını kınayın...

12 Mart döneminde; Mamak Cezaevi'nde, stenli nöbetçilerin önünde kazma ve kürekle buz kırdırılan Ankara Hukuk Fakültesi Dekanı Prof. Uğur Alacakaptan'ı da unutun; saçma sapan suçların kelepçeleri ile kovuşturulan Fizik Profesörü Burhan Cahit Ünal'ı da unutun...

Toplu sözleşme ile grev hakkını, hukuk düzenine yerleştirenlerin en başında yer alan, 27 Mayıs hükümetinin Çalışma

Bakanı Prof. Cahit Talas'ı gözaltına aldığınızı da unutun. Anayasanın mimarlarından Prof. Bahri Savcı'yı da, Prof. Tarık Zafer Tunaya'yı da unutun! Bütün bunları Türk toplumu hiç yaşamadı. Bu olayları unutun, yalnızca ve yalnızca Sakharov olayını kınayın...

Evet, hakkınızdır, kınayın!..

27 Mayıs Anayasası'nın Komisyon Sözcüsü Prof. Muammer Aksoy'u apar topar cezaevlerine attığınızı da unutun. Size karşı çıkan, sizden olmayan, size boyun eğmeyen ne kadar aydın varsa hepsini cezaevlerine doldurun.

İlhan Selçuk'u tutuklayın, Çetin Altan'ı, Doğan Avcıoğlu'nu, İlhami Soysal'ı, Emil Galip Sandalcı'yı, Altan Öymen'i, Oktay Kurtböke'yi, Doğan Koloğlu'nu, Ali Sirmen'i, Adil Özkol'u, yayımcı Muzaffer Erdost'u, Remzi İnanç'ı, avukat Halit Çelenk'i, Niyazi Ağırnaslı'yı, Prof. Rauf Nasuhoğlu'nu, Prof. Ahmet Abdik'i, Nihat Şişli'yi, Doç. Mete Tuncay'ı, Prof. Sadun Aren'i, Prof. Özer Ozankaya'yı, İsmail Beşikçi'yi tutuklayın...

Ve nice aydını, Prof. Cavit Orhan Tütengil'i, Ümit Doğanay'ı, Necdet Bulut'u, Fikret Ünsal'ı, Bedrettin Cömert'i, Bedri Karafakioğlu'nu, Doç. Orhan Yavuz'u, Savcı Doğan Öz'ü, Abdi İpekçi'yi, terör çeteleri karşısında savunmasız bırakın ve yalnızca, evet yalnızca Sakharov olayını kınayın.

"Utanma sıkılma yasaktır!" diye bir "yasal önlem" yok nasıl olsa. Bağırın, çağırın, yazın, çizin, kınayın Sakharov olayını!..

(25 Ocak 1980)

ÇILGINLIK, CİNNET, SADİZM..

Bunun başarı olduğunu, hizmet olduğunu, marifet olduğunu, cesaretli bir iş olduğunu söylemek ve bunun kusurlarını başkasında bulmak, çılgınlıktır, cinnettir. Bu bir sadizm örneğidir

Kim söylüyor bunları? Bunları 11 haziran 1979 günü Ecevit Hükümeti'nin para değerini düşürmesinden sonra Demirel söylüyor:

- Çılgınlıktır, cinnettir; sadizm örneğidir...

Ecevit hükümetinin yaptığı yüzde 43 oranındaki devalüasyonu, "çılgınlık; cinnet ve sadizm" olarak tanımlayan Demirel, şimdi bu orandan da yüksek, yüzde 48 oranında devalüasyon kararı aldıktan sonra şunları söylüyor:

Bu ekonomiyi böyle götürmenin imkanı yoktur. Ciddi, zor, her hükümet için sıkıntılı sayılabilecek tedbirlerin alınması zorunludur Bu tedbirler alınmazsa üç ay sonra Türkiye, bugünden çok daha kötü şartların içine sürüklenir...

Demirel, Ecevit Hükümeti paranın değerini düşürünce bağırıyordu:

- Kim istiyor Türkiye'de devalüasyonu?

Sonra, görüşünü şöyle özetliyordu:

- IMF kararını Türkıye ilk defa kabul ediyor...

Bunları söyleyen Demirel şimdi yüzde elliye yaklaşan bir devalüasyon kararı ile sahnelerimizdedir. Alkışlayalım efendim... Alkışlayalım!..

Ecevit Hükümetinin aldığı devalüasyon kararını, çılgınlık, cinnet, sadistlik olarak niteleyen Demirel'e yüzde ellilik son devalüasyon kararından sonra soralım:

Beyefendi zat-ı aliniz çılgın mısınız, cinnet mi getirdiniz, yoksa sadist misiniz?

Bunları sorduğumuzda alacağınız karşılık ya "dün dündür, bugün ise bugündür" ya da "fevkalade hal içindeyiz" gibi tekerlemelerdir, başka ne olabilir?..

Bunun başarı olduğunu, marifet olduğunu, cesaretli bir iş olduğunu söylemek ve bunun kusurlarını başkasında bulmak, çılgınlıktır, cinnettir, bir sadizm örneğidir...

Özeti şu: Demirel devalüasyon yapınca, bu ekonomi için gereklidir; aynı devalüasyonu Ecevit yaparsa, çılgınlıktır, cinnettir, sadizm örneğidir!..

- IMF kararını ilk defa kabul ediyor...

Öyleyse bu son devalüasyon kararını kim aldırdı? AP Isparta İl Başkanlığı mı? Kim acaba, kim?..

Kim istiyor Türkiye'de devalüasyonu?

Solcular istiyor, Marksistler istiyor, TÖB-DER istiyor, POL-DER ıstıyor. Türkiye Mimar ve Mühendis Odaları istiyor, DİSK istiyor, CHP istiyor, CHP'nin sol kanadı istiyor, Süleyman Genç istiyor, Kemal Anadol istiyor, Mustafa Gazalcı istiyor ve Meclis çaycısı Necmi efendi istiyor!..

- Çılgınlıktır, cinnettir, sadizm ömeğidir...

Yakalayın, Demirel'i cinnet geçiriyor. IMF'den doktor çağırın çıldırıyor. Türk parasının değerini yüzde elli oranında düşürüyor, cinnet geçiriyor, tutun, tutun yakalayın... Sadistlik yapıyor!..

Ben CHP milletvekili olsam, çıkar kürsüye, Demirel'e "cinnet, çılgınlık ve sadizm" suçlamalarını anımsatarak seslenirdim:

- Seni sadist seni!...

(26 Ocak 1980)

"İHTİKAR"!..

Ecevit hükümeti 1978 Eylül'ünde petrol ürünlerine zam kararı alınca Demirel barbar bağırmıştı:

- Benzini 5 liradan alıp 25 liraya satıyorlar, bu ihtikardır...

Bunu söyleyen Demirel, şimdi süper benzinin litresini 25 liradan 36 liraya, normal benzini 22 liradan 32 liraya çıkardı.

Şimdi soralım:

- Beyefendi ihtikar ile mi meşgulsunuz?

Petrol ürünlerine ilk kez zam yapılmıyor Dışarıdan pahalıya aldığın petrolü içeride ucuza satmanın olanağı yoktur. Kendin de petrol kaynaklarına sahip değilsen bu işe başka çare bulunmaz.

Türkiye'nin yıllık akaryakıt faturası yaklaşık 3 milyar dolardır. Petrol üreten ülkeler petrole zam yaptıkça bu fatura daha da kabaracaktır. Ama Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanımız, eski patates ihracatçılarından Esat Kıratlıoğlu, daha geçenlerde konuşuyordu:

- OPEC zamlarını halka yansıtmayacağız...

İyi ki yansıtmadınız!

Normal benzin 32, süper benzin 36 liraya çıktı! Haydi anlatın derdinizi şimdi şoför arkadaşa, hadi ne duruyorsunuz, anlatın:

- Benzini 5 liraya alıp 25 liraya satmak ihtikardır.

Ya 32 liraya satmak nedir?

Gazyağına zam, motorine zam, tüp gazına zam, fuel-oil'e zam, sonra parlak demeçler:

- OPEC zamlarını halka yansıtmayacağız...

Niçin yansıttınız efendim, niçin?

Şimdi başka zamları bekleyin siz: Otobüse zam, trene zam, uçağa zam, ev kirasına zam, sebzeye zam, meyveye zam, iğneden ipliğe kadar, aklınıza ne gelirse ona zam!

Ama hükümeti kurarken ne diyordu beyimiz:

- Boş file, boş tencere, fakirleşmiş sofranın yerini, dolu file dolu tencere ve zenginleşmiş sofra alacak...

Şimdi bu zamlarla boş fileler doldu, ne iyi! Boş tencereler tüp gazı ile fıkır fıkır kaynadı, ne iyi! Fakirleşmiş sofra zenginleşti, ne iyi!

Ecevit hükümeti devalüasyon kararı alınca, "Türk parası hançerlenmiştir" diyordu üstadımız. Şimdi parayı hançerleyen kendisidir. Ecevit'in devalüasyon kararına "çılgınlık, cinnet, sadizm" diyen Demirel, şimdi çıldırmış mıdır, cinnet mi getirmektedir, yoksa sadist midir? Nedir bu devalüasyonun anlamı?.. Nedir bu zamlar? Hani benzin fiyatını artırmak "ihtikar" sayılırdı, bu bir haksız kazançtı, ne oldu?.. İhtikara ne oldu?..

Ecevit'in benzin zammı "ihtikar" kendisininki gerekli ekonomik önlem!...

İşte efendim bizim yıllardır anlatmak istediğimiz budur Bütün olup bitenler, bu yoksulluğun, bu bunalımın ve bu siyasal kargaşanın bir "sistem sorunu" olduğunu, gözle görülür, elle tutulur biçimde kanıtlıyor.

Kötü haber vermek istemem ama şunu şuraya yazayım. Bu devalüasyonu, bu enflasyonu bu düzen kaldıramaz. Bu gidişin sonu rejim değişikliğidir, gidiş Güney Amerika'ya doğrudur Gelecek olan, Güney Amerika ülkeleri benzeri bir diktatörlüktür.

Çökmüştür, bu düzen bütün kurumlarıyla çökmüştür Bunalımın temelinde sistemin iflası yatmaktadır Demirel de gelse, Ecevit de gelse, "geniş taban" da, yüksek ökçe de gelse, bu ekonomik ilişkilerle, bu dilenci ekonomisiyle bu çıkmazdan kurtulmanın olanağı yoktur.

Bakmayın çalımına!.. Demirel, bu düzenin mezar kazıcısıdır Her gün bu düzenin mezarı biraz daha derinleşiyor, çöküyor düzen, çöküyor

Ozan Orhan Veli, yıllar önce "Bu düzen böyle mi gidecek pireler filleri yutacak" diye acı acı sesleniyordu. Belki bir süre böyle olacak, ama sonunda halk, denenmeyeni deneyecek ve bundan sonra "ekmek, gül ve hürriyet günleri" gelecek.

Bugünlere kadar daha çok acılar çekeceğiz ve bir başka ozanımız Hasan Hüseyin'in dediği gibi, "Acıyı bal eyleyip" o günlere ulaşacağız...

Şimdilik bu çıkmazların kilometre taşlarını sayacağız...

(27 Ocak 1980)

"Yenilmeyen güç odur. Halkın gücüdür, halkın örgütlü gücüdür. Asya'da ve Afrika'da dirilen ve direnen halklar, bu örgütlü gücün yediveren bağımsızlık gülleridir. İş, bu gücü örgütlemektedir; hüner, bu gücü her gün bilenen bilinçle ayakta tutabilmektedir."

Uğur Mumcu

ISBN 975-8084-21-6

9 789758 084210

um:ag
KDV Dahil
500.000 TL